Lionel și Patricia Fanthorpe

SATANISM

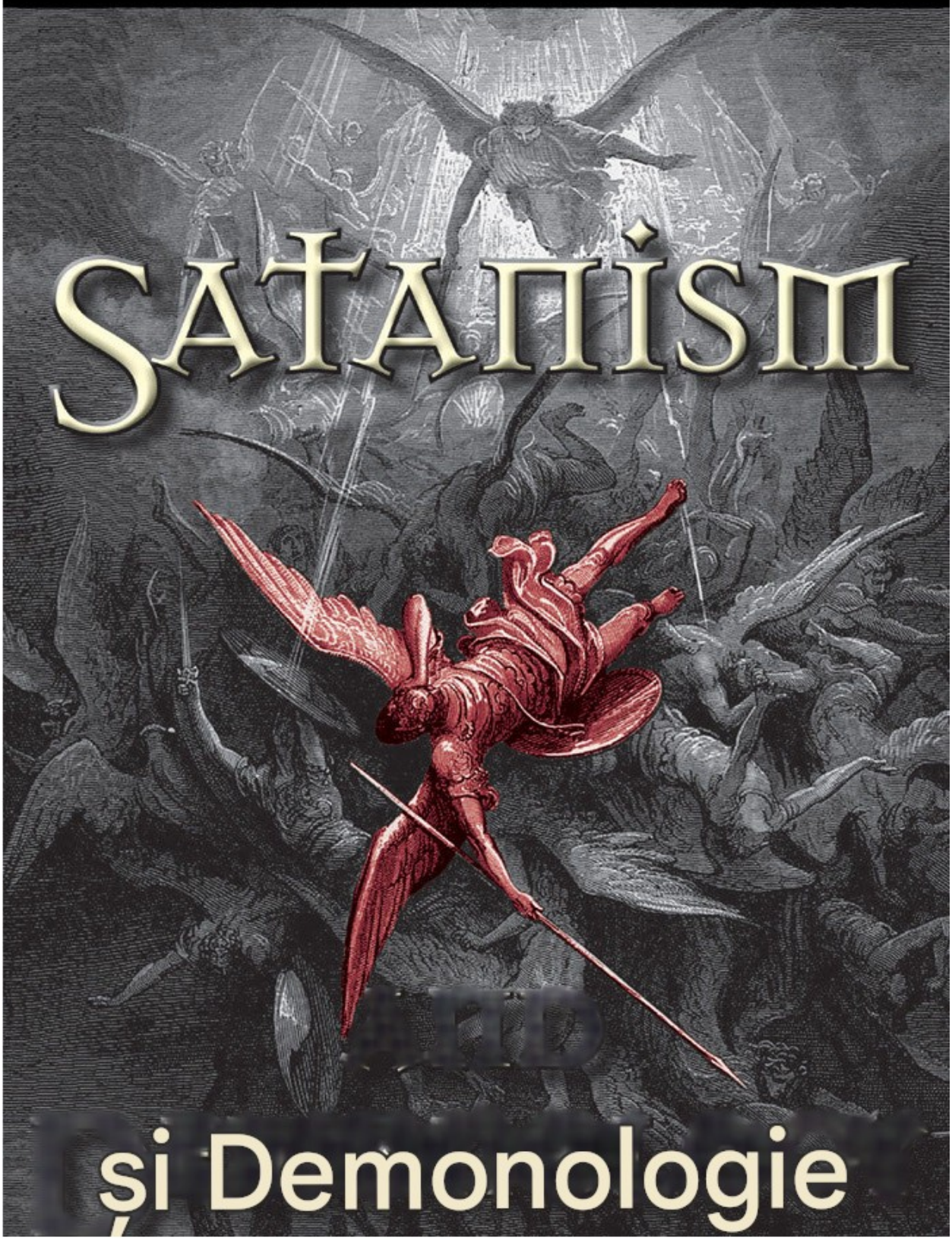

și Demonologie

Lionel și Patricia Fanthorpe

SATANISM

ŞI

DEMONOLOGIE

Această carte este dedicată tuturor celor buni, generoși, iubitori, altruiști și
oameni grijulii din întreaga lume care se opun răului făcând binele.

CUPRINS

Prefață de Canon Stanley Mogford, MA
Introducere
1 Ce este satanismul?
2 Istoria timpurie a satanismului
3 Satanismul în Orientul Mijlociu
4 Satanismul în Egiptul Antic
5 Satanismul în Evul Mediu
6 Satanismul medieval
7 Satanismul renascentist
8 Satanismul contemporan
9 Satana în religiile abrahamice
10 Identitatea, caracterul și natura lui Satan
11 Cult și ritual satanic
12 Magie Sexuală Satanică
13 Cei șaptezeci și doi de demoni solomonici
14 Satanismul în Salem
15 Rapoarte Demonice: Un Sondaj
16 Biserica lui Satan și alte grupuri satanice
17 Există Satana?
Bibliografie

PREFAȚĂ

De mai bine de douăzeci de ani am avut privilegiul să scriu prefațe la multe dintre cărțile scrise de Patricia și Lionel Fanthorpe. De data aceasta, pentru prima dată, o fac cu inima oarecum grea, nu din cauza cărții, care, ca întotdeauna la familia Fanthorpe, este meticulos documentată și scrisă cu atenție. Ceea ce îmi descurajează condeiul este subiectul cărții.

Satan și cu mine nu am existat niciodată unul pentru celălalt. Regretatul C.S. Lewis, în cartea sa „Scrisorile lui Screwtape", relatează cum Screwtape îl sfătuiește pe Wormwood, unul dintre tinerii nepoți diavoli, cum să provoace cel mai bun rău lumii din jurul său. Într-o scrisoare, sfatul său este să-i convingă pe toți cei pe care îi întâlnește că Satan nu există cu adevărat, ci este, de fapt, doar o invenție din trecutul îndepărtat. Astfel, eliberați de orice teamă de consecințe, păcătoșii se pot simți liberi să facă orice act rău care le place. Ei bine! Wormwood cu siguranță a reușit cu mine. Nu am putut niciodată să cred în Satan ca persoană, sau în vreunul dintre îngerii săi satanici, sau în vreo parte din ustensilele care îi însoțesc. Lumea satanică nu a existat niciodată pentru mine și nici nu va exista vreodată, decât dacă, bineînțeles, greșesc complet și ajung în cele din urmă în compania lui veșnică!

Totuși, asta nu înseamnă că, neavând credință în Satana, nu am nicio idee despre rău. Nimeni care a trăit două războaie mondiale, așa cum au trăit oamenii din generația mea, pierzându-și prieteni pe câmpul de luptă sau murind în propriile case, nu poate face altceva decât să se cutremure de răul care a declanșat un astfel de masacru global în masă. Cei care au fost prezenți la eliberarea lagărelor de concentrare, precum Belsen sau Dachau, nu vor trece niciodată peste duhoarea răului dezvăluită în acele lagăre.

Răul este o realitate. A fost întotdeauna și, din păcate, fără îndoială că nu vom fi niciodată liberi de el. Originile sale, spre rușinea noastră, s-ar putea să nu fie la Satana, ci din interiorul inimii umane. Ar putea fi mai reconfortant să punem povara pe seama unei prezențe demonice exterioare, dar s-ar putea să fie nevoie să purtăm responsabilitatea pentru noi înșine.

Satana, ca entitate, cu care unii dintre noi nu ne putem împăca, dar cu răul satanic putem. Cu toate acestea, viața nu este numai pesimism și întuneric. Răul nu consumă viața. Înveselește inima să ne amintim că nu tot ce vine din inimă este rău. Acolo vine și gloria adevăratei bunătăți. Știm că natura

umană produce uneori monștri; produce și îngeri. Acolo unde câțiva provoacă rău după rău asupra lumii, alții răspândesc bunătate, compasiune, bunătate și sacrificiu de sine care îndulcesc viața tuturor celor din jurul lor. Acestea fiind spuse, orice aș putea crede eu sau ați putea crede voi, nu este vorba despre asta. Rămâne adevărat că mulți au avut și încă au o credință de nezdruncinat în Satan și demonii săi îngeri. Milioane de oameni au această credință până în ziua de azi, iar nenumărate milioane au fost conștienți de diavol de-a lungul secolelor și în întreaga lume. Probabil că mulți vor continua să creadă în lumea satanică până la sfârșitul timpurilor. Ceea ce au făcut familia Fanthorpe este să cerceteze aceste credințe în toată varietatea lor infinită. Au explorat toate epocile și au examinat multe țări diferite. Trebuie să fi fost o întreprindere masivă.

S-a demonstrat că Satana are multe nume și apare sub multe înfățișări. Se pare că fiecare națiune s-a temut de el, iar cercetările au acoperit marea varietate de modalități pe care oamenii le-au conceput pentru a se proteja de el, apărându-și sănătatea, recoltele și familiile. Unii au adoptat o poziție diferită. Oscar Wilde a spus odată că singurul lucru căruia nu i-a putut rezista a fost ispita. Acolo unde oamenii nu i-au putut rezista diavolului, i s-au alăturat. Au mers până acolo încât l-au venerat, îndrăznind chiar să-i invoce prezența. Se pare că, chiar și în ziua de azi, unii încă o fac.

Munca implicată în cercetarea acestei cărți ne-ar lăsa pe majoritatea dintre noi iremediabil învinși. Familia Fanthorpe pare inepuizabilă în studiile lor. Ceea ce cred ei înșiși despre Satan și satanism, dacă cred în vreunul dintre ei, nu știu. Ceea ce știu sigur, și toți cei care citesc cartea vor simți același lucru, este că au cercetat pe larg și corect, fără judecăți sau prejudecăți, așa cum fac întotdeauna. Tânjesc după ziua în care familia Fanthorpe, prieteni amabili și generoși cum sunt întotdeauna, vor fi însărcinați să scrie nu despre anomaliile lumii, ci despre bunătatea ei. Diavolii au fascinația lor, dar la fel și sfinții. De unde vine adevărata bunătate? Sperăm că, într-o zi, cât timp își mai au darurile și energia, vor scrie despre cei care, prin harul și frumusețea vieții lor, au îmbogățit lumea generației lor. Răul are o fascinație oribilă. Bunătatea îl va învinge întotdeauna.

Canonul Stanley Mogford,

MA, Cardiff, Țara Galilor, 2010

INTRODUCERE

Această cercetare și analiză a satanismului și demonologiei începe prin a ne întreba ce este satanismul. Cum îl putem defini și explica? Ce se înțelege prin demonologie?

Cea mai bună modalitate de a afla adevărata natură a unui lucru este să ne întoarcem la originile sale, să ne întrebăm cum a început și cum era în trecut. O examinare a zeităților preistorice și a picturilor rupestre cu figuri pe jumătate animale, pe jumătate umane sugerează că cele mai vechi religii ar fi putut fi ceva asemănător șamanismului. Cât de departe în urmă duce ideea spiritului naturii foarte antic, Pan, cercetarea originilor satanismului? Locuitorii Orientului Mijlociu antic — canaaniții, madianiții, perșii, filistenii și alții — credeau în numeroase zeități ciudate, cum ar fi Melqart, Hadad și Astarte. Unele dintre ele erau bune, altele rele. Ce contribuție au adus ele la originile satanismului? Moloh era o zeitate deosebit de satanică!

Printre zeii misterioși cu capete de animal din Egiptul antic se număra și Set, care a fost considerat malefic în diferite momente ale istoriei egiptene. Ce contribuție a adus credința în el la dezvoltarea satanismului și a demonologiei? Apep a fost, de asemenea, un zeu malefic în Egiptul antic. Un alt zeu demon egiptean extrem de malefic a fost Șeșmu, care smulgea capetele victimelor sale și le zdrobea craniile ca pe struguri într-o presă de vin.

Evul Mediu, Evul Mediu și Renașterea au avut parte de mai mult decât au avut parte de vrăjitorie și magie neagră, toate acestea conducând oamenii înapoi la convingerea că Satana și hoardele sale de demoni erau responsabile pentru majoritatea nenorocirilor și că vrăjitorii și vrăjitoarele malefice erau de partea lui. Strania isterie vrăjitoriei de la Salem de la sfârșitul secolului al XVII-lea este tratată separat și în detaliu.

Satanismul este examinat îndeaproape în lumina marilor religii abrahamice, toate oferind protecție împotriva forțelor răului.

Nicio evaluare a satanismului și demonologiei nu ar fi completă fără o trecere în revistă a elementelor sexuale, care reprezintă o parte importantă a majorității ritualurilor satanice. De asemenea, s-a considerat util să se descrie în detaliu caracteristicile celor șaptezeci și doi de demoni închiși de Solomon și enumerați în grimoire, precum și să se ofere mostre dintr-o

analiză amplă a relatărilor contemporane despre aparițiile unor entități malefice. Biserica lui Satan și alte grupuri de sataniști sunt descrise în detaliu și, în final, se încearcă răspunsul la întrebările fundamentale: Există Satan? și Ce fel de ființă este el?

O notă specială: Autorii sunt, ca întotdeauna, profund recunoscători Canonului Mogford pentru contribuția la prefață. Este o mare onoare să avem sprijinul său. Este recunoscut pe bună dreptate ca fiind unul dintre cei mai importanți cercetători din Țara Galilor.

1

CE ESTE SATANISMUL?

Satanismul a fost definit ca o filozofie, un set de credințe teologice sau, în sensul cel mai larg, o ideologie. Aceste credințe sataniste sunt însoțite de semne și simboluri, multe dintre ele fiind considerate de unii adepți ca posedând puteri ciudate, înnăscute. Spectrul larg al satanismului conține multe tradiții diferite, iar o serie dintre ele sunt foarte vechi.

O caracteristică semnificativă a satanismului este că figura centrală - uneori numită diavol, alteori Lucifer - este în general admirată și venerată de adepții săi.

Această entitate centrală, însă, este considerată de unii sataniști o simplă personificare a dorinței lor de putere sau de plăcere - sau chiar o personificare a ideologiei lor în ansamblu - mai degrabă decât o ființă autentică în sine.

Există ceea ce pot fi numiți sataniști religioși, ale căror sisteme de credințe se bazează pe tradiții islamice, iudeene sau creștine. Ei susțin ideea generală că Satan, sau Lucifer, a fost odată un înger care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu (Yahweh/Iehova) și a condus un grup de alți îngeri rebeli împotriva Divinității și a îngerilor loiali.

Inițial, conform cărții Iov, Satan era un rang sau o funcție, mai degrabă decât numele unui individ. Sarcina sa era să fie un adversar, un acuzator sau un procuror într-un fel de instanță cerească morală și etică. Din a fi deținător al unui rang sau al unei poziții oficiale în sistemul judiciar cosmic, Satan devenise pur și simplu Satan - un individ cu un nume - în momentul în care au fost compilate Evangheliile Noului Testament. În această calitate personală, Satan devine ispititorul lui Isus.

Eshatologia — teologia „Zilelor din Urmă” — îl consideră pe Satana drept conducătorul dușmanilor lui Dumnezeu și ai omenirii, care va fi în cele din urmă distrus la sfârșitul lumii.

Bătălia de la Armaghedon este văzută în aceste scrieri escatologice ca fiind conflictul final în războiul suprem dintre bine și rău. Cuvântul Armaghedon

Arhanghelul Mihail îl distruge pe Satana la Sfârșitul Lumii.

se traduce prin „dealul Meghido”. Meghido a fost un oraș antic din Orientul Mijlociu, situat în Israelul de astăzi, la câțiva kilometri vest de Marea Galileii (cunoscută de romanii antici drept Marea lui Tiberius); diverse bătălii istorice decisive au fost purtate în vecinătatea Meghidoului.

După înfrângerea finală a lui Satan la Armaghedon — conform cărții Apocalipsa — el și adepții săi vor fi aruncați în Gheenă (un lac de sulf care arde veșnic).

Gânditorii de mai târziu au avut tendința de a-l considera pe Satana un fel de alegorie - în special după publicarea romanului „Paradisul pierdut” de John Milton în 1667. Aceste idei despre Satana și despre rolul său în căderea lui Adam și Eva, așa cum este descris în relatarea Genezei, sunt uneori considerate ca semnificând o pierdere a credinței sau strădania unui individ de a-și exercita voința și personalitatea împotriva voinței lui Dumnezeu - așa cum este reprezentată voința divină de învățăturile religioase convenționale și tradiționale.

Unii teologi liberali academici moderni, însă, ar sugera că un Dumnezeu cu adevărat iubitor caută să dezvolte și să îmbogățească individualitatea umană, încurajându-ne să fim noi înșine, în loc să caute să ne impună voința Sa și să-și subsumeze creația în sine. Deși unii sataniști pot încerca să revendice individualitatea și independența umană ca parte a sistemului lor de credințe, mulți creștini moderni ar considera individualitatea și libertatea lor personală ca fiind unul dintre cele mai prețioase daruri ale lui Dumnezeu.

O etapă ulterioară în dezvoltarea gândirii despre natura lui Satan este de a-l vedea ca pe un personaj eroic, iar acest aspect al său este atrăgător pentru unele grupuri de sataniști. În mintea lor, Satan devine ceva apropiat de un lider rebel romantic. A opta piesă a lui George Bernard Shaw, Discipolul diavolului, îl are pe eroul Dick Dudgeon proclamându-se discipol al diavolului din cauza a ceea ce el consideră pe bună dreptate a fi duritatea rece și cruzimea celor mai grave forme de puritanism creștin.

De-a lungul Evului Mediu - și pentru o perioadă surprinzător de lungă după aceea - s-a crezut pe scară largă că vrăjitoria și magia neagră se bazau pe Satana și demonii care îl susțineau pentru putere. O lege anti-vrăjitorie a fost încorporat în legile britanice până în 1951, când a fost abrogată oficial.
Cu trei ani înainte ca această lege să fie abrogată în Regatul Unit, Herbert Arthur Sloane a fondat Covenul Maicii Domnului din Endor, numit după Vrăjitoarea din Endor, a cărei poveste se găsește în prima carte a lui Samuel (capitolul 28, versetele 3-5). În el, regele Saul atacase toate vrăjitoarele, vrăjitorii și magicienii și îi alungase din regatul său. Cu toate acestea, deghizat, a contactat apoi Vrăjitoarea din Endor și i-a cerut să învie spiritul profetului mort Samuel, astfel încât Saul să poată cere sfatul văzătorului. Spiritul lui Samuel îl mustră pe rege și îi spune că el și fiii săi vor fi uciși în luptă a doua zi - acest lucru s-a întâmplat în mod

corespunzător. Unele secte creștine care se opun vehement tuturor formelor de contact cu lumea de apoi sugerează că nu spiritul lui Samuel, ci Satana i-a vorbit lui Saul.

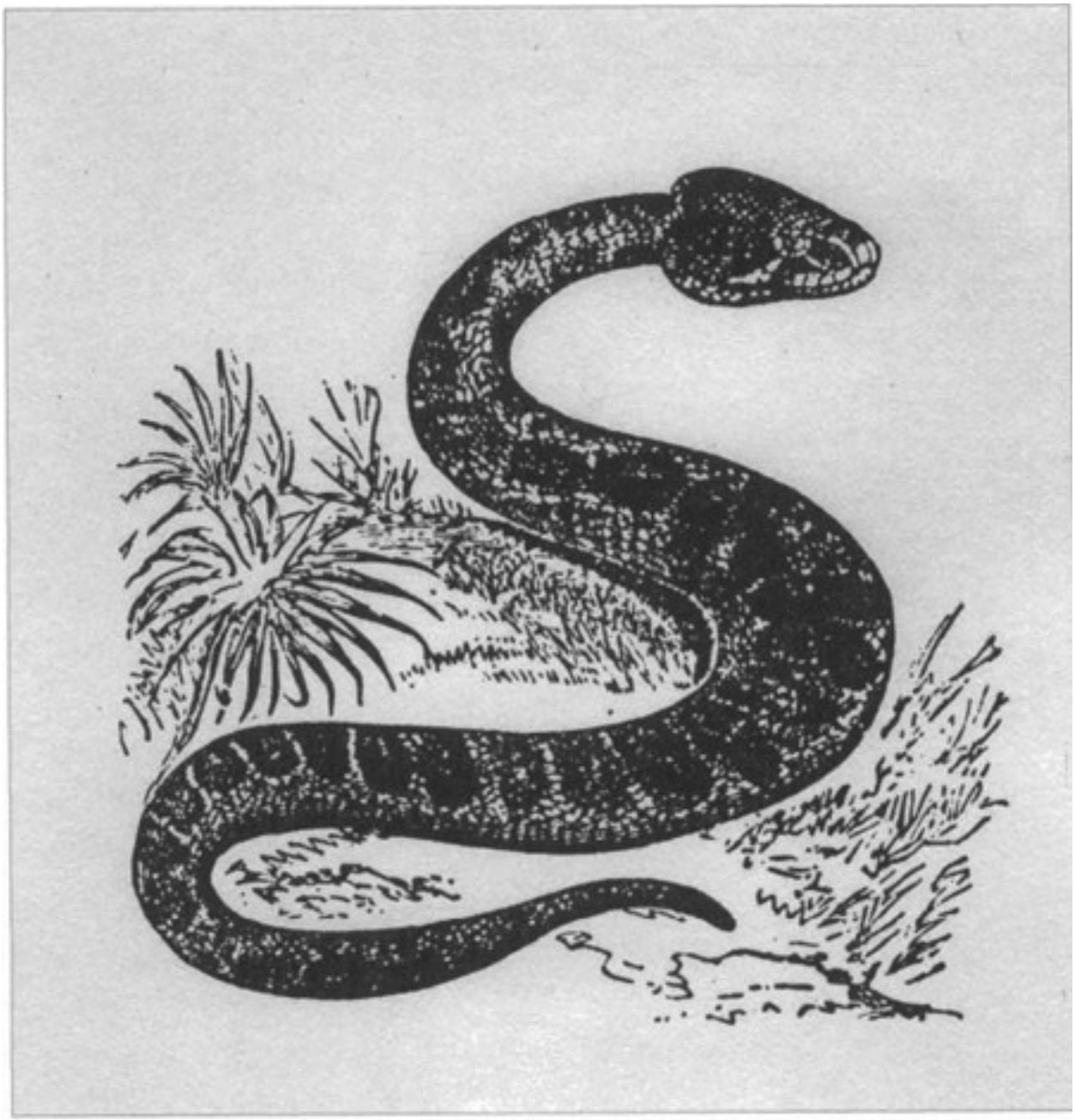

Șarpele din Eden venerat de ofiți.

Grupul Endor este cunoscut și sub numele de Ophite Cultus Satanas sau Sathanas. Opiniile lor religioase sunt în mare parte gnostice, iar șarpele din interpretarea lor a poveștii Grădinii Edenului este denumit Ophite deoarece câteva secte gnostice care operau în Siria și Egipt spre sfârșitul primului secol erau cunoscute sub numele de Ophiți, Serpentinieni și Ofieni și se spunea că venerau șerpi.

Sloane a fost inspirat să-și înființeze organizația din cauza a ceea ce a relatat ca fiind o întâlnire din copilărie în pădure cu o ființă cu coarne pe care mai târziu a crezut-o că este Satana.
Spre deosebire de grupul lui Sloane, care datează din 1948, Biserica lui Satan a fost fondată în Noaptea Walpurgis, pe 30 aprilie 1966. Liderul său de atunci, Anton LaVey, conducea un grup cunoscut sub numele de Ordinul Trapezului în San Francisco, California. LaVey a rămas Marele Preot al Bisericii lui Satan până la moartea sa, în 1997. O parte a ritualului și liturghiei Bisericii lui Satan includea nunți și înmormântări sataniste. LaVey a apărut și într-o serie de filme, inclusiv în Ploaia Diavolului, cu Ernest Borgnine și William Shatner în rolurile principale.

Se pare că există un paradox ironic în numele Bisericii Satanei, deoarece unul dintre liderii săi proeminenți, Peter H. Gilmore, ar fi rezumat credința sa centrală spunând: „Satanismul începe cu ateismul. Începem cu universul și spunem: «Este indiferent. Nu există Dumnezeu. Nu există diavol. Nimănui nu-i pasă!»”

LaVey avea idei pronunțate despre importanța realizării și a împlinirii. Succesul într-o gamă largă de domenii era important pentru el. La mijlocul anilor 1970, a început să elimine oameni din Biserica lui Satan dacă nu realizaseră nimic notabil în alt domeniu. Nu dorea ca membrii Bisericii lui Satan să își folosească rangul în biserica sa ca substitut pentru succesul în alte domenii. Bogăția și faima au devenit criteriile de promovare în Biserica lui Satan. Ar putea fi aceasta, oare, considerată o sabie cu două tăișuri? Prin promovarea doar a celor care pretendă la bogăție și faimă lumească, se deducea oare că apartenența la Biserica lui Satan ducea la bogăție și faimă - și nu invers?

Așa-numita „Panică Satanică” din anii 1980 s-a concentrat pe indiciile din presă conform cărora existau activități criminale la scară largă în Biserica Satanei. LaVey, Gilmore, Rice, Parfrey, Nadramia și alți lideri proeminenți au făcut numeroase apariții în mass-media pentru a respinge aceste acuzații, iar ulterior au fost justificați de un raport FBI care a demonstrat inexactitatea și invaliditatea acuzațiilor penale formulate împotriva bisericii lor. Apoi s-au concentrat pe realizarea de filme documentare, producerea de

reviste, inclusiv The Black Flame, și muzica lui Boyd Rice - toate cu teme sataniste.
Când LaVey a murit în 1997, a fost înlocuit ca lider de Blanche Barton, care a fost la rândul ei înlocuită de Peter Gilmore și Peggy Nadramia, care sunt în prezent responsabili de biserică.

Satanismul a câștigat recunoaștere oficială în forțele armate în 2004, când un tehnician care servea pe o navă britanică a fost recunoscut oficial ca satanist înregistrat.

Paradoxul aparent de a-l considera pe Satana ca pe un model sau un mod de comportament, mai degrabă decât ca pe o entitate supranaturală, stă la baza sistemului de credințe exprimat de Biserica lui Satana. Gilmore a afirmat public că a sugerat că credința în entități paranormale sau supranaturale este o abdicare a rațiunii umane. El duce vechea idee ebraică despre Satana ca adversar sau „opozant” cu un pas mai departe și îl consideră pe Satana pur și simplu ca fiind atitudinea oricui pune întrebări sau exprimă curiozitate rațională. Urmărirea gândirii lui Gilmore în această direcție pare să includă un mare număr de oameni de știință raționali și obiectivi în definiția sa a satanismului!

Dintr-o altă perspectivă, satanismul poate fi considerat un sistem de credințe care încorporează o serie de atitudini. Recomandă indulgența simțurilor și a poftelor, spre deosebire de abstinența. Susține trăirea momentului și experimentarea a tot ceea ce poate fi savurat în aici și acum, mai degrabă decât visarea la lucruri în viitor care s-ar putea să nu fie niciodată realizabile.

Sataniștii susțin că sunt interesați de ceea ce definesc drept „adevărata înțelepciune”, spre deosebire de iluzii, amăgiri și confortul superficial al autoamăgirii. Un alt principiu este rezumat ca fiind răzbunarea pe cei care ne-au greșit - dar, în același timp, acordarea de ajutor și bunătate celor care sunt cu adevărat recunoscători pentru ea. Bunătatea oferită celor care nu o apreciază sau nu o răspund este o pierdere de timp în calendarul satanist. Această atitudine se aplică și conceptului de responsabilitate din codul satanist. Dacă întâlnim oameni care dau dovadă de responsabilitate în relațiile lor cu noi, este acceptabil să dăm dovadă de responsabilitate și integritate în relațiile noastre cu ei.

Locul umanității pe scara vieții este pur și simplu ca un alt animal printre animale - nimic mai bun și, poate, mai rău decât multe altele în ceea ce privește răutatea și brutalitatea umană.

Când satanismul este comparat și pus în contrast cu acele sisteme religioase care recunosc anumite comportamente drept „păcătoase”, acesta tinde să favorizeze acele comportamente interzise pe motiv că acestea duc la satisfacție și gratificare. Furtul, de exemplu, de la un satanist este o modalitate rapidă și ușoară de a dobândi bogăție și proprietăți. Adulterul este o modalitate rapidă și ușoară de a obține gratificare sexuală. Uciderea unui dușman periculos înainte ca acesta să te poată ucide este o modalitate rapidă și ușoară de a reduce riscul sau de a înlătura un rival problematic.

Așa cum satanismul susține trăirea comițând ceea ce marile religii ale lumii numesc „păcate”, are și propria listă de „păcate” - comportamente considerate de sataniști ca fiind antisatanice. Primul dintre acestea este comportamentul stupid sau nechibzuit; a acționa irațional lucrează împotriva satisfacției și a gratificării. Pretenția și autoamăgirea de orice fel sunt, de asemenea, considerate nebunii pe care sataniștilor li se recomandă să le evite. Sataniștii se consideră realiști, factuali și pragmatici. A te preface înseamnă a te înșela pe tine însuți; din nou, se poate spune că împiedică satisfacția și gratificarea. Solipsismul cade, de asemenea, sub ciocanul sataniștilor. Nu este cel mai ușor concept filosofic de definit, solipsismul poate fi explicat ca credința fundamentală că nu există realitate în afara minții gânditorului. Solipsiștii ar argumenta că sinele este tot ceea ce putem spune cu certitudine absolută că există. O altă modalitate de a o spune este că solipsismul susține că ideea existenței a orice în afara minții gânditorului nu poate fi justificată. Tot ce se află în mediul extern s-ar putea să nu fie deloc acolo. O solipsistă ar putea considera sistemul său de credințe ca o formă extremă de scepticism, echivalentă cu a spune: „Nimic în afară de mintea mea - și ceea ce creează ea - nu există cu adevărat!” Sataniștii includ solipsismul în lista lor de păcate.

Colectivismul, a merge cu grupul, a urma turma, a fi conformist este considerat un păcat împotriva satanismului. A fi un tradiționalist cu un comportament corect împiedică acea căutare individualistă a gratificării și satisfacției care se află în centrul satanismului. Un alt păcat al sataniștilor este lipsa de perspectivă. Pentru a avea succes în căutarea satanică nesfârșită a gratificării și satisfacției, satanistul trebuie să privească viața din toate unghiurile - trebuie să fie atât vulpea, cât și câinele, înainte de a decide ce să facă pentru a obține satisfacție maximă! Numai atunci când satanistul a analizat toate rezultatele posibile din toate punctele de vedere de care este conștient, satisfacția și gratificarea pot fi optimizate prin acțiuni adecvate.

Apoi, există problema - ducând perspectivele cu un pas mai departe - a perspectivei istorice. Satanistul este așteptat să-și amintească ideologiile

ortodoxe care au controlat societățile în trecut: filosofia greacă, militarismul și imperialismul roman, comerțul babilonian, misticismul indian și venerația chineză a înțelepciunii. Comparând și contrastând căutarea sa pentru satisfacție și gratificare personală cu aceste perspective istorice, satanistul se așteaptă să faciliteze urmărirea plăcerii. Există, de asemenea, un avertisment în lista păcatelor satanice împotriva tipului greșit de mândrie. În codul satanist, mândria poate fi contraproductivă. Poate împiedica atingerea satisfacției dacă este nejustificată. Marele campion mondial la box la categoria grea, John L. Sullivan (1858-1918), cunoscut sub numele de Băiatul Puternic din Boston, anunța când intra în ring: „Sunt John L. Sullivan și pot linge orice om viu!” Și era adevărat - putea! Mândria lui era complet justificată. Mândria, care se încadrează în aceeași categorie cu autoamăgirea, este considerată de sataniști drept unul dintre „păcatele” care împiedică succesul personal, satisfacția și gratificarea pe care le consideră obiectivele lor finale.

Alte aspecte ale satanismului includ diverse stiluri de viață și metode de viață. Sataniștii refuză să ofere sfaturi - decât dacă sunt întrebați în mod specific. Nu își împărtășesc problemele cu ceilalți. Ei cred că, dacă au folosit cu succes puteri magice, trebuie să recunoască realitatea acelor puteri - negarea lor înseamnă pierderea lor.

O stranie legătură între unele forme de gândire satanistă modernă și tehnologie a fost menționată ca fiind dezirabilitatea creării de androizi care să devină tovarăși umanoizi artificiali - sau sclavi - ai sataniștilor dominanți. Astfel de creații sunt frecvent subiectul narațiunilor science fiction și science fantasy, unde intriga implică conștientizarea lor crescândă a cine și ce sunt cu adevărat și încercările lor de a se revolta și de a evada.

Anumite grupuri semi-secrete de sataniști sunt denumite „grote”. Când se formează, membrii se întâlnesc social și, în unele cazuri, fac magie împreună.

O altă organizație care trebuie inclusă în orice înțelegere generală a satanismului este grupul cunoscut sub numele de Templul lui Set, care a fost înființat în anii 1970 de Michael Aquino. La fel ca Biserica lui Satan și multe altele incluse în satanismul general, aceasta venerează individul și vizează ceea ce numește „iluminare”. Aceasta pare să se refere la găsirea unor modalități de a facilita satisfacția și gratificarea personală. Organizația își ia numele de la zeul egiptean Set, sau Seth, iar principiile sale sunt denumite setianism.

Acest capitol introductiv a încercat să ofere răspunsuri generale la întrebarea ce este cu adevărat satanismul - și două domenii clare au ieșit la iveală din analiză. Primul poate fi numit satanism religios și exprimă o credință în diavol, Satan sau Lucifer ca persoană, o entitate supranaturală, venerată de adepții săi în felul în care zeii greco-romani clasici și zeii nordici erau venerați de adepții lor. Zeitatea lor răspunde la venerarea lor recompensându-i cu succes lumesc, plăcere, satisfacție și puteri magice. Al doilea tip de satanism este ateu. Nici zeii, nici demonii nu au o existență reală. Acest tip de satanism este doar atitudinal sau filosofic - o modalitate de a obține succesul și satisfacția lumească prin gândire, vorbire și acțiune în conformitate cu ceea ce sunt definite ca principii satanice. Sinele este venerat în locul oricărei entități externe cu puteri paranormale.

2

ISTORIA TIMPURIE
A SATANISMULUI

Imagini ciudate cu entități pe jumătate umane, pe jumătate animale au fost descoperite în picturile rupestre din regiunea Dordogne din Franța. Acestea au fost interpretate în moduri diferite de către arheologi. Unii le consideră dovezi ale șamanismului timpuriu, în timp ce alții consideră că forma pe jumătate umană, pe jumătate bestie indică credința într-o entitate supranaturală malefică - asemănătoare cu mult mai târziu Minotaurului din Knossos.

Entitate pe jumătate om, pe jumătate animal
din peșterile din Dordogne, Franța.

Mai mulți arheologi sugerează că există dovezi rezonabile pentru apariția unor tipuri de comportament primitiv, cvasi-religios, încă din zorii paleoliticului, acum mai bine de trei sute de mii de ani. Dovezile ritualurilor funerare antice din zonă oferă informații vitale despre gândurile religioase ale celor care le practicau; iar datarea a ceea ce poate fi considerat cel mai vechi comportament religios pare să coincidă cu apariția lui Homo neanderthalensis și Homo sapiens. Acest comportament cvasi-religios cel mai vechi este analizat de unii teologi, sociologi și arheologi ca conținând elemente de animism, magie, ritual și mit. De asemenea, se crede pe scară largă că ceea ce ar putea fi numit constrângeri comportamentale etice și morale, ca și componente ale gândirii religioase, nu a intrat în ecuație decât după trecerea a încă câteva milenii.

Cu peste șaizeci de mii de ani în urmă, se pare că neanderthalienii aveau idei despre viața de după moarte, iar bunurile funerare erau îngropate odată cu morții pentru ca aceștia să le folosească în lumea de apoi. Dovezile de la Shanidar, în Irak, sunt semnificative. Arheologul american Ralph Stefan Solecki, de la Universitatea Columbia, a investigat peștera Shanidar din Munții Zagros din Kurdistan între 1957 și 1961 și a găsit nouă schelete de neanderthalieni, împreună cu dovezi ale obiceiurilor funerare rituale. De asemenea, au fost găsite acolo unelte din piatră și oase de animale.

Într-o peșteră calcaroasă cunoscută sub numele de Peștera Kebara, în partea de vest a Munților Carmel, profesorul Ofer Bar-Yosef a descoperit rămășițe umane datând de aproximativ cincizeci de mii de ani. Acest loc a indicat, de asemenea, ritualuri funerare religioase similare cu cele observate la Shanidar.

Craniu uman antic.

Ceea ce este adesea numită de arheologi cea mai spectaculoasă descoperire neanderthaliană din toate timpurile a fost descoperită într-un loc numit Peștera Krapina, situată în Hrvatsko Zagoje, Croația. Aproape o mie de oase, despre care se crede că aparțin a aproximativ optzeci de indivizi diferiți - aproape toți fiind tineri adulți cu vârste cuprinse între cincisprezece și douăzeci și cinci de ani - au fost descoperite acolo.

În departamentul Ariège din Franța, în Montesquieu-Avantes, se află Peștera celor Trei Frați, denumită Trois Frères deoarece a fost descoperită în 1910 de cei trei fii ai contelui Begouen. În această peșteră a fost găsită o operă de artă remarcabilă, veche de aproximativ douăzeci de mii de ani, care nu a fost niciodată interpretată sau explicată în mod satisfăcător. Entitatea înfățișată în desen, numită Vrăjitorul, are picioare umane și picioare posterioare musculoase, care ar putea fi fie umane, fie animale. Există o coadă proeminentă și stufoasă, ca coada unui cal sau a unei veverițe mult mărită, un corp puternic, cu burta plină, cu membre anterioare disproporționat de mici - cam ca cele ale unui Tyrannosaurus rex. Ceva similar cu o versiune desenată a unei fețe umane este întors spre observator, iar craniul este surmontat de o pereche de coarne

asemănătoare coarnelor de cerb. Există urechi de fiecare parte a craniului, care sunt îndreptate spre cer, într-un unghi față de cap. Entitatea pare a avea barbă, dar nu este clar dacă aceasta a fost pur și simplu marcajele naturale de pe piatră care dau această impresie sau dacă a fost încercarea artistului din epoca de piatră de a-și da creația o barbă. Întregul obiect are un aspect demonic clasic și ar fi putut fi destinat să reprezinte o forță personificată a răului. Dacă da, ar putea fi încă un exemplu al rădăcinilor antice ale satanismului.

Cele patru dealuri Tsodilo din Kalahariul de Vest din Botswana găzduiesc sute de sculpturi și picturi preistorice. Un aspect al dealurilor Tsodilo le leagă de sectele gnostice menționate în primul capitol. Acestea au operat în Siria și Egipt spre sfârșitul secolului I și erau cunoscute sub numele de ofiți, serpentinieni și ofieni, deoarece se spunea că venerau șerpi. O piatră mare în formă de șarpe poate fi văzută în dealurile Tsodilo.

Când Laurens van der Post, autorul cărții „Lumea pierdută a Kalahariului”, a vizitat situl, s-a confruntat cu o serie de probleme inexplicabile: magnetofoanele nu au reușit să înregistreze, camerele s-au blocat, iar roiurile de albine i-au atacat expediția. Ulterior, a aflat că doi dintre angajații săi au încălcat legile religioase locale din Tsodilo, ucigând animale în vecinătatea dealurilor decorate. Van der Post a scris o cerere de scuze zeilor spirituali locali și a îngropat-o în pământ, sub niște picturi rupestre antice foarte izbitoare. Se presupune că acest lucru a rezolvat problemele - se credea că zeii spirituali din Tsodilo i-au iertat pe cei care i-au încălcat legea după ce și-au cerut scuze!

Poporul San, care trăiește în zonă de mii de ani, crede că zeii lor - nu toți fiind benigni - trăiesc în cavernele din Dealurile Tsodilo. Reprezentările figurilor masculine stilizate din operele de artă Tsodilo îi înfățișează într-o stare de excitație sexuală, la fel ca faimosul Uriaș Cerne Abbas din Dorset, Anglia.

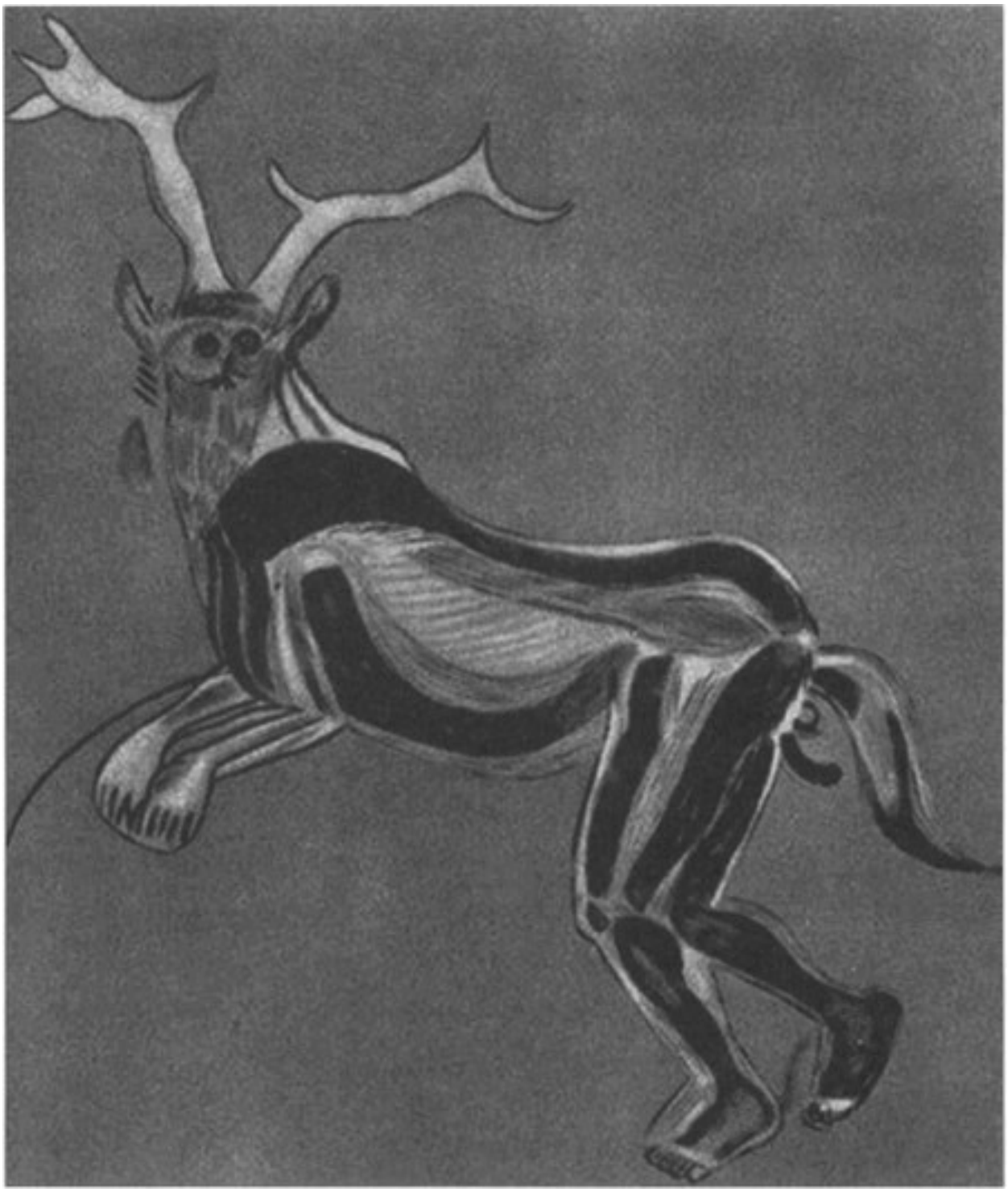

Entitate din Peștera Trois Frères.

Enorma figură a Uriașului de la Cerne Abbas, conturată pe un deal din Dorset. El seamănă izbitor cu bărbații stilizați înfățișați pe dealurile Tsodilo.

Emile Bächler, expert în arheologie, sugerează că există dovezi găsite în numeroase peșteri antice locuite care indică faptul că neanderthalienii practicau atât totemismul, cât și cultul animalelor - și anume cultul urșilor. Cunoscut și sub numele de arctolatrie, cultul urșilor era cel mai frecvent practicat în regiunile circumpolare și era răspândit în Finlanda înainte de sosirea creștinismului. Acesta încă supraviețuiește în culturile popoarelor Ainu, Nivkh și Sami.

Un aspect al cultului ursului era credința că aceste creaturi erau implicate în scara reîncarnării umane. După ce festivalul anual era sărbătorit în ianuarie și februarie, un urs era ucis și mâncat pentru a se putea întoarce la o stare fericită alături de zei și spiritele tribului plecate, pregătit pentru încarnări ulterioare. În unele relatări despre ritual, craniul ursului era plasat în vârful unui pin sacru bătrân, cunoscut sub numele de kallohonka. Se credea că acest lucru plasează sufletul ursului mai aproape de cer și îi facilitează întoarcerea la lăcașul spiritelor.

Deși în mod normal văzut ca o figură benignă, strâns implicată în bunăstarea umană, s-ar fi putut întâmpla ca adepții să creadă că spiritul ursului se înfuria pe ei pentru un eșec real sau imaginar. În aceste cazuri,

se spune că ursul devenea o creatură demonică - adversarul, dușmanul și judecătorul oamenilor, pe care apoi putea decide să-i pedepsească.

Se pare că a existat și o legătură între cultul animalelor și magia primitivă de vânătoare din paleolitic. O ceremonie pare să fi implicat uciderea unui urs și îngroparea craniului și corpului separat, dar lângă o statuie de lut a unui urs care fusese învelită în blană adevărată de urs.

Popoarele inuite din Arctica cred într-o varietate de demoni și spirite rele. Sistemele lor de credințe sunt foarte vechi și ar putea oferi o oarecare lumină asupra celor mai vechi rădăcini ale satanismului. Ei cred într-un spirit malefic numit Aipalookvik, care trăiește în mare și atacă bărcile și barcagii. O altă entitate malefică care seamănă cu un câine fără păr este cunoscută sub numele de Keelut.

Cel mai vechi dintre miturile și legendele irocheze are anumite paralele atât cu povestea greacă a Persefonei și Hades, cât și cu povestea romană a lui Pluto și Proserpinei. În toate cele trei cazuri (irochez, grecesc și roman), frumoasa fiică a Mamei Pământ este răpită de zeul lumii de dincolo, dar ulterior salvată. Mama Pământ irochează, Eithinoha, și-a pierdut fiica Onatha, Spiritul Grâului, când fata a fost răpită de Spiritul Răului. Onatha a fost închisă sub pământ în regatul său întunecat până când a fost salvată de zeul soare, extrem de puternic. Deși baza tuturor celor trei mituri este explicativă și își propune să ofere motive pentru existența anotimpurilor, fiecare conține și urme ale surselor răului. Deși Hades și Pluto nu sunt în mod irecuperabil malefici, entitatea menționată ca Spiritul Rău în mitul irochez este cu siguranță.

O altă variantă timpurie a satanismului poate fi asociată cu tradițiile grecești antice care se concentrează pe Pan, un zeu asemănător unui faun.
Deși unele aspecte ale lui Pan sunt benigne - este asociat cu păstorii, munții, peisajele sălbatice și naturale, vânătoarea și muzica - există și alte perspective care sunt mai sinistre. Este înfățișat ca un satir, cu coarne și picioare de capră și dorința sexuală insațiabilă asociată. Ca zeu al fertilității, căutarea sa de nimfe - și fete umane - este în centrul multor legende ale lui Pan.
Pan este asociat și cu Arcadia, un loc considerat de unii teologi și folcloriști aproape echivalentul Edenului: un paradis rural. Această referință la Arcadia se referă la misterele sinistre ale orașului Rennes-le-Château din sudul Franței, unde misteriosul preot Bérenger Saunière s-a îmbogățit în mod inexplicabil la sfârșitul secolului al XIX-lea. O parte din acest mister îl implică pe enigmaticul pictor Nicolas Poussin (1594–1665), a cărui cea mai faimoasă pânză a fost Păstorii din Arcadia. Această pictură înfățișează trei

păstori și o tânără păstoriță nubilă (de genul care i-ar fi plăcut lui Pan) examinând un mormânt pe care sunt inscripționate cuvintele Et in Arcadia ego.

A fost deschisă mai multor încercări de traducere, de la ideea că mortul din mormânt a ajuns în paradisul Arcadiei; că până și în idila rurală perfectă a Arcadiei, Moartea este prezentă; sau că vorbitorul este însuși Pan, spunând că acesta se găsește în Arcadia.

Asocierea lui Pan cu mormântul misterios din pictura lui Poussin aduce în discuție strania legendă încapsulată în sintagma „Marele Pan a murit!”. Această ciudată confuzie privind „moartea” unui zeu nemuritor își are originea în istoricul grec Plutarh (46-120 d.Hr.), care a scris că în timpul domniei împăratului roman Tiberius, un marinar pe nume Thamus a auzit o voce care îl chema peste valuri, instruindu-l să anunțe moartea lui Pan tuturor când va ajunge la Palodes, pe atunci un mic port pe partea estică a Bosforului, strâmtoarea îngustă care separă Europa de Asia.

Ce ar putea însemna de fapt această așa-numită „moarte” a lui Pan? A fost intenționată să indice o trecere a vechii ordini naturale, pe care zeul Pan o personifica? Cu siguranță, venerarea lui Pan - chiar și în secolul XXI - este departe de a fi moartă. Păgânii moderni și închinătorii Naturii au cea mai mare stimă pentru el - și este încă venerat în multe dintre ritualurile și ceremoniile lor. Oare sexualitatea sa puternică l-a transformat într-o figură semi-demonică - mai ales în ochii puritanilor și celibatarilor religioși? Coarnele sale, posteriorul și picioarele de capră l-au asociat cu siguranță cu imaginile tradiționale ale lui Satan și Lucifer.

O altă zeitate a fertilității care a atras oprobriul multor scriitori religioși timp de milenii este Baal. Cuvântul baal se traduce pur și simplu prin „domn” sau „stăpân” - un titlu mai degrabă decât un nume. Se evita folosirea numelui propriu al unui zeu, cum ar fi Hadad, conducătorul fertilității, ploii și tunetului, cu excepția cazului în care erai unul dintre preoții săi numiți în mod corespunzător, așa că el era, în general, numit Baal. Titlul Baal era folosit și pentru o serie de zei locali, care erau în general numiți zei falși de către scriitorii scripturilor ebraice. Aceștia erau frecvent însoțiți de consoarte feminine, Astarteea/Aștoreta.

Aceste consoarte erau venerate atât ca războinice ziua, cât și ca zeițe ale iubirii noaptea. Erau înfățișate în rolul lor de războinice, purtând arcuri și arătând ca amazoanele, iar în rolul lor de iubire și fertilitate, ca femei frumoase și goale, asemănătoare cu Venus sau Afrodita. Riturile sexuale care făceau parte din cultul lor le distanțau de criticii lor israeliți, iar

prostituția religioasă era practicată de prostituatele din temple în urma venerării Astarteei.

Ar putea fi rezonabil să presupunem că opoziția atât față de cultul lui Baal, cât și față de ceremoniile sexuale care însoțeau cultul Astartei, a dus la o asociere a lui Baal și a Astartei cu satanismul, magia neagră și demonologia.

O altă entitate feminină demonică foarte străveche este încapsulată în legendele despre Lilith. Conform miturilor foarte vechi, ea a fost creată din sol, praful Pământului - adamah - în același mod ca Adam. Legendele sunt confuze în ceea ce privește întrebarea dacă a fost căsătorită mai întâi cu arhanghelul Samael și apoi ademenită departe de el pentru a se căsători cu Adam - sau dacă a fost prima soție a lui Adam, dar s-a certat cu el și l-a părăsit pentru a se căsători cu Samael. În ambele cazuri, ea este menționată în legendă ca soția amândurora. Samael este redat și ca Sammael și Sadil. Tradiția talmudică este ambiguă în legătură cu el: el este îngerul morții și este considerat atât bun, cât și rău. Într-o altă versiune a legendelor care o înconjoară pe Lilith, se spune că Samael s-a deghizat în șarpe, a ispitit-o pe Eva și apoi a sedus-o - răul din el ducând la nașterea lui Cain, primul ucigaș.

Legendara Lilith are un păr excepțional de lung și frumos și aripi care îi permit să zboare. În versiunea legendei în care era căsătorită cu Samael înainte de uniunea cu Adam, ea era o entitate extrem de pasională și independentă, al cărei parteneriat cu Adam a dus la nașterea a numeroși demoni, cunoscuți sub numele de Shedim, care sunt responsabili pentru boli, accidente, răni și majoritatea dificultăților cu care se confruntă omenirea. Așa cum spiritul sălbatic și rebel al lui Lilith o alungase de Samael, tot așa, conform acestei versiuni a legendei, a adus-o în conflict cu Adam, care a încercat fără succes să o facă să înțeleagă că el era stăpânul în parteneriatul lor. Ea nu a vrut să accepte și a plecat! Adam a apelat la Dumnezeu, care a răspuns trimițând trei îngeri să o aducă înapoi: Sammangelof, Sansenoi și Senoi. Aceștia au eșuat, așa că Dumnezeu a creat-o pe Eva ca înlocuitoare pentru Lilith.

Pe măsură ce legenda avansează, Lilith devine cunoscută sub numele de Meyalleleth, care înseamnă „demonul nopții care urlă”. Departe de a fi un demon feminin unic, Lilith este opusă de alte două, cunoscute sub numele de Makhlath Dansatoarea și fiica ei la fel de puternică și sinistră, Agrath Bătătoarea.

Câteva indicii despre originile antice ale satanismului pot fi găsite în aceste legende - diversele demonese erau considerate mamele răului.

Așa cum legendara Lilith și demonele ei rivale sunt învăluite în mit și mister, la fel este și cultul lui Mithra. Se știu puține lucruri despre modul în care erau îndeplinite misterele sau ce însemnau ele de fapt pentru adepții lor. Puținele informații care pot fi extrase din numeroasele temple subterane dedicate lui Mithra sugerează că acesta era un zeu benign care își apăra adepții de pericolele lansate asupra lor de spiritele rele și demonii. Rădăcina greacă din care derivă cuvântul modern mistere însemna inițial „cu buze și ochi închise” - și astfel erau misterele asociate cu mitraismul.

Deși, în general, se susține că mitraismul nu a început cu mult înainte de 1400 î.Hr., există dovezi că este posibil să fi avut origini mult mai vechi, având origini mai mult sau mai puțin simultan atât în Persia antică, cât și în Valea Indusului. Valoarea sa în orice cercetare a originilor primitive ale satanismului constă în opoziția sa neclintită față de tot ceea ce era rău: deoarece mitraismul era văzut ca un bastion împotriva răului în toate formele sale, existența răului este implicită. Învățându-și adepții că Mithra îi va apăra împotriva diavolilor, demonilor și spiritelor rele, preoții lui Mithra își exprimau convingerea fermă că astfel de apărări erau esențiale.

Sistemul de credințe fundamental era că Mithras se născuse dintr-o stâncă, de unde și forța și vitejia sa neobișnuite în combaterea răului în toate formele sale. De asemenea, este asociat cu uciderea unui taur magic, chiar dacă bunătatea și amabilitatea sa erau atât de mari încât nu a fost dispus să-l ucidă. Există un fel de mit al creației în uciderea nobilului taur, deoarece din diferitele părți ale corpului său au provenit toate plantele verzi: coloana vertebrală s-a transformat în porumb, iar sângele său s-a transformat în viță de vie din care se producea vin roșu bogat. Inițiatii treceau prin șapte grade de apartenență: corbul, mirele, soldatul, leul, persanul, mesagerul soarelui și tatăl.

Budismul oferă, de asemenea, indicii despre originile satanismului, în special atunci când principiile satanismului, așa cum sunt descrise în primul capitol, se concentrează pe dorința individului pentru putere și plăcere personală. Referindu-ne pe scurt la viața lui Gautama, care s-a născut pentru a se bucura de orice lux, dar care a întors spatele tuturor dorințelor personale și a plecat în căutarea iluminării, acesta a fost supus multor ispite din partea lui Mara, cel rău. Mara și-a trimis cele trei fiice frumoase, talentate și seducătoare pentru a-l ispiti pe Gautama și a-l îndepărta de căutarea iluminării, dar, oricât de irezistibile ar fi fost cele trei tinere încântătoare pentru oricine altcineva, Gautama nu a băgat de seamă toate eforturile lor de a-l seduce.

Furioși din cauza eșecului lor, tatăl lor demonic s-a înălțat în aer, a încălecat norii precum niște cai și și-a aruncat discul terifiant asupra lui Gautama. Acea armă putea tăia un vârf himalayan, dar nu a avut niciun efect asupra lui Gautama. Mara a fost învins. Și aici, ca și în mitraism, forțele răului sunt dezvăluite prin studierea atitudinii și a reacțiilor unui lider spiritual bun și nobil. Încă o dată, este posibil să studiem natura răului studiind ce face binele pentru a combate răul și a triumfa asupra lui.

Unele concepte fundamentale care stau la baza unei teologii dualiste ca explicație pentru originile răului și, prin asociere, pentru originile satanismului, au fost văzute de unii teoreticieni ca o indicație a faptului că extratereștrii au fost implicați cu strămoșii noștri îndepărtați. Se sugerează că două sau mai multe grupuri rivale de astfel de entități s-au prezentat umanității paleolitice ca reprezentanți ai „binelui” și „răului” și i-au avertizat pe strămoșii noștri îndepărtați cu privire la implicarea cu rivalii lor. Explicațiile religioase despre „războiul din Cer” nu ar fi ireconciliabile cu aceste idei despre potențiali colonizatori rivali. Dezvoltarea unor astfel de teorii aduce ideea ingineriei genetice și a „creării” lui Homo sapiens - din nou, ideea unor tehnologi extratereștri care lucrează asupra strămoșilor noștri nu este ireconciliabilă cu versiunile religioase tradiționale ale creației.

Prin urmare, cele mai vechi origini ale satanismului pot fi examinate ca o serie de posibilități distincte: versiunea sugerată de religiile abrahamice care implică căderea lui Satan din Rai; teoriile care provin din arta rupestră antică ce înfățișează entități cvasi-umane ciudate așa cum existau în imaginația paleolitică; sau opera unor coloniști extratereștri avansați din punct de vedere tehnic.

3

SATANISMUL ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Una dintre cele mai vechi așezări din epoca de piatră din Orientul Mijlociu a fost Nevali Cori, care a fost excavată și explorată în 1993 de profesorul Harald Hauptmann și echipa sa de la Universitatea din Heidelberg. Construcția barajului Ataturk a însemnat că apele râului Eufrat au inundat situl.

Acolo au fost descoperite multe unelte din silex, iar casele aveau un model remarcabil de avansat pentru o așezare veche de peste zece mii de ani. O serie dintre aceste case conțineau, de asemenea, cranii și schelete umane incomplete.

Numeroasele sculpturi descoperite acolo includeau capete umane de dimensiuni mai mari decât cele naturale, cu păr asemănător șerpilor, precum și păsări, mâini umane și statui umanoide tăiate din calcarul local. De asemenea, au fost găsite reprezentări miniaturale din lut ars ale unor ființe umane. Acest lucru sugerează că locuitorii stăpâneau tehnici elementare de pre-olărit.

La scurt timp după descoperirea sa în 1958, un alt sit antic de la Catal Hoyuk a fost explorat de James Mellaart la începutul anilor 1960. Ani mai târziu, o echipă a Universității Cambridge condusă de Ian Hodder, în 1993, a efectuat cercetări suplimentare. Săpăturile au scos la iveală figurine care păreau să reprezinte fie o demonică, fie zeița-mamă Pământ. Printre numeroasele figurine găsite au fost reprezentați și zei masculini sau demoni. Erau aceștia pur și simplu meniți să fie Baal și Aștoret sau erau ceva mai sinistru?

Mai mulți dintre arheologii care lucrau la situl de la Catal Hoyuk erau de părere că multe dintre scheletele găsite cu cranii separate au fost îngropate în acest fel ca semn de respect sau ca o conștientizare a importanței lor speciale în acea societate paleolitică. Ar putea exista și alte interpretări? Dacă aceste popoare antice credeau că sufletul sau spiritul locuiește în craniu, au fost aceste cranii separate pentru a împiedica întoarcerea oamenilor astfel tratați? Dacă ideea era, de fapt, de a împiedica întoarcerea lor pe tărâmul celor vii, oare pentru că fuseseră deosebit de periculoși și răi

în timpul vieții lor pământești? Se temea că moartea i-ar fi transformat în demoni și demone?
Într-una dintre cele mai vechi religii persane — originară din vremea lui Catal Hoyuk sau înainte — Ahriman, cunoscut și sub numele de Arimanius și Angra Mainya, era zeul răului, echivalent cu Satan, diavolul sau Lucifer. Zeul binelui era Ahura Mazda, cunoscut și sub numele de Ohrmazd sau Oromasdes (ortografia ambelor nume antice variază considerabil). Această religie era clasic dualistă: forțe egale ale binelui și răului se opuneau reciproc.

Conform învățăturilor antice ale lui Zoroastru, cunoscut și sub numele de Zarathustra, existau entități divine puternice, cunoscute sub numele de Ahura. Conducătorul lor, marele și puternicul Ahura Mazda, a ales să fie forța binelui. Adepții săi, Ahura, au ales și ei binele. Adversarul său, Ahriman, liderul Daeva-ilor, a ales să fie răul - iar Daeva-ii l-au urmat pe această cale. Zoroastrismul învăța, de asemenea, că toate ființele au liber arbitru și trebuie să aleagă să fie rele sau bune.

Spre deosebire de ideile despre Dumnezeu și Satana din religiile abrahamice, Ohrmazd și Ahriman erau limitați în ceea ce privește ceea ce puteau face. Ohrmazd era nelimitat de timp, dar avea anumite limitări spațiale. Nu era văzut ca fiind omniprezent precum Dumnezeul omnipotent al religiilor abrahamice. Ahriman era și mai limitat - atât timpul, cât și spațiul reprezentau bariere pentru el. Timpul era limitarea sa particulară, deoarece știa că la sfârșitul timpurilor va fi învins de Ohrmazd.

La început, Ohrmazd era conștient de Ahriman - dar Ahriman nu era conștient de el. În cele din urmă, însă, Ahriman a aflat despre bunul său adversar și că bătălia se va încheia în cele din urmă cu victoria lui Ohrmazd. Bunătatea și toleranța lui Ohrmazd au fost atât de mari încât s-a oferit să pună capăt războiului dacă Ahriman își va schimba comportamentul și va accepta bunătatea - din păcate, a refuzat să facă acest lucru, iar războiul continuă până la sfârșitul timpurilor, când Ahriman se va confrunta cu o distrugere inevitabilă.

Conform unei alte tradiții, Zeranismul, Ohrmazd și Ahriman sunt de fapt frați: fiii lui Zurvan cel Atotputernic și ai soției sale - care este de fapt propria sa ființă feminină. Întrucât frații erau considerați egali, așa a apărut teologia dualistă.

Conform acestei tradiții, Ahriman a creat tot răul din univers pentru a contracara tot binele creat de Ohrmazd. Ahriman a fost responsabil pentru fiecare fel de comportament păcătos și pentru toate dezastrele naturale,

precum și pentru: lăcuste, furnici, lipsa de credință, boli de toate tipurile, mândrie, vrăjitorie și magie malefică, canibalism și diformitate.
Lucrarea malefică a lui Ahriman a inclus și diverse încercări de a-l ucide sau de a-l ispiti pe profetul Zarathustra, să-l îndepărteze de bunătate. Un demon pe nume Buiti a fost trimis mai întâi, dar a eșuat lamentabil. Ahriman a încercat apoi el însuși - și, de asemenea, a eșuat lamentabil.

Fiecare dintre conducătorii binelui și răului este însoțit de șapte adepți puternici. În cazul lui Ohrmazd, aceștia sunt arhangheli sau Amesha Spenta. Principalii adepți ai lui Ahriman sunt arhidemoni. Numele lor sunt uneori date (ortografierea variază): Aeshma, Aka Manah, Indra, Naonhaithva, Sauru, Taurvi și Zairitsha.

Conform scrierilor sacre din Farvardin Yasht, vor exista o serie de salvatori numiți Saoshyanți. Al treilea și cel mai mare dintre acești Saoshyanți va fi fiul lui Zarathustra și al unei mame virgine. Urmașii săi vor fi ființe umane ideale care vor distruge demonii și vor aduce o domnie a dreptății. Lucrarea sa va duce la învierea morților la fericirea veșnică, iar răul va dispărea pentru totdeauna.

O altă legendă antică din Orientul Mijlociu privind inculcarea răului se referă la o entitate ciudată numită Zohak. Tatăl său era un rege al deșertului, iar Zohak era blestemat cu mai multă ambiție decât este bine pentru un om. Ahriman a lucrat la egocentricul și lacomul Zohak până când acesta a devenit un instrument al răului. Sub influența lui Ahriman, Zohak și-a ucis tatăl și a preluat tronul. Următoarea etapă a planurilor lui Ahriman a fost să se insinueze în palatul lui Zohak în rolul de bucătar. Oamenii erau în mod natural vegetarieni, până când noul bucătar i-a învățat să mănânce carne. Zohak s-a bucurat atât de mult de noile meniuri cu carne încât a plănuit să-și exprime plăcerea recompensând bucătarul-demon. Ahriman a cerut permisiunea de a săruta umerii regelui Zohak drept recompensă. Odată ce acest lucru a fost realizat, Ahriman a dispărut din palat. Acolo unde Ahriman îl sărutase pe nefericitul monarh al deșertului, câte un șarpe negru hidos a ieșit de pe fiecare dintre umerii lui Zohak. Aceștia creșteau din nou de fiecare dată când chirurgul regal îi tăia! Nimic nu părea să poată preveni această recidivă. Ahriman a reapărut, prefăcându-se a fi un doctor/magician faimos și i-a spus lui Zohak că șerpii trebuiau hrăniți în mod regulat cu creiere umane - calde și proaspete! Aceste instrucțiuni au fost urmate în mod corespunzător. Rezultatul a fost că Zohak a fost transformat dintr-o ființă umană într-un demon extrem de neplăcut, unul dintre cei mai devotați și periculoși susținători ai lui Ahriman.

Povestea lui Zohak continuă prin prezentarea lui Jemshid, cel bun la început, care a cedat păcatului mândriei ca urmare a ispitelor lui Ahriman. Jemshid a intrat în conflict cu Zohak, care l-a învins și a dat ordin să fie tăiat în două.

Zohak a domnit apoi timp de un mileniu, timp în care un rău de nedescris a înflorit. În cele din urmă, s-a profețit într-un vis că va fi distrus de un tânăr prinț eroic. La fel ca maleficul rege Irod la momentul nașterii lui Isus, Zohak a aranjat uciderea tuturor bebelușilor băieți. În ciuda tuturor precauțiilor brutale și diabolice ale lui Zohak, Feridun - prințul care era destinat să-l distrugă - a fost luat dincolo de puterea sa de către mama sa prudentă și, în cele din urmă, a crescut pentru a-l învinge pe Zohak. Feridun a stabilit apoi o lungă domnie a păcii și bunătății.

Zeul fenician Melqart ar fi putut juca, de asemenea, un rol semnificativ în dezvoltarea timpurie a proto-satanismului în Orientul Mijlociu. Redus și ca Melkart și Melkarth, numele său însemna „Stăpânul orașului” sau „Regele orașului”. În această calitate, el proteja Tirul. Omologul său, Eshmun, proteja Sidonul. În Tir, Marele Preot al lui Melqart avea un rang imediat inferior regelui.

Se pare că Melqart a fost evoluția divinizată a unui rege istoric timpuriu al Tirului, probabil fondatorul dinastiei. În mod confuz, datorită influenței grecești extinse ulterioare, Melqart a fost identificat cu Hercule (Heracle) și a devenit cunoscut în consecință ca Hercule din Tir sau Hercule Tirian. Datorită acestei identificări ulterioare cu semizeul elenistic benign și eroic Hercule, unele dintre aspectele protosataniste ale lui Melqart au fost camuflate.

Faima lui Melqart s-a răspândit mult dincolo de Tir și se pare că a fost venerat până în Spania. Numele său apare pe o inscripție de pe o stelă de bazalt, sau stâlp, datând din anul 1000 î.Hr., care a fost excavată în Bredsh, lângă Alep, în Siria, chiar înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Stela a fost creată la ordinul regelui Bar Hadad al III-lea, cunoscut și sub numele de Ben Hadad al Damascului, care a venit pe tron după moartea tatălui său, Hazael. Există referințe biblice la el în II Regi, 13. Asocierea lui Melqart cu satanismul și opoziția față de zeul evreu Yahweh pot fi aproape sigur atribuite conflictului dramatic dintre profetul Ilie și profeții lui Baal - aproape sigur profeții care îl slujeau pe Melqart.

În prima carte a Regilor, capitolul 18, Ilie îi spune maleficului rege Ahab, soțul și mai maleficei regine Izabela, să-i cheme pe profeții lui Baal (aproape sigur pe Melqart) pentru o competiție pe Muntele Carmel. O mulțime vastă

se adună pentru a urmări desfășurarea. Fiecare parte trebuie să pregătească o jertfă și apoi să-și invoce zeii respectivi, Baal și Yahweh, pentru a aprinde jertfa în mod miraculos. Zeul care aprinde jertfa va fi recunoscut ca fiind singurul Dumnezeu adevărat și va fi venerat în consecință. Competiția are loc în mod corespunzător, iar jertfa lui Ilie este aprinsă. Profeții lui Baal și Aștorea sunt masacrați.

Pe lângă aceste referințe biblice, istoricul grec antic Herodot (484–425 î.Hr.) are o contribuție valoroasă de adus la cunoașterea templului Melqart. A călătorit mult și a consultat mulți martori. Deși unele dintre relatările sale sunt discutabile în lumina studiilor moderne, multe dintre ele au aruncat o lumină utilă asupra istoriei pe care a investigat-o. De fapt, a vizitat Tirul ca parte a cercetărilor sale și a scris că acolo exista un templu dedicat lui Hercule. Herodot spune că acesta era foarte venerat în momentul vizitei sale, când era plin de ofrande, și a fost deosebit de impresionat de doi stâlpi frumoși, unul din aur și celălalt incrustat cu smaragdos, care se traduce din greacă prin „smarald”. Acești doi stâlpi l-au impresionat cel mai mult pe Herodot datorită modului în care străluceau în întuneric. Când a întrebat despre vârsta templului, preoții i-au spus că acesta fusese construit cu mult peste 2.300 de ani înainte de vizita sa - ducându-l înapoi la aproximativ 2800 î.Hr.

Un alt istoric antic faimos, Josephus, care a trăit și a lucrat în secolul I d.Hr., a susținut că Hiram I, regele Tirului între 965-935 î.Hr., a reconstruit vechile temple ale lui Melqart (Hercule) și Ashtart și le-a refăcut acoperișul cu cedru din Liban.

Pe măsură ce închinătorii fenicieni ai lui Melqart s-au răspândit spre vest și și-au stabilit coloniile, numele lui Melqart a fost invocat din motive legale și comerciale atunci când se semnau contracte. Temple sau altare au fost construite apoi în cinstea lui Melqart, ca protector al comercianților. În coloniile feniciene siciliene din secolul al IV-lea î.Hr., capul lui Melqart apărea pe monede.

Moloh, o altă zeitate antică din Orientul Mijlociu care ar fi putut avea o influență profundă asupra originilor satanismului, poate fi tradus ca Moleh, Molekh, Molek sau Moloc. Consoanele rădăcinii numelui său - m, l și k - pot reprezenta ideea de regalitate sau pot fi înțelese ca un anumit tip de sacrificiu - animal sau uman - în care victima este arsă de vie. Moloh era cunoscut în tot Orientul Mijlociu și, de asemenea, în Africa. Amoniții, evreii, fenicienii și canaaniții aveau cu toții înregistrări despre el într-o formă sau alta. Leviticul 18, versetul 21, dă instrucțiuni foarte stricte și neechivoce evreilor ca niciunul dintre copiii lor să nu fie trecut prin foc pentru Moloh.

Comentariile ulterioare despre Moloh și ceremonia focului sugerează că efigia lui Moloh era făcută din alamă și că mâinile idolului erau întinse pentru a primi victima, ale cărei strigăte de agonie erau înecate de preoții care băteau din tobe. Alte informații detaliate consemnează că idolul Moloh era gol și împărțit în șapte compartimente separate. Făina era pusă într-un compartiment, porumbeii în altul; o oaie și un berbec ocupau alte două; un vițel și un bou ocupau a cincea și a șasea cameră; iar un copil uman era plasat în ultimul compartiment.

Focul de sub statuie a fost aprins și tot conținutul a fost ars. În timpul și după războaiele punice dintre Roma și Cartagina, mai multe relatări romane au menționat cruzimea cartaginezilor, susținând că aceștia sacrificaseră copii zeului lor malefic Moloh, pe care îl numeau și Kronos.

Paradisul pierdut al lui John Milton îl descrie pe Moloh ca fiind unul dintre cei mai periculoși și malefici locotenenți ai lui Satan:

„Primul Moloh, rege oribil mânjit cu sânge
Despre sacrificiul uman și lacrimile părinților,
Deși, pentru zgomotul puternic al tobelor și tamburinelor,
Strigătele copiilor lor, neauzite, care au trecut prin foc
Către idolul său sumbru.”

Un alt demon persan foarte sinistru și malefic era cunoscut sub numele de Apaosa/Apaosha, care aducea căldură excesivă, seceta care o însoțea și foametea care a urmat. I s-a opus zeul binevoitor Tishtrya, aducător de ploaie blândă și fertilitate. La începutul bătăliei lor sumbre, Apaosa l-a doborât pe Tishtrya pentru că nu fuseseră aduse suficiente rugăciuni, laude și ofrande votive zeului bun, dar Ohrmazd însuși a intervenit și i-a dat lui Tishtrya o parte generoasă din propria sa putere divină. Acest dar l-a împuternicit pe Tishtrya cu un enorm val de putere și l-a învins pe Apaosa. A căzut o ploaie blândă, recoltele au crescut și oamenii au fost salvați. În această bătălie legendară dintre două aspecte ale binelui și răului, reprezentate de Tishtrya și Apaosa, întregul concept teologic fundamental al dualismului poate fi văzut încă o dată.

Moloh

În cultura antică a Orientului Mijlociu exista, de asemenea, o credință profundă în demone, precum și în demoni precum Apaosa. Agas, cunoscută sub numele de „Agas al deochiului”, era o demone căreia îi plăcea să provoace boli și răni, și existau multe altele la fel de rele. Demonea Patierah, de exemplu, era asociată cu ispita sexuală, viciul și infidelitatea și, mai important, cu nefericirea care le însoțea. Allatum, cunoscută și sub numele de Ellat, era zeița lumii subterane în cultura persană antică și, deși nu era deosebit de rea, asocierea ei cu moartea și regatul întunericului, umbrei și întunericului o făcea o ființă de temut și de îmbunat ori de câte ori era posibil. În aceeași categorie se află demonea foametei, a foametei și a înfometării - omologul feminin al lui Apaosa - numită Tawrich.

Așa cum foamea este personificată în Tawrich, procesul de îmbătrânire este personificat într-o altă demonă foarte nedorită – Zarich.

Demonul persan al morții — numit „cel de care nimeni nu scapă” — este cunoscut sub numele de Asto Vidatu. Însoțitorul său, la fel de temut și detestat, este Dahaka, nu doar un alt demon al morții, ci și un demon responsabil pentru minciuni, înșelăciune și trădare. Mai puțin sinistru, dar la fel de negativ și neplăcut este demonul lenei și al lenei, cunoscut sub numele de Bushyasta. El este descris ca fiind palid și gălbui la aspect și de o culoare gălbuie nesănătoasă. Scopul său răutăcios este de a împiedica oamenii să își îndeplinească îndatoririle esențiale — în special îndatoririle religioase — și să își ducă la bun sfârșit munca importantă:

Monstrul demonic șerpuitor care fură vite și, în general, face tot ce poate pentru a răni ființele umane este Azhi Dahak, uneori numit „dragonul”. Are trei capete și șase ochi și provoacă frecvent furtuni care afectează turmele, cirezile și culturile.

În ce măsură, așadar, se poate argumenta că satanismul își are cel puțin câteva dintre rădăcini în Orientul Mijlociu? Dualismul sugerează că binele și răul - la fel ca haosul și ordinea - sunt diametral opuse. Acolo unde există credință în astfel de opusuri teologice, etice și filozofice, ființele umane vor tinde să se considere membri ai uneia sau alteia. Acolo unde Dumnezeul Bunătății - indiferent de numele pe care îl poartă - îi conduce pe cei care speră că eforturile lor vor face lumea un loc mai bun și mai fericit pentru ei și pentru ceilalți, forțele răului conduse de Satan, Lucifer sau Ahriman luptă împotriva lor.

În majoritatea culturilor antice din Orientul Mijlociu, lucrurile care stricau viața - furtunile, secetele, foametea, bolile, rănile, falsitatea, minciunile și trădarea - au fost personificate ca demoni și demone, adepții maleficului

Ahriman. Ploaia blândă, fertilitatea, sănătatea, loialitatea și adevărul au fost, de asemenea, personificate ca adepți ai lui Ohrmazd. Aceste credințe au format nucleul multor culturi religioase antice din Orientul Mijlociu. Ideile erau acolo, iar multe lucruri din cadrul acestor idei au oferit un teren roditor în care conceptul ulterior de satanism a putut crește. Ideile tind să se răspândească odată cu comercianții, iar fenicienii au fost călători, comercianți și colonizatori prodigioși. Oriunde mergeau, își cărau zeii și demonii cu ei. Nu a fost nevoie de un efort prea mare pentru a-i identifica pe Ahriman și pe slujitorii săi malefici cu Satana și îngerii săi căzuți din religiile abrahamice.

Magia, alchimia, necromanția, blestemele și vrăjile au început curând să formeze capcanele și accesoriile ideilor despre demoni care veneau din Persia antică. Aceste lucruri ofereau putere. Bărbatul sau femeia cărora Ahriman și demonii săi le ofereau puterea de a face magie ar simți că aceasta era o scurtătură către succesul pământesc. Dacă venerarea lui Ahriman, stăpânul răului, era prețul unei astfel de puteri magice - și ce dacă? Dacă există un avantaj malefic de obținut - profită de el!

Pe măsură ce credințele persane antice s-au răspândit din Orientul Mijlociu prin Africa de Nord și în Spania, la fel s-a răspândit și cultul lui Baal, Ashtart, Ahriman, Melqart și o mulțime de alte presupuse entități paranormale. Cultul lui Ahriman, Baal și al celorlalți ar fi putut fi, probabil, una dintre rădăcinile din care a pornit satanismul.

4

SATANISMUL ÎN EGIPTUL ANTIC

Înregistrările arheologice sugerează că primii ocupanți ai Egiptului trăiau de-a lungul văii Nilului acum aproximativ douăzeci de mii de ani și supraviețuiau ca vânători-culegători din epoca de piatră. Erau nomazi, iar uneltele și sculpturile lor în piatră au fost găsite în oaze foarte îndepărtate, precum și de-a lungul malurilor Nilului.

Cu aproximativ cincisprezece mii de ani în urmă, însă, lucrurile se schimbau. Fuseseră descoperite primele forme de măcinare a cerealelor, pescuitul și vânătoarea îmbogățeau dietele oamenilor, iar domesticirea vitelor se dezvolta. Au trecut mileniile și clima a început să se schimbe: fostele terenuri fertile din Africa de Nord au cedat încet locul deșertului Sahara. Oamenii au început să se mute mai aproape de Nil pentru a supraviețui. Cultura a devenit centralizată și agricolă. Clădirile mari au început să apară în Egiptul Antic acum aproximativ opt mii de ani.

Cultura Naqada a constituit un punct de referință important pentru egiptologii și arheologii care studiau în profunzime această societate predinastică. Naqada, situată pe malul vestic al Nilului, nu era departe de vechile mine de aur egiptene și, prin urmare, era cunoscută în antichitate sub numele de Nubt (care înseamnă „aur”). În antichitate, era numită și Ombos.

Profesorul Sir William Matthew Flinders Petrie (1853-1942), recunoscut pe bună dreptate ca fiind unul dintre cei mai mari egiptologi, a examinat pentru prima dată situl Naqada în 1894 și a descoperit acolo numeroase artefacte semnificative, împreună cu cărbune din mormintele locale, identificat ulterior ca provenind din cedrii Libanului. Acești cedri au fost asociați și cu regele Hiram, care a încorporat cedrul libanez în renovarea templelor antice din Orientul Mijlociu.

Unul dintre cele mai vechi morminte dinastice a fost descoperit în apropiere de Naqada la sfârșitul secolului al XIX-lea. Acesta a scos la iveală tăblițe de fildeș, material de sigilare din lut și vaze sparte. Numele faraonului Hor Aha și ale soției sale, Nithotep, erau înscrise acolo, dar mormântul pare să fi aparținut unuia dintre funcționarii guvernamentali locali ai faraonului responsabili de zona Naqada.

Ceea ce face ca Naqada să fie deosebit de importantă și relevantă pentru studiul posibilelor rădăcini ale satanismului în Egiptul antic este prezența acolo a unui templu dedicat lui Seth. În mitologia egipteană, Nut, frumoasa zeiță a cerului, era căsătorită cu Ra, regele zeilor. Ea s-a îndrăgostit de Geb, zeul Pământului, iar acest lucru l-a înfuriat pe soțul ei. El a declarat că ea nu ar trebui să nască în niciuna dintre cele 360 de zile ale anului, așa cum era atunci în calendarul egiptean antic. Nut s-a dus la zeul foarte înțelept, Thoth, alias Hermes Trismegistus, alias Melchisedec, și i-a cerut ajutorul.

Thoth a creat în mod corespunzător cinci zile suplimentare, luând lumina lunii cu care să le creeze, iar în aceste cinci zile s-au născut copiii lui Nut (Osiris, Seth, Isis și Nephthys). Osiris era cel mai mare, iar Seth, fratele său, era extrem de gelos pe el și îl ura. Seth este considerat zeul dezordinii și al haosului, creatorul nenorocirii și pericolului. Se credea că este responsabil pentru tunet și pentru transformarea terenurilor fertile în sălbăticie. Cele mai proaste interpretări ale lui Seth îl transformă în personificarea răului, un arhi-diavol echivalent cu diavolul. Culmea răului său a fost uciderea fratelui său, Osiris, pe care l-a înecat și apoi l-a dezmembrat.

Viteazul fiu al lui Osiris, Horus, și-a răzbunat în cele din urmă tatăl. Soarta finală a lui Seth variază în funcție de diferitele mituri și legende despre răzbunarea lui Horus - dar există suficiente materiale legate de supraviețuirea lui Seth pentru a ni-l imagina ca figura centrală a unui cult satanic. Elementele acestei venerări a lui Seth s-ar fi putut răspândi pe o arie foarte largă și ar fi format unul dintre fundamentele satanismului.

Grecii îl numeau pe Seth Typhon și îl caracterizau ca pe un zeu puternic, temut și venerat. Diverse inscripții i-au dat titluri precum „Cel Puternic din Teba” și „Cel care stăpânește Sudul”. Săgețile sale arzătoare erau fatale, iar el era considerat un vestitor al morții. Se credea, de asemenea, că oasele sale erau de fier. Unele autorități l-au inclus pe grifon în anturajul său.

Zeitățile egiptene erau adesea reprezentate ca fiind parțial animale, parțial umane. Adesea, capul unui animal sau al unei păsări era plasat pe un corp uman. Imaginile cu Set aveau tendința de a-i scoate în evidență urechile lungi cu vârfuri pătrate și nasul foarte lung și proeminent. Anumite reprezentări îi dau aspectul unui unicorn sau al unui rinocer! Se credea, de asemenea, că semăna cu un furnicar.

Seth, la fel ca aproape toate zeitățile egiptene antice, era considerat a avea atât un aspect feminin, cât și unul masculin, dar în unele versiuni ale mitologiei el avea o consoartă numită Taour/Taourt.

Horus, Răzbunătorul, cu șoimul său.

Grecii o cunoșteau sub numele de Theouris și se credea că seamănă cu un hibrid între hipopotam și crocodil.

Istoricul Lucius Mestrius Plutarchus, care a trăit între anii 46 și 120 d.Hr., îl considera pe Set distrugătorul vieții - atât al plantelor, cât și al animalelor - și îl clasifica drept adversarul direct al lui Osiris, pe care îl considera dătător și susținător al vieții și fertilității. Set era reprezentat în apusul soarelui și în descreșterea lunii. De asemenea, era considerat un zeu al războiului, iar un templu i-a fost ridicat în acest rol în Tanis, un oraș situat în deltă, despre care se credea că a fost un centru de putere pentru hicsoși, așa-numiții regi păstori, despre care se credea că au fost implicați în Iosif și în sosirea evreilor în Egipt.

Se pare că faraonul Sety I a fost numit așa deoarece era un închinător al lui Set. Cultul lui Set pare să se fi extins și la hitiți, printre care era numit Sutech.

Perioada predinastică din Egiptul Antic s-a încheiat acum aproximativ cinci mii de ani, când Egiptul era împărțit în Ta Shemau (partea de sud, denumită Egiptul de Sus) și Ta Mehu (partea de nord, denumită Egiptul de Jos). Granița dintre ele era aproximativ unde se află orașul Cairo de astăzi.

Primul dintre conducătorii dinastici a fost Narmer, iar el a fost imortalizat prin descoperirea așa-numitei Palete Narmer, cunoscută și sub numele de Paleta Hierakonpolis. Se crede că această paletă remarcabilă era folosită pentru a măcina cosmeticele speciale - de care egiptenii antici erau utilizatori prolific - pentru a împodobi statuile zeilor lor. O față a Paletei Narmer îl înfățișează pe rege purtând coroana albă a Egiptului de Sus; cealaltă față îl înfățișează purtând coroana roșie a Egiptului de Jos. Paleta Narmer are, de asemenea, o mare valoare arheologică, deoarece este unul dintre cele mai vechi obiecte care poartă hieroglife.

Are vreo legătură cu brutalitatea malefică a lui Seth? Sculptura pare să înfățișeze un prizonier executat prin străpungerea craniului - dar este oare posibil să reprezinte o operație cerebrală egipteană timpurie? Este vorba despre un pacient vindecat, mai degrabă decât despre un inamic executat? O altă interpretare larg acceptată a sculpturii este aceea că Horus, sub forma unui șoim, este înfățișat livrând șase mii de captivi triumfătorului Narmer, care nu este în actul de a-și ucide adversarul și nici de a efectua o operație cerebrală egipteană timpurie, ci doar își flutură buzduganul pentru a-și demonstra superioritatea.

Paleta Narmer: triumf militar, execuție sau operație pe creier?

Miturile și legendele egiptene antice despre Set nu îl prezintă întotdeauna într-un rol complet malefic, iar acest lucru poate fi văzut ca având o paralelă în referințele la Satana din religiile abrahamice. După cum am menționat deja într-un capitol anterior, în cartea lui Iov, Satana este denumit Satana - ceea ce sugerează că termenul Satana se referea la un rang sau o funcție, mai degrabă decât la o entitate individuală. El poate fi înțeles ca avocat al acuzării, un anchetator sau un testator, acționând ca mijloc de a stabili calitatea unei ființe umane.

În unele versiuni ale legendei, Seth nu este căsătorit cu sora sa, Nephthys, dar nu în toate. Nephthys nu joacă cu siguranță niciun rol în uciderea lui Osiris; de fapt, ea o ajută pe Isis să recupereze bucățile împrăștiate ale lui Osiris pentru a facilita învierea sa.

O altă posibilă rădăcină a satanismului din Egiptul antic este figura cu cap de șacal a zeului Anubis, fiul lui Seth și Nephthys, conform unor mituri. Cunoscut și sub numele de Inpu, sinistrul Anubis este asociat cu moartea, mumificarea și viața de apoi. Liderul unei echipe de îmbălsămători se îmbrăca frecvent într-un costum de Anubis atunci când exista o procesiune funerară. Relevanța lui Anubis pentru înmormântări și procesul de îmbălsămare îi conferă, de asemenea, o funcție de gardian al mormântului și este uneori denumit „cel care prezidează îmbălsămarea”.

Soția lui Anubis, Anput, îl însoțește și îl ajută în îndatoririle sale. În egipteană, numele ei este pur și simplu forma feminină a lui Inpu. Este aproape ca și cum ar fi unul și același zeu, cu o perspectivă feminină și masculină. Fiica lor, Kebechet, este zeița purității și a procesului de purificare. Când ritualurile mortuare egiptene sunt văzute simbolizând purificarea în pregătirea pentru viața de după moarte, cele trei pot fi văzute lucrând împreună. Acest aspect al lui Anubis ca zeu al morții și al îmbălsămării îl face mai degrabă impresionant și înfricoșător decât malefic, dar invocă și asocierea morții și a judecății în pragul vieții de apoi.

Există o legătură aici cu ideile religioase abrahamice despre viața în Paradis pentru cei considerați vrednici și viața în Hades, Iad sau Gheenă pentru cei care au trăit vieți rele. De asemenea, se leagă de poveștile de tip Faust despre cei care și-au vândut sufletele diavolului în schimbul redobândirii tinereții și a câtorva ani în plus de plăceri pământești, dar care sunt târâți spre condamnare după ce acei ani suplimentari au trecut.

Anubis, Gardianul Morților.

Anubis era adesea înfățișat cu cap de șacal datorită asocierii șacalului necrofag cu locurile de înmormântare. Șacalul dezgropa și mânca carnea morților atunci când avea ocazia. Culoarea neagră tradițională a lui Anubis reprezenta solul întunecat în care erau îngropați morții și negrul sumbru al cărnii umane în descompunere.

Pe măsură ce timpul a trecut și cultura greacă s-a amestecat cu miturile și legendele egiptene, Anubis și Hermes (zeul mesager al panteonului grec) s-au contopit în Hermanubis. Cultul lor sub acest nume s-a extins până la Roma și a fost centrat în Uten-ha, cunoscut în greacă sub numele de Cynopolis, Orașul Câinilor. Unele rădăcini ale satanismului pot fi, probabil, urmărite până în Egiptul antic prin intermediul acestui cult al lui Hermanubis, deoarece numele Hermanubis apare ocazional în literatura alchimică medievală.

Satanismul și demonologia sunt frecvent caracterizate prin fenomenul blestemelor, iar blestemele au jucat, de asemenea, un rol semnificativ în sistemele de credințe ale Egiptului antic. Anubis, de exemplu, este legat de legendarul blestem al mumiei asociat cu Mormântul lui Tutankhamon, care a fost deschis de Lord Carnarvon și egiptologul Howard Carter în 1922.

După mulți ani frustranți de căutări, Howard Carter a descoperit mormântul lui Tutankhamon în Valea Regilor din Luxor, pe malul vestic al Nilului. Povestea presupusului blestem asupra mormântului a fost stimulată de un raport conform căruia canarul de companie al lui Howard Carter a fost înghițit de o cobră în ziua descoperirii mormântului. Cobra este asociată cu zeița egipteană Wadjet, protectoarea tradițională a faraonului, gata să-și atace dușmanii - în cazul în care acesta ar fi amenințat pe viață sau pe moarte.

Povestea blestemului a prins amploare când Lordul Carnarvon, care finanțase săpăturile lui Howard Carter, a murit pe 5 aprilie 1923. Se spune că blestemul suna astfel: „Moartea vine pe aripi rapide la cel care profanează mormântul meu”. Carnarvon a fost mușcat de un țânțar în februarie și, din neatenție, a agravat mușcătura tăindu-l în timp ce se bărbierea. S-a dezvoltat o intoxicație a sângelui, ceea ce a dus la o criză de pneumonie, care s-a dovedit fatală.

Trebuie menționat, totuși, că detaliile exacte ale presupusului blestem despre care se presupune că a fost găsit în mormânt s-ar putea datora mai mult jurnalismului imaginativ decât oricărui lucru care ar fi fost de fapt inscripționat acolo. De asemenea, este important de menționat, în legătură cu moartea lui Carnarvon, că acesta a suferit răni grave la piept într-un

accident auto din Bad Schwalbach, Germania, în 1901. Acest lucru l-a lăsat cu dificultăți cronice de respirație timp de peste douăzeci de ani și i s-a recomandat, din motive medicale, să petreacă timp în climate calde. Călătoriile sale medicale au inclus și în Egipt, iar în timp ce se afla acolo a dezvoltat interesul pentru egiptologie și arheologie, care avea să se dovedească în cele din urmă fatal pentru el.

Așa cum povestea blestemului a fost întărită de episodul cu cobre și canarul lui Howard Carter, s-a relatat și că, în același timp cu moartea stăpânului ei, câinele lordului Carnarvon, un fox terrier pe nume Susan, a urlat și a murit! Un alt factor care a contribuit la melodrama poveștii blestemului a fost o pană de curent care a stins toate luminile din Cairo pentru câteva minute, exact când Lordul Carnarvon își dădea ultima suflare. Astfel de pene de curent nu erau deloc neobișnuite în Cairo în 1923, dar aceasta s-a întâmplat exact la momentul potrivit în ceea ce privește blestemul!

Howard Carter însuși a murit de limfom în martie 1939. Pe atunci avea șaizeci și patru de ani. Așa cum povestea câinelui de companie al lui Carnarvon și a penei de curent din Cairo se sincronizaseră cu moartea lui Carnarvon, tot așa a circulat o poveste ciudată în legătură cu moartea lui Carter. Se spunea că printre numeroasele comori și artefacte din mormântul lui Tutankhamon se afla o trompetă egipteană antică în care nimeni nu încercase să sufle de când mormântul fusese deschis. Se pare că, exact în momentul morții lui Carter, cineva a suflat în acea trompetă!

Pe vremea când autorul Lionel era profesor la Colegiul Gamlingay Village din Cambridgeshire, în anii 1940, una dintre responsabilitățile sale era să găsească lectori interesanți și neobișnuiți pentru o serie de discuții de interes general numite „Prelegerile de joi”. Unul dintre invitații a fost Richard Adamson, un gardian care dormise în mormântul lui Tutankhamon săptămâni întregi, ca parte a îndatoririlor sale de securitate în momentul săpăturilor. Richard era într-o stare de sănătate excelentă când l-am întâlnit și a trăit mult peste optzeci de ani. În cursul prelegerii sale, și-a exprimat opinia că Howard Carter inițiase legenda blestemului mumiei pentru a descuraja jefuitorii de morminte și alți posibili intruși să viziteze mormântul nou descoperit.

O altă zeitate egipteană antică asociată cu răul era Apep. Grecii îl numeau Apophis. El personifica întunericul și dezordinea, haosul și întunericul. Era dușmanul luminii, adevărului și ordinii. De obicei înfățișat ca un șarpe enorm, Apep putea apărea și ca un crocodil sau un tip de dragon. Se spunea că avea cincisprezece metri lungime și un cap tare ca silexul.

Există mai multe dezacorduri între cercetători cu privire la perioada tulbure a istoriei Egiptului antic, când hiksoșii erau la putere. Unii s-au referit la acești invadatori ca „Regii Păstori”, dar aceasta nu este în general considerată cea mai bună descriere a lor. În esență, timp de aproximativ două sute de ani sau mai mult, dinastia hiksoșilor a condus Egiptul. Este posibil ca atunci când Iosif a sosit ca sclav și apoi a ajuns la putere și proeminență în Egipt, un faraon hiksos l-a primit cu brațele deschise, iar în vremea lui Moise și a Exodului, când hiksoșii pierduseră puterea în fața egiptenilor indigeni, faraonul neprietenos „care nu-l cunoștea pe Iosif” a fost Ahmose. Ceea ce este deosebit de relevant este faptul că, atunci când hiksoșii au ajuns în Egipt, au adoptat cultul lui Set și abia după ce au fost înlăturați, Seth a devenit asociat cu răul. Egiptenii indigeni s-au întors aparent împotriva lui Set și l-au făcut o zeitate malefică, deoarece dușmanii lor, hiksoșii, îl favorizaseră.

Istoricii religiilor și folclorului au avansat o teorie generală conform căreia, atunci când au loc cuceriri și ocupații, zeii popoarelor cucerite tind să devină demonii noii religii impuse de cuceritori. Acesta s-ar putea să fi fost cazul și în ceea ce-l privește pe Seth în Egiptul antic.

După ce Seth a devenit centrul răului în mitologia egipteană, Apep a căzut pe locul doi ca entitate malefică. Proeminența ca stăpân al răului i-a revenit acum lui Seth, așa că, oricât de înfricoșător ar fi fost aspectul lui Apep, el a devenit doar o umbră a ceea ce era odinioară.

Un alt zeu egiptean deosebit de feroce și malefic a fost Shesmu. În aspectele sale mai pozitive, era un zeu al preselor de vin și ulei. În aspectele sale oribile și brutale, smulgea capul unui răufăcător și îl zdrobea ca și cum ar fi fost un strugure în teascul său! Unul dintre titlurile sale era „Executorul celor condamnați” și părea să se bucure de asta și să îndeplinească aceste îndatoriri cu alacritate. Ferocitatea sa a dus la reprezentarea sa ca o figură umană masculină puternică, cu cap de leu.

Consoarta sa era Sekhmet, cunoscută grecilor sub numele de Sacmis, o zeiță războinică ce avea și cap de leu. Atât de feroce era ea încât egiptenii credeau, în general, că respirația ei arzătoare crea deșerturi. Marea ei responsabilitate era să-i protejeze pe faraoni și să-i conducă în luptă. Cealaltă zeiță războinică era Bast, care înseamnă „pisica”, dar Sekhmet, leoaica, era considerată mult mai puternică decât Bast. În unele mituri, fioroasa Sekhmet este considerată fiica lui Ra, zeul soarelui, de la care își trage marea putere și respirația ei fierbinte și distructivă. Își distruge dușmanii cu săgeți de foc și este, în consecință, cunoscută sub numele de „Femeia Flăcării”. Deși nu este rea în sensul de a fi malignă și de a dori răul

deliberat ființelor umane, ferocitatea periculoasă a lui Sekhmet ca consoartă a lui Shesmu i-a ținut pe egipteni în admirație față de ea.

Există un sens în care ferocitatea ei - și pericolul extrem de a o întâmpina din greșeală și, astfel, de a-i provoca mânia fatală - o pune în paralel cu Lilith, cel puțin în unele dintre legendele despre Lilith. Zeița vampir-bufniță țipătoare din Orientul Mijlociu, Lilith, a fost întotdeauna văzută ca fiind feroce și răzbunătoare - pe lângă faptul că era extrem de malefică și se delecta cu suferința umană ca o modalitate de a se răzbuna pe Adam și pe toți rudele sale.

O altă legătură între Egiptul antic, satanism și magia neagră este misteriosul Aleister Crowley.

În 1903, Aleister Crowley s-a căsătorit cu Rose Kelly și au plecat în Egipt în luna de miere. În anul următor, au mers din nou acolo, iar Rose a început să experimenteze transe psihice ciudate, în timpul cărora era convinsă că zeul egiptean Horus încerca să-l contacteze pe soțul ei. Întrucât Rose nu își exprimase anterior prea mult interesul pentru fenomenele paranormale, Crowley a dus-o la Muzeul Boulak din Cairo și a rugat-o să-i arate pe Horus. Ea s-a oprit în fața unei stele funerare din lemn pictate din dinastia a XXVI-a, care înfățișa un preot pe nume Ankh-efen-Khonsu în actul de a ține o ofrandă pentru Horus. Crowley a fost uimit să vadă că numărul de catalog de pe stelă era 666. Se considera 666, Numărul Fiarei din cartea Apocalipsa, capitolul 13, versetele 17 și 18:
„Și nimeni nu putea cumpăra sau vinde, decât cel ce avea semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să numere numărul fiarei, căci este numărul unui om; și numărul ei este șase sute șaizeci și șase.”

Având atitudinea sa față de viață și paranormal, Crowley a interpretat experiența din muzeu drept un semn și, la scurt timp după aceea, pe 20 martie, a crezut că este în comunicare cu Horus. Apoi a început să se refere la soția sa drept Ouarda, Văzătoarea. Crowley a fost convins pe 8 aprilie că o prezență supranaturală îi dicta din spatele umărului stâng și a început să scrie ceea ce credea că aude. Potrivit lui Crowley, entitatea care deținea vocea misterioasă care îi dicta se numea Aiwass. Aiwass a spus că era un mesager al unui zeu egiptean antic numit Hoor-Paar-Kraat, ceea ce sugerează că fusese trimis de Horus, fiul lui Isis și Osiris. În următoarele zile, Crowley a notat tot ce i-a spus vocea stranie și a publicat scrierile mai târziu sub titlul „Cartea Legii”. Vocea i-a spus lui Crowley că el urma să fie Profetul Noului Eon și că nucleul preceptelor sale morale va fi: Fă ce vrei va fi întreaga lege.

Aleister Crowley, Magicianul Negru (1875–1947).

Unii apropiați ai lui Crowley, în special secretarul său, Israel Regardie, erau de părere că vocea care se autointitula Aiwass era de fapt un produs al subconștientului lui Crowley. Indiferent de unde provenea, lega versiunea lui Crowley despre ceea ce s-ar putea numi satanism de rădăcinile egiptene antice.

5

SATANISMUL ÎN EVUL MEDIU

Evul Mediu este considerat în mod popular ca perioada dintre căderea Imperiului Roman și ascensiunea creștinătății europene sub împărații săi romani. A fost o perioadă în care civilizația și cultura romană din Marea Britanie s-au micșorat în fața influențelor indigene și a sosirii diverșilor invadatori și imigranți.

O mare parte din Marea Britanie făcuse parte din Imperiul Roman între anii 43 și 410 d.Hr. și era atunci denumită Britannia de către romani. Această ocupație a însemnat sosirea și răspândirea în Marea Britanie a credințelor religioase și superstițiilor romane de către legionarii romani sosiți de peste mare.

Unul dintre demonii pe care legionarii i-ar fi putut adus cu ei în Britania - și care a rămas în mitologia britanică mult timp după căderea Imperiului Roman - a fost Orcus, zeul lumii subterane și pedepsitorul răufăcătorilor. Se crede că exista un templu dedicat lui Orcus pe Dealul Palatin din Roma, iar imagini cu el ca un gigant păros pot fi găsite în mormintele etrusce. Este posibil ca Uriașul Cerne Abbas din Dorset, Anglia, să fi fost o reprezentare a lui Orcus?

Orcus era venerat mai des în zonele rurale, unde credința în el pare să fi supraviețuit de-a lungul Evului Mediu și timp de secole după aceea. De asemenea, a devenit personajul central în festivalurile tradiționale europene ale oamenilor sălbatici.

Cuvântul „orco”, spre deosebire de numele real al zeului, a ajuns să însemne un demon sau un monstru carnivor, în special în Italia - o creatură care făcea parte din forțele lui Satan. De asemenea, este probabil ca și cuvântul „ogre” să provină din aceeași rădăcină etimologică. Tolkien s-ar fi putut baza pe aceeași sursă timpurie de cuvinte atunci când a decis să folosească cuvântul „orci” pentru ființele malefice din trilogia sa „Stăpânul Inelelor”.

Credința în Orcus și poveștile înfiorătoare despre pedepsele pe care le aplica după moarte celor care încălcau jurământul ar fi putut contribui la satanismul din Evul Mediu.

Înainte de sosirea romanilor, însă, Marea Britanie făcea deja comerț cu Europa, iar staniul britanic, în special, era exportat pretutindeni. Oriunde veneau și plecau comercianții, aceștia aduceau idei, precum și bunuri și servicii. Înainte de sosirea credințelor religioase romane, Marea Britanie și o mare parte a Europei erau influențate de gândirea celtică și de druidism. Misterele de la Rennes-le-Château din sud-vestul Franței aveau, de asemenea, o puternică dimensiune celtică, mistere care se numără printre cele mai tentante enigme din toate timpurile și sunt considerate de unii cercetători ca având o dimensiune stranie, magică. Este posibil ca unele dintre secretele sinistre asociate cu Rennes să datează din Evul Mediu - sau chiar mai devreme.

Tectosagele, care au trăit în Toulouse și Rennes și în împrejurimi în epoca preromană, făceau parte dintr-o națiune celtică mai mare, numită volcae. Aceștia erau liberi, independenți și foarte puternici în secolul al II-lea î.Hr. Aceștia ocupau zona delimitată de Munții Cevennes și de râurile Garonne și Ron. Teritoriul lor a fost cunoscut mai târziu sub numele de Languedoc.

În secolul al XIX-lea, un preot erudit pe nume Henri Jean-Jacques Boudet (1837–1915) a condus parohia Rennes-les-Bains, nu departe de parohia Rennes-le-Château a lui Bérenger Saunière. Boudet a făcut un studiu deosebit asupra misterioasei limbi celtice și a unui cromlech celtic, sau piatră dolmen, la fel de misterios, din parohia sa. A scris o carte enigmatică despre aceasta, intitulată La Vraie Langue Celtique et le Cromleck de Rennes-les-Bains.

Mormântul lui Boudet din cimitirul din Axat, în sudul Franței, are o misterioasă sculptură în piatră a unei cărți. Inscripția de pe acea carte de piatră s-ar putea referi la numărul unei pagini din cartea lui Boudet, iar acea pagină ar putea conține un indiciu vital despre misterul de la Rennes-le-Château.

Ultimele o sută de exemplare par să fi fost distruse în 1914 la ordinul unui episcop certăreț, interferent și neplăcut de birocrat pe nume de Beausejour, care i-a devenit și o mare pacoste lui Bérenger Saunière.

La fel ca toți celții, tectosagele din sud-vestul Franței par să fi avut o formă de religie animistă: credința că munții, râurile, copacii, stâncile și pietrele - cum ar fi cromlechul din Rennes-les-Bains - posedau spirite, unele dintre ele fiind malefice și ostile. Această venerație a pietrelor includea un interes deosebit pentru pietrele care aveau găuri. Acestea făceau adesea parte din siturile funerare celtice și se credea că găurile erau menite să ajute la evadarea spiritului morților. De asemenea, se sugera că, atunci când un

preot sau un magician celtic dorea să obțină revelații din lumea spiritelor, acesta „asculta” gaura din piatra sacră.

O mare parte din religia celtică implica druizi și druidism. Aceasta a fost suprimată de romani pe măsură ce puterea și influența lor s-au răspândit, dar a reușit să supraviețuiască mai mult în Britania decât în provinciile romane din Europa. Druizii nu erau doar preoți celtici, ci se găseau și în alte părți ale societății celtice.

Georges Dumézil, un celebru mitograf francez (1898–1986), a lansat o ipoteză care împărțea societățile antice în trei grupuri funcționale: lideri religioși, luptători și toți ceilalți. Cele trei grupuri se ocupau, respectiv, de: afaceri sacre, filosofice și intelectuale; război și apărare; și chestiuni economice și agricole. Munca druizilor se extindea dincolo de funcțiile preoțești pur spirituale și includea clarvăzători, barzi, judecători și învățători. Druizii credeau în reîncarnare și venerau stejarul și vâscul, încorporându-le în riturile lor religioase. Druidismul a înflorit, în special pe ceea ce se numea atunci Insula Mona (Anglesey în nordul Țării Galilor), unde existau dumbrăvi sacre speciale. Acestea au fost în cele din urmă dărâmate de romani la ordinul lui Claudius.

Au existat și alte situri religioase importante în Marea Britanie. Vechea zeiță preromană britanică Ancasta, de exemplu, avea un altar la Bitterne, lângă Southampton, și este foarte posibil să fi fost zeița asociată cu râul Itchen, în conformitate cu animismul druidic.

Adesea, un zeu britanic local se contopea cu un zeu roman în timpul ocupației dinaintea începerii Evului Mediu. Un astfel de exemplu în acest sens a fost la Marte Rigonemetos, la Nettleham, în Lincolnshire, Anglia. Termenul celtic Rigonemetos se traduce prin „Regele Dumbravei Sacre” și este posibil să le fi amintit ocupanților romani de o dumbravă similară la Tiora, în centrul Italiei. La Tiora, exista un oracol sub forma unei ciocănitoare magice care răspundea la întrebări și prezicea viitorul.

Aceste Eve Medii, cu credințele, mitologiile și superstițiile lor religioase romane și preromane combinate, au oferit un sol roditor în care semințele satanismului au înflorit.

Creștinismul timpuriu condamna păgânismul și considera vechii zei ai naturii și spiritele animiste ale râurilor și copacilor drept demoni. Druidismul celtic, cu credința sa în animism și reîncarnare, a luptat pentru a supraviețui.

Influența religiei anglo-saxone și a credinței în zeii nordici a fost, de asemenea, semnificativă în timpul Evului Mediu. Păgânii anglo-saxoni venerau numeroși zei, pe care îi numeau ése. Woden era regele panteonului lor și era considerat, de asemenea, strămoșul majorității familiilor regale anglo-saxone. În unele dintre miturile lor, el era liderul Vânătorii Sălbatice. Există, de asemenea, o vrajă vindecătoare străveche în istoria anglo-saxonă, cunoscută sub numele de farmecul celor nouă ierburi, iar Woden apare în mod proeminent în ea. Thunor, zeul cerului și zeul tunetului, era o altă zeitate anglo-saxonă foarte populară, venerată de mase. Woden, prin comparație, era venerat de regalitate și aristocrație.

Cu multe secole înainte ca naziștii să o însușească ilegal, svastica era simbolul lui Thunor, la fel ca și ciocanul de luptă. Ambele erau frecvent întâlnite pe mormintele anglo-saxone. Un al treilea zeu anglo-saxon era Tiw, care era identificat cu Steaua Polară.

Anglo-saxonii păgâni nu duceau lipsă de zeități feminine. Frige era zeița iubirii; Eostre era o zeiță a primăverii și a fertilității; Hretha era zeița gloriei, a sărbătorii și a triumfului. Aceste zeițe s-au redus la rolul de demoni feminini pe măsură ce creștinismul timpuriu a avansat în Marea Britanie și Europa.

În anii de tranziție de la păgânismul anglo-saxon la creștinism, au existat ocazii în care un compromis a permis practicarea ambelor forme de religie în aceeași clădire. La începutul secolului al VII-lea, regele Raodwald din Anglia de Est fusese învățat principiile creștinismului, dar avea o soție păgână cu o fire puternică, care exercita o influență profundă asupra lui. Prin urmare, a amenajat două altare, unul lângă altul - unul pentru venerarea lui Hristos, celălalt pentru venerarea a ceea ce adversarii săi creștini numeau diavoli.

În timpul uneia dintre numeroasele bătălii din anul 666, un preot păgân a fost consemnat încercând să blesteme adversarii creștini și să-i împiedice în luptă prin intermediul a ceea ce înregistrările numeau „arte magice”. Faptul că aceste vechi rituri magice păgâne anglo-saxone au fost condamnate categoric ca fiind satanism de către creștini este confirmat de înregistrările celui de-al Doilea Conciliu de la Clofesho/Clovesho, ținut în 747.

Arhiepiscopul Egbert al conciliului a declarat categoric că niciunui preot creștin nu i se permitea să practice astrologia sau vrăjitoria. De asemenea, i-a condamnat pe toți cei care se închinau idolilor, se dădeau diavolului sau practicau divinația, augurii sau incantațiile magice. Condamnările lui

Egbert sugerează că o formă de satanism părea cu siguranță să înflorească pe scară largă în Marea Britanie din secolul al VIII-lea!

Sistemul de credințe păgân anglo-saxon se extindea și la asocierea bolilor și rănilor cu diavoli, demoni și spirite rele de diferite tipuri. Se credea că aceste entități maligne sunt cauza a tot felul de probleme mentale și fizice. Un anglo-saxon cu o febră contagioasă sau cu iluzia că este urmărit de lupi și urși invizibili, dădea vina pe spiritele rele.

O altă sursă a satanismului în Evul Mediu a fost mitologia zeilor nordici și a dușmanilor lor. Jotunn-ii erau spirite ale naturii scandinave, uneori gigantice, alteori de proporții umane. Relațiile lor cu zeii erau amestecate: adesea erau dușmani și sursa multor rele, alteori se căsătoriau cu zeii.

Această căsătorie mixtă explică într-o oarecare măsură existența curiosului zeu nordic al necazurilor și năzbâtiilor, Loki. Consoarta sa, zeița Sygin - al cărei nume se traduce prin „amanta victorioasă” sau „prietena triumfătoare” - îi rămâne loială și îi alină suferința atunci când zeii îl leagă sub un șarpe veninos care picură venin pe el. Cea mai mare faptă rea a lui Loki este provocarea morții zeului Balder, dar el este, de asemenea, responsabil pentru multe acte minore de trădare și trădare a zeilor.

Loki a avut trei copii teribili: lupul Fenris, Șarpele Midgard și Hela (Moartea). Este o tranziție relativ simplă să-l imaginezi pe Loki ca pe o figură satanică în timpul Evului Mediu, iar biserica primară l-ar fi văzut cu siguranță în această lumină.

O altă posibilă sursă a satanismului și a credinței răspândite în demoni și diavoli în timpul Evului Mediu a fost pericolul constant în care trăiau oamenii. Călătoriile erau deosebit de periculoase în acele secole. Haiducii erau peste tot și îi pândeau, jefuiau și ucideau frecvent pe călători. Exista, de asemenea, pericol constant din partea animalelor sălbatice. Întreprinderea unei călătorii în Evul Mediu era un act de adevărat curaj - uneori motivat de dorința religioasă de a întreprinde un pelerinaj. Pădurile, care erau răspândite, erau pline de tâlhari și haiduci extrem de periculoși. Călătoria noaptea sau nevoia de a găsi un loc de odihnă peste noapte era adesea cea mai periculoasă parte a călătoriei. Pericolele stimulau credința în fantome, spirite rele și demoni. Se specula despre soarta vecinilor și prietenilor care nu ajungeau niciodată la o destinație planificată. Fuseseră vrăjiți? Căzuseră în ghearele lui Satan sau ale unuia dintre slujitorii săi malefici?

Un diavol sau demon tradițional din Evul Mediu.

Simplul fapt de a fi străin era în sine un pericol. Dacă te aflai într-un loc în care nu erai un membru al familiei cunoscut și de încredere sau un prieten verificat și de încredere, erai perceput ca o potențială amenințare. Un străin putea fi un călător nevinovat, dar putea fi și un tâlhar, un hoț de vite, un hoț de cai sau un răpitor, prin urmare, uciderea lui putea fi o modalitate bună de a proteja satul și locuitorii acestuia. În ceea ce-i privea pe săteni în acele vremuri periculoase și superstițioase, călătorul necunoscut putea fi un diavol, un schimbător de formă demonic, o vrăjitoare, un vrăjitor, un vârcolac sau cineva posedat de un spirit rău... așadar, temerile și incertitudinile răspândite care au caracterizat Evul Mediu ar fi putut promova creșterea superstițiilor și, în cele din urmă, a satanismului.

Evul Mediu a fost, de asemenea, o perioadă în care misionari și învățători creștini remarcabili au devenit lumini în întunericul social și intelectual. Noile biserici aflate în dificultate au acordat mai multă atenție referințelor biblice la diavoli și demoni. În Biblie apar diverse nume asociate cu entități malefice: Lucifer, Beelzebub, Belial, Abaddon și Apolion.

Unele dintre caracteristicile diavolului sunt enumerate și în cartea sfântă, iar acestea ar fi fost remarcate de creștinii care luptau pentru credința și viața lor în timpul Evului Mediu. Evanghelia după Matei, de exemplu, în capitolele 4 și 13, îl descrie ca fiind „ispititorul” și „cel rău”. Evanghelia după Ioan, capitolul 8, se referă la el ca fiind „tatăl minciunii”. A doua scrisoare a lui Pavel către Corinteni, capitolul 4, îl numește „dumnezeul acestei lumi”, iar Scrisoarea lui Pavel către Efeseni îl numește „prințul puterilor văzduhului”. Apocalipsa, capitolul 12, îl numește „înșelătorul... balaurul cel mare” și „șarpele cel vechi”.

O arie specializată a cercetării paranormale, uneori denumită demonologie iudeo-creștină, oferă multe alte nume pentru entități demonice și enumeră câteva dintre îndatoririle și caracteristicile lor: Abigor, care comandă șaizeci de legiuni de îngeri căzuți; Adramelec, regele focului; Andras, un demon cu cap de pasăre și aripi ca de înger; Alocer, un călăreț demonic cu fața unui leu; Balaam, care are trei capete; Beelzebub, stăpânul muștelor; Bifrons, un demon matematic și astrologic; și Botis, care are forma unui șarpe și poate prezice viitorul.

Miturile sumeriene și babiloniene antice despre demoni s-au infiltrat în tradițiile ebraice și apoi în cultura religioasă greco-romană. De acolo, miturile demonice i-au urmat pe legionari până în colțurile îndepărtate ale Imperiului Roman. După prăbușirea Imperiului și sosirea Evului Mediu, acestea au persistat în locuri precum Britania. Demonologia mesopotamiană, la începuturile și cele mai simple forme ale sale, vedea

demonii ca personificări ale bolilor, secetei, ciumelor, inundațiilor și o mulțime de alte dezastre. În tulburile Evuri Medii, pare probabil ca demonii să fie învinovățiți pentru aceste lucruri, la fel cum erau în Mesopotamia antică.

La fel ca creștinii din Evul Mediu, primii mesopotamieni simțeau că sunt atacați continuu de o varietate de demoni și se apărau folosind magia. Boluri și farfurii inscripționate cu cuvinte protectoare erau îngropate sub casele babiloniene. Intenția era ca demonii prădători să fie atrași în aceste boluri și prinși acolo, astfel încât să nu-i poată afecta pe proprietarii de case. Amuletele și alte podoabe erau, de asemenea, inscripționate cu cuvinte și simboluri magice pentru a-i proteja pe purtătorii lor. Creștinii din Evul Mediu purtau o cruce pe un lanț în jurul gâtului, nu doar pentru a-și arăta loialitatea față de biserică, ci și pentru a alunga entitățile malefice.

În lungii ani de captivitate, evreii au fost expuși culturii religioase babiloniene, iar o parte din aceasta s-a filtrat în gândirea iudeo-creștină ulterioară. Lilith, de exemplu, demona vampir-bufniță care amenința copiii, s-ar putea să-și fi avut originile în grupul demonilor babilonieni cunoscut sub numele de lilitu.

Referințe la satanism și diavol în timpul Evului Mediu pot fi găsite în toponimie și în legende care își propun să explice diverse caracteristici locale.

Marston Moretaine, în Bedfordshire, Anglia, conține „piatra de săritură a diavolului”. Conform legendei, un fermier se juca de-a săritura broaștei în ziua de Sabat când diavolul a apărut în vârful turnului bisericii, a sărit de pe el, l-a apucat pe fermier și l-a dus în iad pentru păcatul său de încălcare a Sabatului. Locul unde Satana a aterizat lângă fermier este marcat de piatră - de fapt, o rocă geologică erratică, înaltă de mai puțin de un metru, lăsată în urmă de un ghețar în retragere.

Aldworth din Berkshire, Anglia, este locul unde se află Șanțul lui Grim, cunoscut și sub numele de Banca lui Grim. Numele Grim este adesea folosit pentru a-l indica pe Satan, deși poate fi legat de cuvântul anglo-saxon grimr, care se traduce prin „cu glugă”.

Digul Diavolului de lângă Brighton, în East Sussex, este o altă caracteristică geologică naturală formată de apa topită la sfârșitul ultimei ere glaciare britanice. Este o vale abruptă în formă de V, în apropierea satului Poynings, pe fața nordică a dealurilor South Downs. Conform legendei, diavolul era extrem de furios pentru că păgânii locali se convertiseră la creștinism, așa

că a început lucrul la dig pentru a-i îneca pe toți. Lucrând noaptea, conform tradiției, a trebuit să termine digul și să zboare înapoi în iad înainte de ivirea zorilor. Din fericire pentru localnici, o bătrână care suferea de insomnie a aprins o lumânare lângă fereastra cabanei sale cu mult înainte de zori, iar lumina i-a deranjat cocoșul, care a crezut că este zori și a cântat tare. Temându-se că era cu adevărat ziuă, diavolul a oprit lucrul, iar inundațiile planificate nu au avut loc niciodată. Există multe „Diguri ale Diavolului" împrăștiate în Marea Britanie. Unul se află lângă Gallows Hill, în Burwell, Cambridgeshire, iar altul, masivul Dig al Diavolului din Cambridgeshire, lung de aproape treisprezece kilometri, se întinde de la Reach la Woodditton.

O altă legendă interesantă despre diavol din Evul Mediu se referă la Batcombe Down Cross din Dorset, cunoscută și sub numele de Piatra Mânei Crucii. La doi kilometri de sat se află acest stâlp scurt de piatră, cu o mână sculptată pe el. Legenda spune că preotul din Batcombe, un om sincer și curajos, a pornit printr-o furtună violentă pentru a duce sacramentul unui enoriaș pe moarte. Când a ajuns la casa muribundului, a descoperit că undeva pe drum scăpase pixisul care conținea sfântul sacrament. Pornind din nou fără teamă prin întunericul furtunos pentru a căuta pixisul, a fost uimit să vadă un stâlp de foc ridicându-se constant spre cer, complet neafectat de vântul și ploaia feroce. A fost și mai uimit să vadă un cerc de vite îngenuncheate în jurul stâlpului de foc și închinându-se pixisului său lipsă la baza acestuia. Printre vitele îngenuncheate se afla un cal negru cu aspect sinistru, care stătea plecat doar într-un genunchi, în timp ce vitele îngenuncheau cu respect pe ambii genunchi. Preotul l-a provocat pe cal de ce nu îngenunchea complet ca vitele. Calul — de fapt, Satana — a răspuns că nu ar îngenunchea deloc dacă ar avea puterea să se opună sfântului sacrament. Preotul a întrebat apoi de ce diavolul a luat forma unui cal.

„Ca oamenii să încerce să mă fure – și apoi să fie spânzurați pentru păcatele lor și să coboare în tărâmurile mele infernale!", răspunse calul.

Preotul și-a recuperat pixisul și s-a întors la casa muribundului pentru a-i administra sacramentul. Piatra Cruce a fost ridicată pentru a comemora acest miracol din Evul Mediu.

Un alt toponim al diavolului poate fi găsit în Tunstall, în Norfolk. Este asociat cu pierderea clopotelor din biserica Sf. Petru și Pavel, acum în ruine. Se spune că atunci când un incendiu a distrus-o cu secole în urmă, au existat certuri cu privire la ce urma să se facă cu clopotele, care scăpaseră în mod miraculos de daune. În timp ce disputa continua, Satana a aplanat-o smulgând clopotele și fugind cu ele. Preotul local l-a urmărit cu curaj,

scandând un exorcism latin în timp ce fugea. Îngrozit de exorcism, Satana a deschis Pământul și s-a scufundat, luând o scurtătură înapoi spre iad și cărând clopotele cu el. Locul în care s-a întâmplat acest lucru s-a transformat de atunci într-un bazin mlăștinos cunoscut sub numele de Hole of Hell. Un grup de arini de lângă apă este cunoscut sub numele de Hell Carr. Legenda este perpetuată de un șuvoi de bule care tulbură apa din Hole of Hell. Deși bulele sunt aproape sigur rezultatul simplu al gazului de mlaștină, legenda susține că bulele sunt cauzate de clopotele care încă coboară în groapa fără fund.

O altă legendă din Evul Mediu povestește despre comoara diavolului din adâncurile gropii Callow Pit, lângă Southwood Road, unde se întâlnesc parohiile Moulton St. Mary și Cantley. Doi săteni săraci din Southwood au încercat să ia comoara diavolului din groapă. După multe lupte, au reușit să prindă un cârlig prin mâner. În timp ce recuperau comoara, o gheară satanică uriașă a ieșit din apă și a început să tragă lada cu comori din nou în adâncurile stygie ale gropii. În ciuda tuturor luptelor lor eroice, lada le-a fost smulsă din mână și au rămas doar cu mânerul. Timp de mulți ani, acest mâner a împodobit ușa bisericii St. Edmund din oraș.

Somerset oferă legenda unei alte lupte între un preot neînfricat și Satana. Locul cunoscut sub numele de Tarr Steps traversează râul Barle pe Exmoor. Conform legendei, diavolul l-a construit într-o singură noapte, cărând pietrele necesare în șorțul său. Satana a jurat că nimeni altcineva nu va putea traversa vreodată acest drum pe care îl construise. A jurat că oricine ar încerca să traverseze Tarr Steps va fi sfâșiat. Sătenii au trimis mai întâi o pisică, iar nefericita felină a fost ucisă de diavol. Neînfricatul preot local a traversat apoi și l-a provocat pe Satana să-l rănească. Diavolul l-a întâlnit la jumătatea drumului, dar nu a avut puterea să-i facă rău, iar preotul a început să recite un exorcism latin. Diavolul s-a răzbunat blestemându-l pe preot, dar acest lucru nu a reușit să slăbească exorcismul. Blestemele satanice au afectat însă copacii din jur, care s-au ofilit. În cele din urmă, curajosul preot a reușit, iar diavolul a fugit, lăsând în siguranță tuturor să traverseze Tarr Steps.

Satana era uneori numit dragon, iar dragonii din Evul Mediu erau bestii deosebit de sinistre și răutăcioase. Miturile dragonilor și monștrilor chtonici greco-romani și din Orientul Mijlociu - cei despre care se credea că locuiau în lumea de dincolo - s-au amestecat cu dragonii europeni din Evul Mediu. Creaturile legendare care au apărut din această hibridizare au fost mai teribile decât oricare dintre strămoșii lor mitici.

Poveștile despre dragoni și șerpi cu mai multe capete care au îngrozit Europa în Evul Mediu își datorau o parte din originea Hidrei din Lerna, pe care Hercule a ucis-o în una dintre cele douăsprezece munci ale sale. Sub apele lacului Lerna se presupunea că se afla bârlogul Hidrei și o intrare în Lumea Subpământeană, păzită de Hidră.

Se spune că arborele mitologic Yggdrasil și-ar fi avut una dintre rădăcini în Niflheim - bârlogul dragonilor înfricoșători. Un dragon persan, Abraxas, pare să fi fost purtat pretutindeni de unii dintre legionarii romani care erau impregnați de mitologia Orientului Mijlociu. Abraxas, considerat o formă a lui Satan de către unii gânditori din Evul Mediu, avea capul unui cocoș gigantic, corpul unui șarpe uriaș și două picioare mari care se terminau în gheare. Se spunea că era foarte puternic, dar și extrem de irascibil, ceea ce îl făcea deosebit de periculos.

O altă legendă despre dragon care a ajuns în cele din urmă în Europa de Vest, pe măsură ce Imperiul Roman se răspândea spre Britania, o privea pe Zu, cunoscută și sub numele de Anzu. Era o dragonă femelă deosebit de vicleană și vicleană, iar elementul de viclenie și trădare din natura ei era considerat deosebit de satanic. Conform legendei sumeriene originale despre Zu, ea a furat neprețuite table ale legii, cunoscute sub numele de Tupsimati, și le-a ascuns în cuibul ei din munți. În versiunea sumeriană originală a legendei, Ninerta, bunul și puternicul zeu al soarelui, l-a ucis pe Zu și a adus tablele înapoi pentru ca ordinea universului să poată continua. Versiunile europeizate ale legendei din Evul Mediu au avut tendința de a omite moartea lui Zu și restaurarea tablelor legii. În Evul Mediu haotic și fără de lege, era mult prea ușor să crezi că tablele lipseau din nou. Fusese Zu înviată și le-a furat din nou? Sau o făcuse unul dintre copiii ei? Diferite versiuni ale legendei Zu o descriu ca având corp de leu și cap de vultur. Alte relatări îi dau un corp umanoid cu aripi de vultur și puteri de zbor.

Variațiuni pe tema monștrilor cu mai multe capete din Evul Mediu.

Conform legendei, dragonul din Aller, un oraș de lângă Langport, în Somerset, era o fiară cu adevărat terifiantă și demonică. Avea aripi uriașe, pieleoase, și scuipa foc și flăcări în maniera tradițională a dragonilor. Era o creatură sinonimă cu distrugerea și ruina pământul fertil pe kilometri întregi din jurul orașului Aller. Într-o versiune a legendei, un erou pe nume John din Aller a reușit să-l ucidă după o bătălie cumplită care aproape l-a costat viața. În alte versiuni, a supraviețuit și rămâne ascuns în peștera sa, nu departe de Langport. Ca și în legenda lui Zu, se presupune că dragonul din Aller și-a lăsat urmașii în urmă pentru a crește și a teroriza din nou ținutul.

Fântâna Cawthorne din Yorkshire a fost presupusa casă a unui dragon zburător legendar care a fost deranjat când apa a fost scoasă din fântână. Acesta a ieșit la suprafață și a zburat spre Parcul Cawthorne din apropiere. Întrucât apa era asociată în mod tradițional cu practici religioase importante, cum ar fi botezul și stropirea cu apă sfințită care fusese binecuvântată ca parte a ritualului de exorcizare, se crede că diavolul sub formă de dragon a vrut să descurajeze sătenii să scoată apă.

Deerhurst, lângă Tewkesbury, în Gloucestershire, are și o legendă din Evul Mediu despre un dragon feroce, periculos și malefic - o creatură satanică ce mânca vite și răspândea otravă mortală oriunde mergea. O recompensă generoasă, constând în multe hectare de pământ fertil și bun, era oferită oricui ucidea dragonul, dar mult timp nimeni nu s-a oferit voluntar, deoarece bestia era extrem de periculoasă. În cele din urmă, John, un fierar musculos, a venit cu un plan. A pregătit un jgheab mare cu lapte, pe care credea că dragonului i-ar fi plăcut să-l bea. Avea dreptate. Dragonul a băut atât de mult încât a devenit somnoros și în cele din urmă a ațipit lângă jgheabul gol. Folosind fiecare gram de mușchi de fierar întărit, John s-a strecurat până la dragonul adormit și i-a lovit toporul peste gât, decapitându-l. I s-a dat recompensa cum se cuvine și se vorbește că urmașii săi încă cultivă acele hectare pe care le-au câștigat prin puterea și curajul strămoșilor lor.

Faimoasa saga Beowulf aparține, de asemenea, Evului Mediu și aruncă o lumină foarte interesantă asupra relației dintre miturile dragonilor și monștrilor periculoși și creșterea satanismului în acele secole. O temă importantă în Beowulf este persistența și reapariția în diferite forme a dragonului, demonului - un monstru de un fel sau altul care aduce moarte și dezastru oamenilor. O altă temă semnificativă este sacrificiul pe care eroul îl face pentru a învinge entitatea malefică ce amenință oamenii pe care îi protejează. Saga subliniază, de asemenea, importanța curajului și a loialității - calitățile esențiale ale celor care încearcă să învingă răul.

Pe scurt, Hrothgar a fost un rege danez în secolul al VI-lea d.Hr. El și armata sa au ocupat o sală mare cunoscută sub numele de Heorot, unde au ospătat și au sărbătorit. Timp de mai bine de zece ani, Grendel, un dragon de apă periculos și hidos, a atacat sala și noapte de noapte i-a ucis pe oamenii lui Hrothgar. Beowulf, un prinț viteaz al geților din sudul Suediei, a auzit despre ce se întâmpla cu oamenii lui Hrothgar din Danemarca și a venit în ajutorul lor cu paisprezece dintre propriii săi thani suedezi. Ajuns la Heorot, Beowulf le-a povestit lui Hrothgar și curtenilor săi despre monștrii de apă precum Grendel pe care îi ucisese deja. În loc să-și arate recunoștința meritată pentru că le-a venit în ajutor, Beowulf a fost acuzat de lăudăroșenie deșartă și exagerare grosolană de către unul dintre oamenii lui Hrothgar, pe nume Unferth. Hrothgar, însă, are încredere în Beowulf și îi oferă o recompensă bogată dacă îl va ucide pe Grendel. Prostia și judecata greșită a lui Unferth sunt expuse când Grendel sosește în acea noapte. Danezii fug să-și salveze viața: Beowulf îl înfruntă pe monstru într-o luptă dublă, iar puterea și curajul lui Beowulf sunt atât de mari încât îi smulge brațul lui Grendel în timp ce se luptă: monstrul se retrage în casa sa subacvatică, unde sângerează până la moarte. Danezii se întorc și îl laudă pe Beowulf, care este răsplătit cum se cuvine.

Următoarea problemă — persistența și amplificarea răului — este mama lui Grendel. Mama lui Grendel a venit la Heorot și l-a ucis pe Aeschere, un prieten drag și consilier al lui Hrothgar. Beowulf pornește în căutarea mamei lui Grendel, un adversar mult mai periculos decât fiul ei. În cele din urmă, Beowulf o ucide și duce capul lui Grendel înapoi regelui Hrothgar ca trofeu. Beowulf se întoarce apoi acasă, dar promite să se întoarcă dacă Hrothgar va mai avea vreodată nevoie de ajutor.

Trec mulți ani. Beowulf, acum un bătrân, este bunul și înțeleptul conducător al geților din sudul Suediei. După o domnie lungă și fericită, este atacat de un dragon - un adversar chiar mai teribil decât Grendel sau mama sa. Cu o mână de tovarăși, Beowulf pleacă în căutarea dragonului și este hotărât să lupte cu el într-o luptă dublă - o parte esențială a temei eroului. Sabia lui Beowulf se rupe și este grav rănit de fiara malefică. Toți thanii lui Beowulf, cu excepția cu adevăratului loial Wiglaf, fug de dragon și îl abandonează pe Beowulf. Wiglaf își riscă viața pentru a lupta alături de Beowulf. Aleargă prin flăcările create de dragon și îl înjunghie: Beowulf îl taie apoi în jumătate cu cuțitul său, dar își dă seama că el însuși moare. Îi dă lui Wiglaf instrucțiuni pentru înmormântarea sa și este incinerat. Cenușa sa și vasta comoară a dragonului sunt depuse într-un mormânt cunoscut sub numele de Mormântul lui Beowulf, cu vedere la mare.

În saga Beowulf există o putere recurentă și crescândă a răului satanic, revelată sub forma lui Grendel, mama lui Grendel și, în final, a dragonului care provoacă moartea eroului. Există, de asemenea, sacrificiul eroic suprem care însoțește înfrângerea acestui rău din ce în ce mai puternic.
Mama lui Grendel avea puteri magice, iar Evul Mediu a fost plin de vrăjitorie, magie și magie neagră. Tehnicile acelei magii din Evul Mediu și accesoriile folosite de practicanții acesteia au fost strâns asociate cu formele timpurii de satanism.

6

SATANISM MEDIEVAL

Puterea și influența de care se bucura biserica medievală au dus la probleme de autoritarism, represiune și restricții, pe care mulți oameni, pe bună dreptate, le-au respins. Este de înțeles că au fost atrași înapoi către Wicca și alte vechi religii păgâne ale naturii, care ofereau libertate față de restricțiile sexuale care constituiau o parte semnificativă a învățăturilor bisericești medievale.

Conflictul dintre creștinismul medieval și vechile religii ale naturii a fost adesea simbolizat dramatic în cazul în care o biserică creștină fusese construită în mod deliberat în centrul unui sit păgân mult mai vechi. Un exemplu poate fi văzut la Knowlton în Dorset, unde o biserică normandă timpurie a fost construită în mijlocul unui henge preistoric datând din 2500 î.Hr.

Biserica Knowlton din Dorset, Anglia, a fost construită în centrul unui henge preistoric.

Învățăturile creștine din Evul Mediu au fost puternice în Irlanda datorită lucrării evanghelice a Sfântului Patrick, în timp ce Sfântul Columba le-a dus în Scoția și în nordul Angliei.

Învățăturile bisericii medievale despre sex aveau tendința de a fi extrem de limitative și restrictive.

Unii dintre scriitorii patristici și liderii bisericii medievale s-au opus atât de vehement sexului - chiar și în cadrul căsătoriei - încât nu s-au obosit să ofere motive pentru interzicerea sau condamnarea acestuia. În viziunea lor efemeră, sexul era pur și simplu atât de evident rău, neplăcut și greșit încât se condamna singur. Augustin și adepții săi, de exemplu, învățau că sexul prezenta pericole morale serioase pur și simplu pentru că impulsurile sexuale puternice nu erau sub controlul voinței umane.

Ioan Cassian (360–435 d.Hr.), cunoscut și sub numele de Ioan Ascetul, a fost unul dintre călugării sciți, sau Părinții Deșertului, ale căror idei au avut o influență deosebită în întreaga biserică medievală. El a conceput scheme de instruire pentru a ajuta tinerii călugări să evite „pericolele firii”. Planurile definitive ale lui Cassian includeau dieta, îmbrăcămintea, postura și obiceiurile de somn.

Augustin de Hipona (354–430 d.Hr.) învăța că singurul motiv legitim pentru sex era acela de a produce urmași și că sexul întreprins pentru plăcere era păcătos.

Prin urmare, biserica medievală era o masă complexă de reguli, reglementări și restricții sexuale negative. Sexul era interzis în timpul menstruației, sarcinii și alăptării. Nu era permis sexul în timpul Postului Mare, Adventului, Săptămânii Paștelui sau Săptămânii Rusaliilor. Zilele de sărbătoare și zilele de post trebuiau să fie lipsite de sex, la fel ca sâmbetele și duminicile, miercurea și vinerea. Sexul era, de asemenea, interzis în timpul zilei. Mângâierea și sărutul pasional erau dezaprobate, la fel ca și sexul oral, sexul anal și pozițiile sexuale imaginative. Având în vedere aceste reglementări incredibil de ridicole, pare aproape miraculos că rasa umană a reușit să supraviețuiască!

Comparativ și în contrast cu aceste restricții absurde impuse de biserică, învățăturile păgâne despre sex erau deschise, primitoare și naturale.

Spre deosebire de interpretarea greșită a lui Crowley asupra atitudinii morale păgâne autentice, învățătura centrală a religiei naturii medievale era și încă este „Fă ce vrei - atâta timp cât nu dăunează nimănui”.

Omiterea deliberată a clauzei condiționale de către Crowley extrage toată moralitatea din învățătură. În cadrul moral și etic adecvat de a nu face rău nimănui, vechile tradiții păgâne consideră senzualitatea și sexualitatea ca lucruri naturale și sacre, de care trebuie să ne bucurăm, să fim venerați și sărbătoriți. Vechile credințe păgâne recunoșteau și acceptau erotismul uman. Existau multe zeițe păgâne ale iubirii, zeițe ale fertilității și zeițe ale sexului. Credința în existența lor, precum și ritualurile și liturghiile care însoțeau o astfel de credință, ofereau o evadare binevenită de la restricțiile impuse de biserica medievală.

Această dorință de a scăpa de interdicțiile bisericii a stimulat o întoarcere - adesea o întoarcere secretă - la păgânism și la vechile religii ale naturii. În ochii bisericii, păgânismul și vechile religii ale naturii erau malefice și satanice și condamnate vehement ca atare. Unii dintre adepții vechilor religii ale naturii s-au orientat spre vrăjitorie, magie și vrăjitorie, iar acestea au fost, de asemenea, condamnate vehement de biserica medievală.

La acea vreme, au fost adoptate diverse legi împotriva a ceea ce era adesea descris drept „păgânism”. Regele Athelstan (8.93–939 d.Hr.), fiul lui Edward cel Bătrân, a adoptat o lege conform căreia pedeapsa pentru vrăjitorie era de patru luni de închisoare. Regele Edgar (943–975 d.Hr.) a adoptat legi care incriminau „cântarea cântecelor păgâne, dedarea la necromanție, jucarea «jocurilor diavolești» și participarea la «închinarea la bine».” Pedeapsa pentru oricare dintre aceste crime religioase era însă moartea.

Această persecuție bisericească medievală a vrăjitoarelor, vrăjitorilor, necromanților și magicienilor în general i-a determinat, pe bună dreptate, pe practicanți să se ascundă. Din această persecuție și din secretul care a rezultat s-ar fi putut naște satanismul medieval.

Un exemplu deosebit de interesant în acest sens a fost descoperit la Glozel, lângă Vichy, în centrul Franței. În anii 1920, o vacă aparținând familiei Fradin, care lucra la ferma Glozel, a căzut într-o groapă adâncă de aproximativ trei metri lungime și câțiva metri lățime. Adolescentul Emile Fradin a coborât în groapă pentru a pune o chingă sub vacă, astfel încât bunicul său și un grup de prieteni și vecini puternici să o poată scoate ușor la suprafață. Salvarea a fost un succes, iar vaca nedumerită, fără a suferi din cauza nefericirii sale, a rătăcit pentru a-și continua pășunatul.

Tânărul Emile, însă, i-a cerut permisiunea bunicului său să rămână și să examineze conținutul gropii, care conținea o serie de nișe și alcove de depozitare ce adăposteau tăblițe antice de lut gravate cu un alfabet

necunoscut, oase și coarne sculptate, topoare și vârfuri de săgeată din silex și statuete ciudate din epoca de piatră. Investigațiile ulterioare au concluzionat că, după toate probabilitățile, groapa fusese inițial depozitul unui magician medieval. Când își pornise în rondurile sale, magicianul pusese un strat de frunze și crengi peste depozitul de obiecte „magice” pentru a-l masca. Se presupunea că într-o zi magicianul căzuse în conflict cu Inchiziția și fusese executat. De-a lungul secolelor, natura și-a urmat cursul, iar partea superioară a gropii a devenit imposibil de distins de pășunile din jur, ceea ce a dus la incidentul cu vaca familiei Fradin și la descoperirile tânărului Emile. Autorii au efectuat o investigație directă a sitului în 1975, când Lionel ținea prelegeri despre psihologia și sociologia fenomenelor inexplicabile pentru Consiliul Extramural al Universității Cambridge. S-au întâlnit cu Emile Fradin, care făcuse descoperirile în adolescență, și au putut discuta în detaliu despre descoperirile sale.

Vrăjitoria medievală era considerată atât de practicanții săi, cât și de adversarii acestora ca fiind utilizarea puterilor supranaturale, paranormale sau magice. Biserica medievală s-a opus vrăjitoriei atât de vehement deoarece credea că puterile pe care le posedau vrăjitoarele proveneau de la Satana și îngerii săi căzuți. Într-o societate pre-științifică, cu o cultură superstițioasă, vrăjitoria și magia au devenit modalități de a explica evenimente care altfel nu erau de înțeles, cum ar fi boala sau moartea inexplicabilă a unei persoane sau a unui animal, sau fenomene naturale precum furtuni violente, incendii sau inundații. În Europa medievală, și în special în Teritoriile Germanice, vrăjitoria era considerată o conspirație vastă și coordonată împotriva creștinismului și a bisericii. Această credință a dus la vânătoare de vrăjitoare și la tortura și executarea celor care mărturiseau.

Dar ce era mai exact magia medievală și cum își desfășurau activitatea practicanții ei?

Magia medievală pare să fi avut limbajul în centrul său. Uneori, cuvintele erau rostite cu voce tare; alteori treceau în tăcere prin mintea magicianului. Foarte des, cuvintele invocau diavolul sau un demon puternic pentru a-l ajuta pe magician. Așa cum Biserica Romano-Catolică medievală folosea latina, la fel făceau și magicienii și sataniștii medievali. Legătura dintre limbaj și magie se poate baza pe credința că însele cuvintele pot exercita un fel ciudat de influență asupra universului. Este cu siguranță adevărat că utilizarea limbajului pentru a descrie evenimente și mediul în care acestea au loc îl duce pe vorbitorul cuvintelor dincolo de propriile sale experiențe personale imediate.

Utilizarea cuvintelor magice pare a fi de o importanță mai mare pentru vrăjitoare, vrăjitor sau vrăjitor decât ritualurile non-verbale. Limbajul magic diferă în esență de ceea ce ar putea fi numit limbaj „rațional” sau „științific” în măsura în care utilizarea rațională, științifică a limbajului conferă cuvintelor semnificații specifice și lipsite de ambiguitate. O stea este întotdeauna o stea. Solul este întotdeauna sol.

Limbajul magic, prin contrast, este simbolic, emoționant și plin de comparații și metafore. Există, de asemenea, o tendință ca limbajul magic să ia forma cântecelor, incantațiilor, rugăciunilor și vrăjilor, mai degrabă decât a vorbirii conversaționale obișnuite. Acesta revine frecvent la forme verbale antice, preluate din limbi ale trecutului îndepărtat. Este aceasta, poate, o încercare din partea magicianului de a reveni la un fel de eră magică „clasică”?

Prin utilizarea unor forme de limbaj ciudate, magicianul face, de asemenea, cuvintele în mare parte incomprehensibile pentru ascultătorii care nu sunt și magicieni. Magia poate fi definită și ca o metodă de a încerca să influențeze alte persoane - și mediul înconjurător. Ea caută să provoace efecte specifice. Diverse vrăji și ritualuri magice au obiective specifice: să influențeze bogăția, sănătatea și emoțiile precum dragostea. Vrăjitoarea sau vrăjitorul benign sau inofensiv va încerca să vindece, să crească recolta sau să-i facă pe oameni să se iubească. Vrăjitoarea sau vrăjitorul malign va deteriora culturile, turmele și cirezile sau va încerca să provoace boli sau ură între oameni. Se credea că o astfel de magie negativă, malefică, își datorează originile lui Satan și demonilor și spiritelor rele aflate sub controlul său.

Există o distincție semnificativă de făcut între cunoștințele magice și puterea reală de a face magie. Magicienii, vrăjitorii și descântătorii medievali credeau că cunoștințele magice puteau fi transmise în familie sau prin ucenicie la un magician practicant. Cu toate acestea, cunoașterea modului în care se făcea era distinctă de capacitatea reală de a o face. Astfel de cunoștințe magice erau în mod normal bine păzite.

Pentru a funcționa ca un magician adevărat, însă, era nevoie de mai mult decât simple cunoștințe; se credea adesea că magicianul trebuia să posede și un fel de echipament magic, cum ar fi o baghetă magică, o oglindă, un glob de cristal, o coadă de mătură sau o pisică neagră. Pisica era considerată un spirit „familiar” - un mic demon împrumutat de Satana magicianului negru pentru a-i permite vrăjitorului să efectueze acte magice. Se credea că anumite experiențe de viață indicau posesia unor puteri magice. Un magician care își revenise după o boală aproape fatală sau care

supraviețuise în mod miraculos unui accident aproape fatal era considerat a poseda o putere ciudată care îl făcea un vindecător ideal.

Pare a fi un truism psihologic și sociologic că puterea unui magician derivă într-o măsură semnificativă din ceea ce cred oamenii despre acea putere. În cazurile de vindecare aparent miraculoasă, de exemplu, elementul psihosomatic este de o importanță majoră. Persoana bolnavă care știe că vindecătorul care îl ajută a avut deja un mare succes terapeutic cu numeroși alți pacienți grav bolnavi de-a lungul multor ani își va pune în aplicare propriul sistem de credințe la un nivel subconștient profund - iar puterea minții asupra corpului este încă doar parțial înțeleasă și adesea subestimată. Puterile de autovindecare ale corpului sunt potențial enorme, dacă numai acestea pot fi concentrate și făcute să funcționeze optim. O credință fermă în puterile vindecătorului miraculos, magic poate fi ocazional declanșatorul de care corpul pacientului are nevoie pentru a produce un rezultat minunat, pozitiv.

Credința în puterea magicianului poate avea și un efect negativ. Victima unui blestem care crede în puterea înspăimântătoare și malefică a magicianului care l-a rostit este în pericol de a ceda în fața acestuia.

Vrăjitoarele, vrăjitorii și vrăjitorii medievali care efectuau ritualuri magice cu ceea ce credeau a fi ajutorul lui Satan și al diverșilor demoni, foloseau anumite acțiuni împreună cu cuvintele lor magice.

Briliantul Bronislaw Malinowski (1884–1942), adesea lăudat ca părintele antropologiei sociale, a descris odată limbajul folosit în ritualurile magice ca având „un coeficient ridicat de ciudățenie”. Ceea ce a vrut să spună a fost că limbajul arhaic și extraordinar folosit de magicieni în cursul ritualurilor lor a contribuit la crearea unei atmosfere care i-a încurajat pe cei prezenți să creadă în eficacitatea ritualului. Cuvintele, acțiunile, posturile, gesturile și implicarea obiectelor magice, toate au funcționat împreună ca o funcție magică incluzivă și definitivă.

James Frazer (1854–1938), un alt mare antropolog social, a scris lucrarea epocală „Creanga de Aur”, în care susținea că magia fusese înlocuită de religie, care, la rândul ei, fusese înlocuită de știință. Frazer era de părere că existau două principii de bază implicate în simbolismul magic. Acestea erau similaritatea și contagiunea. Magia simpatetică, care cuprinde Legea similarității, deduce că magicianul poate produce un efect doar prin imitarea acestuia. Acest lucru intră în joc atunci când obiectul folosit de magician este similar cu obiectul pe care magicianul încearcă să îl influențeze, cum ar fi o păpușă voodoo cu asemănarea unei victime vizate.

Magia contagioasă se baza pe ideea că obiectele care fuseseră în contact unele cu altele ar continua să se influențeze reciproc - de exemplu, folosind o șuviță de păr sau un obiect personal furat pentru a exercita putere asupra unei ținte.

Suspiciunile legate de magie și de cei despre care se credea că posedă puteri magice în Evul Mediu s-au extins chiar și la lideri bisericești cu viziune de viitor, precum Papa Silvestru al II-lea, a cărui papalitate a durat între 999 și 1003. Înainte de a deveni Papa Silvestru al II-lea, Gerbert d'Aurillac (946–1003) avea o reputație binemeritată de savant, matematician și astronom. O mare parte din înțelepciunea și cunoștințele sale de matematică proveneau din lumea arabă, iar acest lucru a dus la numeroase zvonuri răuvoitoare conform cărora era un magician aliat cu Satana. Principalul motiv pentru aceste acuzații a fost hotărârea sa de a eradica simonia și alte forme de corupție din biserică. Onestitatea sa a atras mulți dușmani din poziții înalte.

Un caz foarte similar al unui om de știință medieval pionier, suspectat că ar fi magician, a fost Albertus Magnus (circa 1200–1280). Albertus a fost dominican, episcop și profesor universitar. A fost maestru în științe naturale, teologie și filosofie, expert în matematică, astronomie, etică și metafizică — ca să nu mai vorbim de faptul că era puternic suspectat de cei care îl invidiau că ar fi un magician secret!

Ideile din spatele a ceea ce Frazer descria drept magie contagioasă s-au manifestat în Evul Mediu, când bisericile din diferite locații au început să concureze pentru moaștele sfinților pentru a atrage pelerini. Se credea că moaștele sfinților aveau puteri vindecătoare, în conformitate cu teoriile magiei contagioase.

Un exemplu poate fi găsit la Dereham, în Norfolk, unde se credea că mormântul Sfintei Withburga, o stareță care a dat cu generozitate pentru a ajuta săracii, conținea apă cu puteri vindecătoare. Withburga era o prințesă, una dintre fiicele regelui Ana al Anglilor de Est. Surorile ei au fost îngropate în Ely, iar călugării din Ely au venit la Dereham și au furat trupul lui Withburga, astfel încât acesta să poată fi reînmormântat alături de surorile ei. Se punea și problema atragerii pelerinilor la Ely, mai degrabă decât la Dereham. După ce trupul lui Withburga a fost îndepărtat, însă, un izvor de apă sfințită, vindecătoare, a ieșit la iveală în mormântul ei, atrăgând mai mulți pelerini decât făcuse chiar sfânta!

O altă dimensiune semnificativă a satanismului medieval a fost grimoiul, o carte de vrăji și incantații magice. Cabala evreiască, o carte religioasă al

cărei titlu se traduce din ebraică prin „ceea ce este primit”, tratează dimensiunea mistică a iudaismului rabinic. Învățăturile sale sunt ezoterice. Ele caută să explice relația unui Dumnezeu misterios, Creatorul și Susținătorul infinit și etern, cu universul fizic finit. Cabala a avut o mare influență asupra ocultismului creștin medieval, iar învățăturile sale au condus la producerea unora dintre primele grimoire medievale. Aceste grimoire timpurii tratau complexitatea a ceea ce magicienii medievali considerau demonologie și angelologie. O serie de vrăji conținute în cărți aveau un fundal creștin medieval tradițional. Magicianul - la fel ca preotul, călugărul sau fratele creștin - postea, se rugau îndelung și participa la sacramente. Numele sacru al lui Dumnezeu în ebraică, greacă și latină era apoi folosit pentru a-i învinge pe demonii pe care magicianul îi invocase și a-i forța să facă ceea ce își dorea: aceasta însemna aproape invariabil satisfacerea dorinței magicianului de putere, bogăție și sex.

Grimoirele conțineau metode pentru crearea de unelte și echipamente magice, cum ar fi talismane și amulete care puteau fi folosite în vrăji. De asemenea, ofereau instrucțiuni despre modalitățile precise în care vrăjile ar trebui executate: ce ar trebui spus, ce ar trebui făcut cu echipamentul magic și ce gesturi ar trebui să folosească magicianul.

Mormântul Sfintei Withburga din Dereham, Norfolk, Anglia.

Destul de surprinzător, unele grimoire erau tolerate. Acestea erau cele care proveneau din tradițiile anglo-saxone și conțineau ceea ce era considerat a fi „magia naturii”, despre care se credea că face parte din creația lui Dumnezeu și, prin urmare, era acceptabilă. Conținutul lor principal consta în vrăji pentru vindecarea bolnavilor, împreună cu detalii despre plantele vindecătoare. Grimoirele de care biserica medievală a făcut cea mai

puternică excepție au fost cele care tratau demonologia, divinația și necromanția.

Cruciadele și ocupația maură a Spaniei au dus la o intensificare a contactului dintre creștini și musulmani, iar diverse elemente ale cunoașterii arabe și islamice au ajuns în Occident. Magia astrală a venit din Orient, prin intermediul unui grimoir arab numit Ghâyat al-Hakîm fi'l-sihr. Traducerea latină a acestui volum erudit a devenit cunoscută sub numele de Picatrix și a circulat printre majoritatea magicienilor din Europa medievală.

Grimoirele medievale erau adesea atribuite unor înțelepți antici, cum ar fi regele Solomon. Un astfel de exemplu a fost Clavicula Salomonis, sau Cheia lui Solomon. Un stareț și ocultist german numit Trithemius (1462–1516) a susținut că deține un grimoire folosit de Simon Magul. Simon Magicianul este menționat în Faptele Apostolilor, capitolul 8, de la versetul 9 încoace:

Dar era un om oarecare, numit Simon, care odinioară în cetatea aceea practica vrăjitoria și îi fermeca pe locuitorii Samariei, zicând că este un om mare. Lui i se luau aminte toți, de la cel mai mic până la cel mai mare, și ziceau: „Acesta este marea putere a lui Dumnezeu.”

Biserica medievală îl considera pe Simon Magul un închinător al diavolului. Pe lângă atacurile asupra vrăjitoriei și magiei negre, biserica medievală a dezvoltat o obsesie pentru ceea ce considera erezie. Catarii din Languedoc s-au numărat printre victimele lor. Catarismul avea elemente dualiste și gnostice și își datora multe dintre credințele paulicienilor din Armenia și bogomililor din Bulgaria, cu care paulicienii s-au contopit.

Catarii au fost, de asemenea, influențați de ideile maniheiste. Pentru catarii dualisti, materia era rea și fusese creată de zeul malefic, pe care îl numeau Rex Mundi, adică „Regele Pământului”. Ei îl vedeau pe Rex Mundi ca pe un zeu al haosului și al căutărilor brutale de putere. Dumnezeul cel bun, pe care catarii îl iubeau și îl venerau, era un Dumnezeu al iubirii, păcii și ordinii. Catarii credeau că scopul umanității era să scape de răul inerent materiei fizice și să tindă spre un grad de spiritualitate care să-i aducă în contact cu Dumnezeul spiritual al Bunătății. Nu puteau accepta ideea creștină catolică tradițională despre Hristos ca Dumnezeu întrupat, deoarece materia (inclusiv corpurile umane) era rea. Aceasta însemna că catarii repudiau semnificația răstignirii ca cheie a răscumpărării. Au atacat bogăția și puterea Bisericii Romane și au văzut-o ca pe un exemplu al locului unde maleficul Rex Mundi îi ducea pe oameni!

Deloc surprinzător, Biserica Romano-Catolică a lansat cruciada împotriva catarilor (cunoscuți și sub numele de albigensieni) și, în ciuda unei rezistențe îndelungate și curajoase, catarii au fost practic eliminați. Una dintre cele mai importante fortărețe ale lor a fost castelul aproape inexpugnabil Montsegur, care în cele din urmă a căzut în mâinile forțelor romano-catolice. Victoria a fost urmată de o ardere brutală în masă a foștilor apărători.

Înainte ca Biserica Romano-Catolică să reușească să-i elimine pe catari, existau frecvente urmăriri penale împotriva ereticilor de diferite tipuri. Grupuri de episcopi și arhiepiscopi medievali au primit responsabilitatea de a înființa ceea ce erau cunoscute sub numele de Inchiziții Episcopale. În secolul următor, Papa Grigore al IX-lea, care a domnit între 1227 și 1241, a dat responsabilitatea de a conduce inchizițiile Ordinului Dominican. Un Mare Inchizitor era numit responsabil de fiecare Inchiziție, iar acesta acționa în numele Papei și cu deplina autoritate a Papei.

Inchiziția nu a pronunțat de fapt sentințe asupra ereticilor condamnați, ci i-a predat autorităților seculare și le-a lăsat acestora sarcina de a executa pedepsele propriu-zise, care includeau adesea arderea pe rug.

Inchiziția medievală a recunoscut deschis că brutalitatea oribilă a pedepselor aplicate ereticilor avea ca scop în primul rând terorizarea altora, astfel încât aceștia să se țină departe de erezie.

Persecuția ereticilor s-a suprapus peste persecuția vrăjitoarelor, vrăjitorilor și magicienilor, care erau considerați de unii inchizitori un tip de eretic extrem de periculos - unul care crede în Satana și în îngerii căzuți și încearcă să le invoce ajutorul prin intermediul farmecelor.

Existau diverse categorii de vrăjitoare. Ceea ce era denumită „vrăjitoarea de cartier” era pur și simplu cineva care se certase cu vecinii ei și îi blestemase. A doua categorie cuprindea vrăjitoarele și vrăjitorii magici. Aceștia puteau fi vindecători, herboristi, moașe, clarvăzători sau vrăjitori. Conflictele și rivalitățile dintre ei puteau duce la acuzații de vrăjitorie. Mintea medievală credea, de asemenea, într-o a treia categorie, denumită „vrăjitoare de noapte”. Se considera că acestea posedă puteri paranormale foarte ciudate și că au capacitatea de a le apărea victimelor lor în vise și viziuni. Se credea că sunt demoni, că sunt posedați de demoni sau că au puterea de a controla demonii și de a-i folosi în propriile scopuri egoiste și malefice.

Vânătorile de vrăjitoare înspăimântătoare au dus la moartea a mii de oameni nevinovați și inofensivi în toată Europa în Evul Mediu și mai târziu. Exista o teamă generală că un număr mare de vrăjitoare erau în legătură cu diavolul, semnaseră pacte diabolice cu el - prin sânge - și încercau să distrugă creștinismul.

Castelul Hermitage din Scoția este aproape de orașul de graniță Hawick, iar de la Castelul Hermitage provin unele dintre cele mai întunecate și brutale povești despre pacte demonice și comportament demonic. Maleficul William Soulis, așa cum era cunoscut, deținea Castelul Hermitage în secolul al XIII-lea. Maleficul William răpea copii și îi ținea în temnițele castelului până când era gata să-i sacrifice diavolului, ca parte a pactului său de magie neagră. William urma să se dedice la tot felul de cruzime și desfrâu cu ajutorul entuziast al lui Satan!

Vecinii indignați, furioși și răzbunători pentru ceea ce Soulis le făcuse copiilor lor, au decis să se adune și să ia cu asalt Castelul Ermitaj. Maleficul William a fost capturat și fiert de viu. De-a lungul anilor, mai mulți martori au raportat fenomene psihice la castel, inclusiv țipetele teribile ale copiilor condamnați și ultimele strigăte oribile ale fantomelor malefice ale lui William.

O carte timpurie care trata vrăjitoria se numea Malleus Maleficarum. În edițiile germane se numea Der Hexenhammer. Ambele titluri se traduc prin „Ciocanul vrăjitoarelor”. Autorul a fost Heinrich Kramer (1430–1505), care a lucrat ca inchizitor pentru Biserica Catolică. Tema principală a cărții lui Kramer a fost încercarea sa de a respinge argumentul că vrăjitoria nu există, iar Malleus a devenit manualul și ghidul standard pentru vânătorii de vrăjitoare medievale. Kramer a susținut cu tărie existența lui Satan și a vrăjitoarelor maligne care îi cereau ajutorul. Ca mulți dintre contemporanii săi misogini aflați în poziții proeminente în biserica medievală, Kramer era convins că sexualitatea umană îi oferea lui Satan majoritatea oportunităților sale de a ispiti și corupe și că femeile erau deosebit de vulnerabile la avansurile sale.

Kramer detaliază modul în care vrăjitoarele sunt recrutate de alte vrăjitoare și cum tinerele nubile sunt seduse de demoni masculini atrăgători. De asemenea, oferă detalii despre vrăjile pe care vrăjitoarele le folosesc, precum și detalii despre tehnicile de anulare a acestora.

Cartea detaliază, de asemenea, modul în care suspecții de vrăjitoare puteau fi urmăriți penal și cum ar trebui cel mai bine desfășurate procesele lor. Interogatoriul putea include tortura, iar dacă o femeie nu plângea în timpul

interogatoriului, asta dovedea că era vrăjitoare! Crimele comise de vrăjitoare, potrivit lui Kramer, includeau infanticidul și canibalismul, precum și rostirea de vrăji malefice pentru a-i răni pe cei pe care îi considerau dușmani.

Armurariul magicianului negru, format din vrăji, amulete, talismane, grimoire și incantații, este variat. Magicianul poate crede că folosește puteri interioare ciudate pentru a atinge scopuri magice. Poate exista o credință în spirite rele și demoni ascultători care vor îndeplini poruncile magicianului folosindu-și propriile puteri sinistre. Mimetismul, ca parte a magiei simpatetice, poate fi invocat. Pot fi folosite arme precum o baghetă magică, o oglindă sau un glob de cristal. Ingrediente ciudate - atât animale, cât și vegetale - pot fi folosite în poțiuni: venin de șarpe, sânge de liliac, ierburi și ciuperci otrăvitoare își au toate locul în armurariul magicianului negru medieval. Alte echipamente pot include pergament cu cuvinte și simboluri ciudate desenate pe el, noduri legate cu sfoară sau măruntaie de animale și pietre și pietricele ciudate, în special cele cu găuri. Vraja malefică îndreptată asupra unei persoane este considerată a fi mai eficientă dacă există conexiuni cu victima vizată. Se crede că o păpușă magică neagră, sau o păpușă magică, concentrează răul mai precis asupra victimei dacă sunt încorporate în ea bucăți de unghii sau păr. Se crede că folosirea reflexiei victimei, a umbrei sale, a amprentei sale sau a numelui său îi conferă magicianului negru mai multă putere de a face rău.

Se credea că vrăjile medievale folosite de vrăjitoare, vrăjitori și magicieni pentru a invoca un demon sau un spirit malefic să le îndeplinească porunca trebuiau rostite într-un cimitir, o ruină sau un loc unde se comisese o crimă. Magicianul negru care conducea ceremonia putea purta o acoperământ, uneori din metal, și o mantie sau pelerină lungă și neagră. El folosea o baghetă sculptată din alun, cu numele ebraic al lui Dumnezeu gravat în ea. Pe pământ se marca un cerc pentru protecția magicianului: dacă îl părăsea, acesta îl făcea vulnerabil la forțele malefice invocate. Numele și simbolul demonului invocat sunt scrise în afara cercului protector. Un animal sau, în cazuri extreme, o ființă umană este sacrificat, iar sângele este colectat într-un vas de cupru pentru a atrage demonul. În această etapă a ceremoniei, participanții susțin că pot simți mirosurile neplăcute ale iadului. Magicianul care conduce ceremonia își masează corpul cu ulei magic și citește vraja corespunzătoare din grimoarul său.

O versiune a vrăjii este următoarea:

Eu, [numele magicianului], te invoc, [numele demonului], în Numele Marelui și Atotputernicului Dumnezeu, să apari înaintea mea acum, sub

forma unei țapi. [Magicul poate alege forma în care dorește să apară demonul.] Dacă nu reușești să asculți chemarea mea, puternicul Arhanghel Mihail te va lovi până în cele mai adânci și mai murdare adâncuri ale iadului. Vino atunci, [numele demonului], și fă ce-mi poruncesc.

O serie de vrăji mai simple și inofensive sunt mult mai puțin sinistre decât ritualul de invocare a demonilor. O vrajă medievală pentru obținerea de bani începe cu un vas sau un cazan al vrăjitoarei umplut parțial cu apă. Magicianul aruncă apoi o monedă de argint în el. Vraja trebuie executată la lumina lunii, deoarece invocă un spirit lunar. Magicianul gesticulează deasupra apei cu mâinile, ca și cum ar colecta bani din lumina lunii. Incantația se rostește în timp ce se fac mișcările:

Marea și glorioasă zeiță a Lunii,

Dă-mi bogăția pe care o caut.

Umple-mi mâinile cu argint

Și poșeta mea cu aur.

După ce cuvintele au fost rostite de trei ori, magicianul ia moneda de argint din cazan și o ridică spre lună. Apa din cazan este apoi turnată pe o bucată de pământ luminată de lună pentru a completa vraja.

O vrajă medievală interesantă pentru recuperarea obiectelor pierdute trebuie executată în lumina puternică a soarelui, la amiază. Lumânările sunt aprinse la începutul vrăjii: se recomandă treisprezece, șapte sau trei. Lavanda este arsă într-un vas de cupru în centrul lumânărilor, iar magicianul recită:

Spirite ale înțelepciunii și cunoașterii, spirite ale Pământului și apă,

Spirite ale aerului și ale cerului, voi vedeți toate lucrurile.

Condu-mă la ceea ce este pierdut, ca să pot fi recuperat în siguranță.

Odată ce lumânările se evaporaseră și lavanda se transformase în cenușă, magicianul era condus la obiectele pierdute.

De asemenea, pentru magicianul medieval era important să poată rupe puterea unei vrăji rostite de un magician rival sau de un dușman malefic. O tehnică de a rupe puterea vrăjii malefice a altcuiva era să pună o lumânare

într-un vas cu apă și să completeze cu apă foarte aproape de fitil, dar fără a-l atinge complet. Magicianul care intenționează să rupă vraja meditează și își concentrează mintea asupra lumânării și își imaginează mental, simbolic, că puterea vrăjii care urmează să fie ruptă se află de fapt în lumânare. Flacăra lumânării simbolizează vraja nedorită. Magicianul aprinde apoi fitilul. Pe măsură ce flacăra arde până la suprafața apei, fitilul se udă și lumânarea se stinge - vraja este distrusă odată cu flacăra stinsă.

Odată ce o vrajă malefică a fost ruptă, vrăjitoarea sau vrăjitorul poate simți că o vrajă de purificare ar fi un plus binevenit și ar completa procesul. Trei lumânări sunt folosite în mod normal pentru a elimina energia magică negativă. Una este verde, simbolizând vindecarea mentală și fizică. A doua este roșie și reprezintă forța și energia pozitivă. A treia este albă și simbolizează bunătatea și virtutea. Fiecare lumânare este aprinsă pe rând, cea albă fiind prima.

Magicianul intonează apoi: „Zeiță a Pământului și Regină a Naturii, stăpânitoare a focului, apei și aerului, ia de la noi tot ce este negativ și rău. Umple-ne cu bunătate și energie pozitivă.”

Lumânarea roșie este aprinsă apoi, iar el continuă: „Zeiță-mamă a Pământului și Regină a Naturii, conducătoare a focului, apei și aerului, umple-ne cu tot ce este bun și dăruiește-ne voința de a-i iubi și a-i ajuta pe ceilalți și energia pozitivă de a ne transforma voința bună în fapte bune.”

În cele din urmă, se aprinde lumânarea verde: „Zeiță mamă și vindecătoare a Pământului, Regină și susținătoare a Naturii, conducătoare a focului, apei și aerului, umple-ne cu vindecare și sănătate a minții, corpului și spiritului.”

Activitățile vrăjitoarelor și vrăjitorilor medievali, pactele lor cu diavolul și demonii săi, spiritele lor familiare, vrăjile și blestemele, gama lor de echipamente magice și grimoirele în care erau consemnate cunoștințele lor interzise, toate au contribuit la punerea bazelor satanismului - sau, cel puțin, a acelei subsecțiuni a acestuia care era inseparabilă de magia neagră și vrăjitorie.

7

SATANISMUL RENAȘTERII

Renașterea a adus cu ea multe probleme teologice și filosofice profunde, precum și progrese magnifice în artă și știință. Pe măsură ce oamenii au început să scape de tirania dogmei religioase ortodoxe, o mare întrebare a planat asupra lor: întrebarea din centrul teodiceei.

Cuvântul teodicee derivă din grecescul theos, care înseamnă „Dumnezeu”, și dike, care înseamnă „dreptate”. Filosoful german Gottfried Leibniz (1646–1716) a inventat termenul în cartea sa intitulată Eseuri de teodicee despre bunătatea lui Dumnezeu, libertatea omului și originea răului. Leibniz a încercat să demonstreze că tot răul și suferința din lume nu infirmă existența unui Dumnezeu benign. Leibniz a susținut că, în ciuda răului și a suferinței care erau mult prea evidente, „lumea era cea mai bună dintre toate lumile posibile”. De fapt, el scria ca răspuns la Pierre Bayle (1647–1706), care susținea că răul și suferința dovedeau că Dumnezeu nu putea fi în același timp bun și omnipotent. Printre numeroasele definiții utile ale teodiceei din dicționar, una dintre cele mai bune se găsește în American Heritage Dictionary of the English Language, ediția a patra: „Teodiceea este o justificare a bunătății și dreptății lui Dumnezeu în fața existenței răului”.

Teodiceea a ieșit în evidență în timpul Renașterii, termenul francez pentru renaștere, denumit în Italia Rinascimento. A început la Florența și s-a răspândit în restul Europei, aducând cu ea polimate precum Leonardo da Vinci (1452–1519) și Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni (1475–1564). Domeniile lor includeau pictura, poezia, sculptura, arhitectura, medicina, ingineria și știința. Aceștia doi s-au numărat printre cei mai mari și mai cunoscuți oameni ai Renașterii, dar nu au fost nicidecum singurii.

Un răspuns parțial la problemele pe care teodiceea le-a prezentat gândirii eliberate a intelectualilor renascenți a fost posibila existență a satanismului, magiei negre, vrăjitorilor, vrăjitoarelor și închinătorilor la diavol. Se credea că bunătatea incontestabilă și puterea infinită a lui Dumnezeu sunt opuse de forțele răului și de magia sinistră și nelegiuită, care era una dintre armele lor.

Exista și chestiunea liberului arbitru, pe care mintea renascentistă o considera atât de importantă. Se susținea că Dumnezeu, în bunătatea Sa,

dorea libertatea umană. Prin urmare, libertatea era un dar vital pentru ființele umane, dar și unul potențial foarte periculos. Oamenii cu libertate de alegere puteau, și adesea o făceau, să aleagă răul în locul virtuții.

Un alt bastion al teodiceei era consecvența. Se considera că creația lui Dumnezeu era o creație consecventă. Roșul nu putea fi albastru în zilele de marți aleatorii și violet în zilele de joi imprevizibile. Caldul nu putea fi rece la un moment dat, iar nordul nu putea fi sud. Se susținea că natura și comportamentul întregii materii și energie din univers pe care un Dumnezeu benign le crease trebuiau să fie consecvente, altfel omenirea nu ar putea niciodată învăța cum funcționează mediul înconjurător. Cercetătorii, inventatorii și oamenii de știință din domeniul medical puteau găsi modalități de a îmbunătăți viața doar dacă lucrurile pe care le studiau rămâneau constante.

Având în vedere premisa liberului arbitru uman, împreună cu liberul arbitru angelic care i-a permis lui Lucifer să se răzvrătească în primul rând și comportamentul universal consistent al materiei și energiei în univers, atunci teodiceea - deși încă departe de a fi perfectă și definitivă - avea cel puțin o șansă de a supraviețui în jungla intelectuală a filosofiei și teologiei.

În ciuda tuturor progreselor Renașterii, Malleus Maleficarum de Heinrich Kramer a continuat să fie citit și urmărit pe scară largă. Invenția și dezvoltarea în Europa a tiparului cu litere mobile datează de la mijlocul secolului al XV-lea și au avut o mare legătură cu răspândirea Malleus Maleficarum. Se pare că Kramer a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a asocia academicieni și teologi reputați cu opera sa, iar toate edițiile tipărite de după 1519 au purtat numele lui Jacob Sprenger (1436–94) ca și coautor. Această coautorație rămâne controversată.

Sprenger a fost un preot elvețian, născut lângă Basel. A fost dominican și decan al Facultății de Teologie a Universității din Köln. Papa Inocențiu al VIII-lea l-a numit pe el și pe Kramer inchizitori în Germania.

Inocențiu al VIII-lea s-a născut Giovanni Battista Cybo în 1432 și a fost papă din 1484 până la moartea sa în 1492. Din anul în care a ajuns în papalitate, Inocențiu al VIII-lea a fost obsedat de temerile sale legate de vrăjitorie, cultul diavolului și magia neagră. A emis o bulă papală în beneficiul lui Kramer și Sprenger, intitulată Summis Desiderantes — „Dorind cu extremă ardoare” — care prevedea măsuri drastice împotriva vrăjitoarelor, vrăjitorilor și magicienilor.

Vremea rea, eșecul recoltelor, creșterea criminalității și foametea au fost puse pe seama vrăjitoarelor și vrăjitorilor și a stăpânilor lor demonici. Bula papală a lui Inocențiu declara:
Recent ne-a ajuns la urechi, nu fără mare durere, că în unele părți ale Germaniei superioare: Mainz, Koin, Trier, Salzburg și Bremen, multe persoane de ambele sexe, nepăsătoare de propria lor mântuire și părăsind credința catolică, se predau diavolilor bărbați și femei, și prin incantațiile, farmecele și vrăjitorii lor, precum și prin alte superstiții și sortilegii abominabile, ofense, crime și fapte rele, ruinează și fac să piară urmașii femeilor, puii animalelor, produsele pământului, strugurii viței de vie și fructele pomilor, precum și bărbați și femei, vite și turme și animale de tot felul, de asemenea, vii și livezi, pajiști, pășuni, recolte, cereale și alte fructe ale pământului; că îi chinuie și îi chinuie cu dureri și chinuri cumplite, atât interne, cât și externe, pe acești bărbați, femei, vite, turme, cirezi și animale și îi împiedică pe oameni să procreeze.

Un exemplu al tipului de persecuție care a avut loc în Germania poate fi văzut în temnițele de tortură ale Castelului Wewelsburg.

Din păcate pentru numeroasele victime nevinovate ale Inchiziției, Papa Paul al II-lea declarase vrăjitoria crimen exceptum - o crimă sau o infracțiune care este „în afara” legii normale, o „excepție” de la reglementările privind utilizarea torturii. Aceasta însemna că toate limitele legale referitoare la aplicarea torturii erau eliminate în cazurile în care acuzatul era suspectat de vrăjitorie, cultul diavolului sau magie neagră. Tortura era folosită în principal pentru a-i forța pe acuzați să-și mărturisească propriile crime și apoi să-și numească complicii în artele obscure. Posibilitatea de a confisca proprietatea unei vrăjitoare sau a unui vrăjitor condamnat era un stimulent masiv pentru inchizitori și o încurajare clară pentru orice informatori lacomi care râvneau la pământul și alte proprietăți ale vecinilor lor.

Castelul Wewelsburg din Germania. Vrăjitoarele erau torturate în temnițele de aici în timpul Inchiziției.

Coautorul Lionel în temnițele Castelului Wewelsburg cu unele dintre instrumentele de tortură folosite asupra femeilor acuzate de vrăjitorie.

Privarea acuzatului de somn ore întregi era adesea suficientă pentru a extorca o mărturisire. Alte victime ale Inchiziției erau duse să vadă cum alte victime erau torturate sau arse pe rug, ca o încurajare să mărturisească înainte ca aceleași orori să li se aplice.

Printre metodele propriu-zise de tortură se numărau frâul scorlitului, o cușcă de fier cu un muștiuc cu țepi care străpungea limba victimei, scaunul de ghemuit și proba prin apă: dacă victima se scufunda și se îneca, era nevinovată; dacă plutea sau înota, era vinovată!

O parte din credința în vrăjitoare era că exista o pată pe corpul lor, cunoscută sub numele de „semnul diavolului", care era impermeabilă la durere. Nenumărate victime inocente erau înțepate și împunse de atâtea ori încât își pierdeau sensibilitatea. Anchetatorii declarau apoi triumfător că semnul diavolului fusese găsit și că victima era, fără îndoială, o vrăjitoare sau un vrăjitor.

Tortura cu pensete înroșite era o altă metodă preferată de inchizitori, la fel ca și obligarea victimei să stea goală pe un scaun de fier înroșit. Așa-numitul scaun al vrăjitoarei era un alt instrument de tortură hidos folosit de Inchiziție - acesta avea sute de țepi ascuțiți peste tot pentru a străpunge corpul gol al victimei. Gresillonii zdrobeau degetele de la mâini și de la picioare până la obținerea unei mărturisiri, iar brodechinii erau folosiți pentru a zdrobi oasele picioarelor victimelor. Eșala era similară cu tortura, iar victimele erau uneori întinse atât de traumatic încât membrele nu numai că erau dislocate, ci chiar smulse de pe corp. Legarea brațelor acuzatului la spate și apoi ridicarea victimei de la sol ducea la dislocarea sau fracturarea brațelor. Acestea erau ridicate și lăsate să cadă în mod repetat.

Nemulțumindu-se să-i numească pe respingătorii Kramer și Sprenger ca inchizitori în Germania, Inocențiu al VIII-lea a confirmat numirea dezgustătorului Tomás de Torquemada (1420–1498) ca inchizitor general al Spaniei.

Există o oarecare controversă cu privire la numărul real al victimelor implicate, dar mii de victime nevinovate au fost torturate până la punctul mărturisirii și apoi arse pe rug sub jurisdicția sa. Torquemada era atât de urât și temut încât era însoțit de sute de gărzi de corp. După moartea sa, mormântul său a fost percheziționat, iar oasele sale au fost scoase și arse.

În East Anglia (în Anglia), la fel de neplăcutul Matthew Hopkins (1620–1647) s-a autointitulat „Generalul Vânător de Vrăjitoare" și, timp de doi ani brutali, în compania colegul său vânător de vrăjitoare, John Stearne, a

torturat și executat zeci de victime nevinovate. Cartea lui Hopkins, „Descoperirea vrăjitoarelor”, a fost publicată în 1647 - același an în care a murit. În acest volum, el relatează cum a început interesul său pentru vânătoarea de vrăjitoare atunci când a auzit din întâmplare un grup de femei din Manningtree discutând despre modalitățile prin care făcuseră pact cu diavolul.

Există două relatări contradictorii despre moartea sa. Prima sugerează că a murit din cauze naturale, la doar 27 sau 28 de ani, posibil din cauza tuberculozei. A doua, mai probabilă, sugerează că un grup de săteni furioși din zona Manningtree a format o gloată de linșare și l-a spânzurat ca răzbunare pentru prietenii și vecinii lor nevinovați pe care vânătoarea sa de vrăjitoare îi condamnase. La fel ca omologii lor continentali, Hopkins și Stearne au folosit „înțeparea” și așa-numitul „înot” sau testarea apei pentru a stabili dacă nefericita victimă era o vrăjitoare sau un vrăjitor. Se pare că Stearne a folosit o serie de dispozitive de perforare cu țepi retractabili care se retrăgeau în secret în mâner atunci când erau apăsate pe pielea victimei, astfel încât să pară că victima era înjunghiată și, aparent, nu simțea nicio durere. Furnizorii de recuzită teatrală oferă și astăzi aceste dispozitive pentru a fi utilizate în piesele de teatru polițiste în care o victimă a unei crime este „înjunghiată” în mod realist pe scenă.

Așa cum confiscarea terenurilor și proprietăților unui eretic reprezenta un mare stimulent pentru inchizitori, tot așa onorariile pe care Hopkins și Stearne le percepeau pentru serviciile lor de găsire a vrăjitoarelor le ofereau o motivație puternică. Orașul Stowmarket, din Suffolk, le-a plătit celor doi căutători de vrăjitoare 23 de lire sterline pentru munca lor, într-o perioadă în care salariul mediu era de doar câțiva pence pe săptămână!

Cruzimea infamă a inchizitorilor și căutătorilor de vrăjitoare precum Kramer, Sprenger, Hopkins și Stearne a contribuit, în mod paradoxal, la creșterea satanismului în Renaștere și în perioada care a urmat. Este ironic faptul că încercările lor ostensibile de a reduce și distruge erezia, vrăjitoria, cultul diavolului și magia neagră au concentrat atenția publicului chiar asupra lucrurilor pe care susțineau că încercau să le elimine. Cu greu este nevoie de perspicacitatea psihologică a lui Freud și Jung pentru a suspecta că inchizitorii și căutătorii de vrăjitoare deopotrivă erau motivați de perversiunile lor sadice, mai degrabă decât de o dorință autentică de a împiedica vrăjitoarele și vrăjitorii să-și facă munca de magie neagră cu ajutorul diavolilor și demonilor.

Prezența unui vânător de demoni cu adevărat eroic și hotărât de neclintit ar fi putut salva multe vieți în zonele Auvergne și Dordogne de Sud din Franța

în secolul al XVIII-lea, când ceva inexplicabil și extrem de periculos făcea ravagii acolo timp de trei sau patru ani. Cunoscută sub numele de La Bête du Gévaudon, o fiară asemănătoare unui vârcolac ar fi pândit zona, ucigând, se presupune, zeci de oameni în timpul domniei sale de teroare.

Regele Ludovic al XV-lea (1710–1774) domnea peste un regat turbulent și nemulțumit în timpul ravagiilor provocate de La Bête, iar relatările îngrozitoare au amplificat atât de mult tensiunea și stresul social, încât Ludovic însuși s-a interesat personal de acest fenomen. A plătit vânători profesioniști pentru a-l urmări pe La Bête, dar, deși unul sau doi lupi mari au fost prinși și uciși, misterul nu a fost niciodată rezolvat definitiv.

Martorii oculari care au supraviețuit au descris bestia ca fiind mult mai mare decât un lup normal și posedând o gură formidabilă, dotată cu colți mari. Mulți au comentat, de asemenea, despre coada anormal de lungă și stufoasă. Se spunea, de asemenea, că fiara emana un miros urât, iar blana sa groasă era descrisă ca fiind de culoare roșu-maroniu.

Victimele care au cedat în fața monstrului au fost găsite cu gâtul sfâșiat. Una dintre primele relatări a venit de la o fată de la fermă a cărei viață a fost salvată atunci când taurii de la ferma unde lucra au năvălit asupra lui La Bête și l-au alungat. Jeanne Boulet, în vârstă de paisprezece ani, din satul Les Hubacs de lângă Langogne, nu a fost la fel de norocoasă: La Bête a atacat-o pe 30 iunie 1764 și a devenit prima victimă înregistrată oficial.

O relatare oarecum controversată a implicat un vânător pe nume Jean Chastel, care se presupune că l-a ucis pe La Bête pe 19 iunie 1767 și l-a împușcat cu un glonț de argint.

Lângă orașul Cornholme, în Lancashire, Anglia, se află misteriosul Turn Bearnshaw. Locația a fost mult timp asociată cu legendara Lady Sybil, care își poate schimba forma. Turnul s-a prăbușit la mijlocul secolului al XIX-lea, după ce căutătorii de comori au săpat sub el pentru a găsi un cufăr despre care se zvonea că ar fi plin cu aur. Nicio comoară nu a fost găsită vreodată.

Vrăjitoarele, care își schimbă forma, se transformă în căprioare.

Lady Sybil era un spirit sălbatic și liber care se spune că a făcut un pact cu diavolul pentru a se putea deveni pisică, căprioară sau iepure de câmp pentru a cutreiera liber stâncile din jurul Turnului Bearnshaw.

La începutul anilor 1600, Lordul William Towneley din apropierea orașului Hapton Hall era profund îndrăgostit de Sybil și a cerut ajutorul unei vrăjitoare, Mama Helston, pentru a o prinde pe frumoasa Sybil, astfel încât să o poată cere în căsătorie. Cu ajutorul unei frânghii magice oferite de Mama Helston, William a dus-o pe grațioasa căprioară înapoi la Hapton Hall, unde s-a transformat la loc în frumoasa Sybil. Ea a promis că va

renunța la vrăjitorie, va încălca pactul cu Satana și va deveni o soție iubitoare pentru Lordul William.

Povestea are două finaluri. În primul, ea și William s-au bucurat de mulți ani fericiți împreună. În al doilea, ea a revenit la magia ei de a-și schimba forma și a murit în 1633. Cu inima frântă, William a îngropat-o pe stânca unde îi plăcea să se plimbe ca o căprioară.

Moartea prin vrăjitorie, într-o formă mai subtilă, este consemnată în Biserica Sf. Maria Fecioară din Bottesford, Anglia. Francis Manners, al șaselea conte de Rutland, este înmormântat acolo, iar bolta înfățișând o imagine a contelui, a celor două soții ale sale și a celor doi fii tineri ai săi, fiecare ținând câte un craniu. Pe mormânt există o inscripție care include aceste cuvinte: ÎN 1608 S-A CĂSĂTORIT CU DOAMNA CECILIA HUNGERFORD, FIICA ONORABILULUI CAVALER SIR JOHN TUFTON, CU CARE A AVUT DOI FII, AMÂNDOI DECEDAȚI ÎN COPILĂRIE DIN CAUZA PRACTICILOR RĂU-FĂCĂTOARE ȘI VRĂJITORIEI.

Pe lângă craniu, fiul cel mic, Francis, ține o floare. Acest lucru este deosebit de interesant. Cele trei vrăjitoare acuzate că au provocat moartea băieților aveau numele de familie Flower. Toate lucrau la Castelul Belvoir, casa celui de-al șaselea conte. Joan, mama, lucra ca femeie de serviciu: fiicele ei, Philippa și Margaret, aveau grijă de păsările de curte și spălau rufe. Se pare că reputația lor nu era bună, iar Margaret a fost concediată.

La scurt timp după aceea, Henry, fiul cel mare al contelui, a fost lovit de o boală misterioasă și a murit. Familia Flower a fost acuzată că l-a ucis pe băiat prin vrăjitorie. Arestate și aduse în fața magistraților locali, femeile acuzate au fost trimise la Lincoln pentru a fi judecate. Ioana, însă, a murit pe drum. Ea încercase să-și dovedească nevinovăția mâncând pâine, lucru considerat imposibil pentru vrăjitoare din cauza asocierii acesteia cu Sfântul Sacrament. Martorii morții ei au raportat că s-a înecat și a murit cu pâinea - dovedind astfel că era o vrăjitoare!

Cele două fete cu flori au mărturisit (aproape sigur după ce au fost torturate). Ele au spus că au făcut vrăji mortale asupra ambilor băieți și a surorii lor vitrege mai mari, Katherine, împreună cu o altă vrajă pentru a o împiedica pe contesa Cecilia să mai aibă copii. O parte din magia lor malefică a constat în furtul unei mănuși aparținând lui Henry, mângâierea pisicii (familiara lor) cu ea, apoi scufundarea ei în apă fierbinte și înțeparea ei cu o foarfecă. O vrajă similară a fost făcută cu o mănușă furată de la Francisc. Ambele femei au fost găsite vinovate și spânzurate pe 12 martie 1618.

Având în vedere vrăjile malefice rostite de familia Flower, torturile oribile aplicate de inchizitori și victimele ucise de orice fel de monstru ar fi fost cu adevărat La Bête du Gévaudon, pare puțin ciudat că vrăjitoria, magia neagră și demonologia au putut, un secol mai târziu, să devină subiectul unui umor bizare prin intermediul giumbușlucurilor așa-numitului Club Hellfire din Abația Medmenham și al complicatelor Peșteri West Wycombe din Buckinghamshire, Anglia.

Sir Francis Dashwood (1708–1781), cunoscut pentru rolul său în cadrul Hellfire Club, a fost fost director general al poștei și cancelar al Trezoreriei (roluri pe care majoritatea istoricilor politici sunt de acord că nu le-a îndeplinit deosebit de bine!). În ceea ce privește opinia populară despre Hellfire Club, Francis și ceilalți membri erau presupuse a fi doar niște dezbrăcați, băutori înrăiți și participanți la orgii sexuale nestingherite, fetele implicate fiind tinere prostituate atrăgătoare, aduse special pentru această ocazie din Londra, îmbrăcate în călugărițe.

Totuși, există o serie de istorici și cercetători serioși ai cultului diavolului și ai paranormalului care cred că West Wycombe Hellfire Club ar fi putut fi o dublă cacealma ingenioasă. Pretinzând că sunt batjocoritori veseli ai cultului diavolului și ai artelor negre în general, interesați doar de distracții strengărești cu băutură și fete, membrii Hellfire Club ar fi putut camufla faptul că aveau de fapt peșteri interioare secrete adânc în labirintul din West Wycombe.

În aceste sanctuare interioare, s-ar fi putut desfășura ritualuri și liturghii demonice stranii și solemne cu adevărat serioase, iar unele dintre fete ar fi putut fi implicate în magie sexuală serioasă, în loc să-și distreze pur și simplu clienții.

Dacă Dashwood și un grup restrâns de colegi aleși ar fi fost părtași la secretele ascunse ale adevăratei închinări la diavol care se desfășura în spatele fațadei frivole a Clubului Hellfire, nu ar fi putut fi acesta un teritoriu fertil pentru dezvoltarea satanismului în epoca sa? Trebuie amintit că Dashwood ar fi fost inițiat într-un cult de închinători la diavol în timp ce se afla în turneu prin Europa în tinerețe. Din acel turneu, a adus înapoi mai multe grimoire, iar ulterior a amplasat numeroase statui, picturi murale și fresce în luxoasa sa casă.

Peștera Royston, care are niște factori ciudați în comun cu Peșterile West Wycombe, se crede că datează din secolul al XIII-lea, dar ar putea fi mult mai veche. Peștera, care se află pe strada Melbourn din orașul Royston, la aproximativ șaizeci și cinci de kilometri de Londra, este o peșteră

artificială, având forma aproximativă a unui stup de albine subteran. În interiorul structurii există sculpturi murale care înfățișează scene biblice, cum ar fi răstignirea, precum și figuri care reprezintă sfânta familie și câțiva sfinți, inclusiv Christopher, Katherine și Laurence. Există, de asemenea, câteva simboluri păgâne misterioase pe pereți și marcaje care ar putea avea legătură cu vrăji și formule magice sau alchimice.

Mai mulți istorici și cercetători au ajuns la concluzia că peștera este asociată cu templierii, iar experții în francmasonerie au văzut simboluri masonice printre sculpturile murale de pe Royston. Regele James I era cunoscut pentru legăturile masonice, iar pe vremea sa exista o cabană regală de vânătoare la Royston. Teorii și mai misterioase sugerează că peștera este situată, în mod semnificativ, la intersecția a două linii ley importante - aliniamente ale unor situri antice sau locuri sfinte, cum ar fi cercuri de piatră, pietre menhive, movile de pietre și biserici, despre care se crede că au putere spirituală. Alți experți o consideră un posibil schit sau chiar o închisoare în stil oubliette - o temniță secretă cu acces unic printr-o ușă trapă. La fel ca labirintul din peștera West Wycombe, peștera Royston ar fi putut servi drept loc secret de întâlnire pentru magicieni negri, vrăjitoare, vrăjitori și sataniști.

Infamul Grimoir al Puii Negre, cunoscut sub numele de La Poule Noire, aproape sigur figura printre grimoirele din colecția lui Dashwood. Având în vedere utilizarea franceză a cuvântului „poule” pentru prostituată, titlul grimoirului ar fi avut un atractiv suplimentar pentru Dashwood. În carte există numeroase vrăji pentru producerea de farmece, amulete și talismane, iar cea mai importantă dintre toate este vraja Puii Negre, care permite magicianului negru să producă (sau să transforme dintr-o puie obișnuită) o găină neagră care poate depune ouă de aur. Ar fi fost evident pentru sofisticatul Dashwood că o tânără prostituată atrăgătoare care lucra cu clienți bogați a depus metaforic ouăle de aur pentru proxenetul ei. Faimoasa Vrajă a Puii Negre ar fi putut fi atunci considerată pur și simplu un mijloc de a depăși rezistența unei fete noi și de a o face să accepte munca ei de prostituată.

Sculpturi foarte ciudate în interiorul misterioasei peșteri Royston.

Povestea din spatele Grimoarului Black Pullet poate fi urmărită până la un tânăr ofițer francez care lupta în armata lui Napoleon în Valea Regilor din Egipt. Un detașament francez a fost atacat de beduini și copleșit, dar tânărul ofițer, lăsat să moară, a supraviețuit în mod miraculos. Un misterios magician turc a ieșit dintr-una dintre piramide, l-a ajutat pe francez să se întoarcă într-o cameră secretă din interiorul piramidei, apoi l-a îngrijit încet până și-a revenit. În această perioadă, bătrânul magician i-a împărtășit francezului câteva secrete magice antice care se presupune că au scăpat din ceea ce bătrânul a numit „arderea bibliotecii lui Ptolemeu”. La întoarcerea sa în Franța, la sfârșitul ostilităților, ofițerul francez a notat ceea ce aflase, iar grimoarul a apărut sub un titlu alternativ - Comoara Bătrânului din Piramide.

Conform Grimoirei Black Pullet, designul trebuie brodat pe mătase neagră sau satin negru pentru a fi eficient. Cuvintele magice trebuie rostite atunci când se folosește amuleta. Cuvintele sunt enumerate ca *nades suradis maniner*. Dacă amuleta funcționează conform relatării din grimoir, ar

trebui să apară un demon (duh sau djinn). Apoi sunt necesare mai multe cuvinte magice: *Sader prostas solaster*. Demonul îi va oferi apoi magicianului un partener sexual atractiv. Magicianul poate păstra partenerul până când plictiseala distrage atenția din relația lor, după care magicianul recită cuvintele *mammes laher*. Demonul, sau djinnul, îndepărtează apoi partenerul sexual, care nu mai este suficient de interesant... și se întoarce cu unul proaspăt! Această vrajă ar fi fost foarte atractivă pentru membrii Clubului Hellfire din Dashwood.

Un om mai mult decât calificat pentru a fi membru în cel mai rău Club Hellfire a fost celebrul colonel Thomas Sydney, care a locuit la Ranworth Old Hall din Norfolk spre sfârșitul secolului al XVIII-lea. Descris în general ca un bătăuș bețiv și un lăudăros, el a provocat odată un vecin la o cursă - apoi a împușcat calul bărbatului de sub el când părea că va câștiga. Calul s-a cabrat de agonie și l-a trântit pe călăreț, apoi a căzut peste el, cu rezultate fatale. Colonelul Sydney nu a arătat nici cea mai mică urmă de regret sau remușcare.

Designul ciudat de pe o amuletă din Grimoirul Black Pullet.

În ajunul Anului Nou următor, Banchetul Anual de Vânătoare avea loc în luxoasa reședință a lui Sydney. Băuturile curgeau din belșug, iar colonelul cânta și striga tare în mijlocul veseliei generale, când ușa s-a deschis brusc cu un zgomot puternic.

Descrierile figurii sinistre din prag au variat de la un martor la altul, dar au existat mai mulți care au jurat că era chiar diavolul. Oricine sau ce ar fi fost străinul misterios, acesta poseda o forță imensă; colonelul Sydney nu era un slăbănog și s-a luptat cu disperare în timp ce străinul l-a ridicat fără efort, l-a aruncat peste umăr și a sărit pe un cal mare și negru care aștepta afară.

Unii dintre cei mai curajoși oaspeți l-au privit pe călăreț galopând peste Ranworth Broad. Colonelul Sydney nu a mai fost văzut niciodată. Consensul era că diavolul îl dusese în iad.

Foarte diferită de Grimoirul Black Pullet — în afară de asemănarea evidentă a numelor — este curioasa relatare a cocoșului negru de la Punchbowl Inn din Lanreath, Cornwall, Anglia. Există multă istorie legată de Punchbowl Inn, care datează din secolul al XIII-lea. Episodul cu cocoșul negru datează din aceeași perioadă ca și Clubul Hellfire al colonelului Sydney și Dashwood din West Wycombe.

Bătrânul vicar din Lanreath avea o soție tânără și frumoasă, iar noul preot s-a îndrăgostit nebunește de ea. Într-o seară, toți trei luau cina la vicariat, iar bătrânul vicar a coborât treptele destul de periculoase ale pivniței pentru a mai lua niște vin. Oficial, s-a împiedicat și a căzut, iar moartea sa a fost înregistrată oficial ca fiind „accidentală”, dar s-au auzit multe zvonuri în sat când povestea de dragoste dintre preot și încântătoarea tânără văduvă a devenit cunoscută pe scară largă. Aproape imediat după moartea vicarului, un cocoș negru sălbatic, feroce și agresiv a început să atace oamenii, iar unii săteni superstițioși au crezut că este spiritul răzbunător al răposatului vicar. Într-o zi, a zburat ca o nebunie în bucătăria hanului Punchbowl și chiar în interiorul unui cuptor deschis. Un tânăr bucătar ager a trântit ușa cuptorului peste el, apoi a alergat să-i spună proprietarului. Crezând că cel mai bine era să scape de cocoșul periculos înainte ca un copil sau o persoană fragilă sau în vârstă să fie rănită de el, proprietarul a cimentat ușa cuptorului. Secole mai târziu, rămășițele cocoșului negru se află încă în cuptorul din bucătăria familiei Punchbowl.

Vrăjile și instrucțiunile misterioase pentru confecționarea amuletelor și talismanelor găsite în diverse grimoare - celebra colecție Black Pullet și unele mai puțin puternice - și-au datorat probabil atracția persistentă unei legături interesante dintre credință și rezultat. Dacă farmecele și

talismanele nu ar avea niciodată cel mai mic efect, publicul s-ar plictisi curând de ele și chiar și cei mai devotați creatori ai lor ar înceta să mai creadă că acestea funcționează.

Dr. Lysann Damisch, de la Universitatea din Köln, și echipa sa academică au efectuat recent niște cercetări foarte interesante privind eficacitatea unor amulete precum piciorul iepurelui, trifoiul cu patru foi, purtarea anumitor culori sau chiar ceva simplu precum încrucișarea degetelor. Mai mulți voluntari care au declarat că folosesc amulete norocoase și că au încredere în ele au participat la experimentele de la Köln. Jumătate dintre voluntari le-au înmânat amuletele cercetătorilor academici înainte de a susține un simplu test de memorie ca indicator de performanță. Cealaltă jumătate și-au păstrat amuletele norocoase în timpul testului. Rezultatele au arătat că voluntarii care și-au păstrat amuletele norocoase au avut performanțe mai bune decât cei care le-au predat temporar cercetătorilor universitari. Au fost efectuate mai multe alte experimente, toate indicând faptul că urarea cuiva mult noroc sau permiterea de a-i păstra talismanul a afectat cu siguranță performanța.

Cuptor Clome în Hanul Punchbowl, care conține cocoșul negru.

Un magician ar argumenta că există o putere magică reală, misterioasă și invizibilă în farmec, care ar putea influența cumva mediul sau ar putea îmbunătăți performanța posesorului farmecei. Psihologii ar putea prefera să susțină că credința subiectului în farmec i-a modificat starea mentală în așa fel încât performanța s-a îmbunătățit. Atunci când există un rezultat pozitiv într-un anumit mediu și într-un anumit set de circumstanțe, fie ceva a afectat mediul în favoarea subiectului - fie performanța subiectului s-a îmbunătățit. Trebuie luată decizia cu privire la sursa acestei îmbunătățiri: puterea farmecei a îmbunătățit performanța sau credința subiectului în puterea farmecei a îmbunătățit performanța?

Puterea gândirii și influența sistemelor de credințe asupra comportamentului uman sunt, de asemenea, clar dezvăluite în Wicca, una dintre cele mai recente dezvoltări ale vrăjitoriei timpurii. Adepții săi, cunoscuți sub numele de wiccani, se referă adesea la ea ca la vrăjitorie sau pur și simplu la „meșteșugul” și este în general considerată o formă de neo-păgânism. Există dezbateri despre momentul în care a apărut în forma sa contemporană modificată; unii sugerează începutul secolului al XX-lea sau chiar anii 1950, când funcționarul public britanic pensionar Gerald Gardner a depus multă gândire și efort în ea. Multe aspecte ale acesteia, însă, sunt cu adevărat antice, iar alte părți semnificative ale nucleului său interior pot fi urmărite cel puțin până în epoca Renașterii.

Filosofii și teologii o consideră o credință religioasă tipic duoteistă. Mulți wiccani venerează un zeu și o zeiță, uneori numiți zeul cu coarne și zeița triplă. Problema este complicată de opinia unor wiccani că aceștia doi sunt de fapt aspecte ale unui mare zeu panteist. Alți wiccani sunt politeiști și cred că cele două zeități centrale ale lor se pot revela și în alte forme divine. Există wiccani monoteiști; alții sunt atei. Legile, regulile și îndrumările lor etice sunt foarte libere și liberale, dar cu condiția generală că libertatea unei persoane se termină acolo unde restricționează libertatea altcuiva - și că nicio conduită nu este acceptabilă dacă aduce rău cuiva. Acest sistem de moralitate este uneori numit Wiccan Rede. Ritualurile wiccane sunt adesea numite Sabbats, iar wiccanii sărbătoresc în mod normal opt în fiecare an.

Așa cum există diferite denominațiuni în cadrul marilor religii abrahamice - iudaismul, islamul și creștinismul - tot așa există denominațiuni clar delimitate în cadrul Wicca. Unele urmează ideile lui Gardner; altele aparțin Wiccae alexandrine. Meșteșugul lui Cochrane și tradiția dianică sunt, de asemenea, denominațiuni ale Wiccae.

Unii teologi wiccani ar argumenta că întregul cosmos este o ființă vie și că fiecare dintre părțile sale este, de asemenea, o ființă vie. Acest lucru ar

putea merge până la microcosmos. O paralelă ar putea fi sugerată, poate, de un roi de albine sau de o colonie de furnici: membri individuali acționând ca un întreg.

Ideea de zeu și zeiță în Wicca poate fi înțeleasă ca un concept paralel cu ideea de yin și yang din taoism. Pentru unii wiccani, zeița este fie mama pământ, fie luna, în timp ce zeul este asociat cu soarele. Gerald Gardner le vedea nu atât ca persoane, cât ca personificări a ceea ce el considera putere cosmică.

Deși conceptul wiccan despre zeul lor cu coarne îl asociază cu natura, sexualitatea, sălbăticia și ciclul vieții, cu siguranță nu îl consideră malefic. Unii wiccani, însă, îl numesc Atho, Cernunnos, Pan, Karnayna și chiar diavolul, Satana sau Lucifer. Wiccanii consideră, de asemenea, un aspect al zeului lor ca fiind omul verde, mai ales atunci când îl asociază cu natura. Sub această înfățișare, el devine și regele stejarului și regele sfinților, conducătorul verii și al iernii.

Zeița, considerată de wiccani drept tripla zeiță, întruchipează virginitatea, fertilitatea și înțelepciunea: este o fecioară, o mamă și o bătrână înțeleaptă la care tinerii apelează pentru sfaturi. Pentru unii wiccani, zeița este mai puternică și mai importantă decât zeul lor masculin: el își asumă dublul rol de iubit și copil al ei.

În alte ramuri ale Wicca există o altă zeitate, o Ființă Supremă care transcende atât zeul, cât și zeița. Interesant este că atât Gerald Gardner, cât și renumita egiptologă Margaret Murray au avut teorii similare despre zeul cu coarne aflat în centrul cultului vrăjitoarelor europene în timpul persecuției vrăjitoarelor de către inchizitori. Zeul cu coarne și zeița sa consoartă erau, în viziunea lor, o continuare a vechii religii britanice care precedase sosirea creștinismului.

8

SATANISMUL CONTEMPORAN

Ceea ce poate fi numit satanism contemporan s-a dezvoltat din forme anterioare de proto-satanism de-a lungul multor milenii și trebuie studiat în lumina acestor evoluții istorice. Numeroasele rădăcini foarte diferite ale satanismului contemporan trebuie, de asemenea, examinate individual pentru a stabili ce a contribuit fiecare la scena satanică contemporană.

Satanismul trebuie studiat ca un sistem de credințe deosebit de eclectic. Dintr-un anumit unghi, poate fi considerat o antiteză a creștinismului, așa cum a fost exprimat de diverse biserici, culte și secte creștine în ultimii două mii de ani. Privit în acest fel, satanismul poate fi considerat doar un parazit care trăiește din creștinism sau o perversiune a creștinismului. Privit dintr-o perspectivă mai largă, însă, satanismul își poate urmări unele dintre rădăcinile mai vechi în diverse forme de păgânism, religii ale naturii, culte ale fertilității, animism și politeism.

La extremele opuse ale satanismului contemporan se află satanismul ateu - ceea ce sună ca o contradicție în termeni - și satanismul teist, în care Lucifer, diavolul sau Satan este văzut ca o ființă divină sau semi-divină, o entitate paranormală care este venerată, venerată și ascultată în consecință.

Unele grupuri de sataniști contemporani sunt puternic influențate de conținutul grimoirelor și al altor cărți de vrăji, descântece și liturghii magice, precum și de ritualuri, și își bazează sistemele de credințe pe ceea ce citesc acolo.

Se crede că unele versiuni ale satanismului modern au apărut din conflictul dintre dorințele naturale, înnăscute - impulsuri instinctive ale naturii umane - și ceea ce societatea consideră a fi un comportament acceptabil din punct de vedere moral și etic. Dacă elemente religioase puternice din cadrul unor societăți tradiționale critică comportamentul natural ca fiind „diabolic” sau „rău”, atunci satanismul devine refugiul celor care doresc să-și urmeze dorințele naturale, mai degrabă decât să lupte împotriva lor și să le suprime.

Diavolul în satanismul teist ca entitate paranormală.

Studiul satanismului ateu începe cu ideea fundamentală că Satan nu există în niciun sens real, personal. El nu este considerat o entitate de niciun fel. Sataniștii atei folosesc cuvântul Satan ca o personificare convenabilă a dorinței lor de auto-exprimare nerestricționată și neinhibată. Dacă în mintea lor ar exista, ar fi zeul lor al plăcerii, ambiției și puterii egoiste. Crezând că căutarea puterii și a plăcerii este partea centrală a vieții, ei folosesc pur și simplu conceptul de satanism ca o modalitate convenabilă de a-și rezuma credințele. Este lupa mentală prin care examinează viața pentru a găsi modalități de a-și spori plăcerea din mâncare, băutură și forme extreme de erotism.

Principala problemă filosofică și teologică pentru acești sataniști atei este că nu au nimic dincolo de propriile puteri umane la care să apeleze pentru ajutor atunci când resursele lor personale se dovedesc inadecvate. Negând existența unui Dumnezeu benign, drept, moral și etic care se opune fărădelegilor lor și, de asemenea, negând existența lui Lucifer sau a lui Satan ca punct central al opoziției lor față de acel Dumnezeu bun și suprem, ei se izolează de orice sursă de putere reală sau imaginară dincolo de ei înșiși.

Ateismul lor le permite să simtă că se pot comporta așa cum doresc cu deplină impunitate; dar această absență a oricărei temeri de represalii are în sine corolarul inevitabil că nici nu există speranță de ajutor. Logic, lipsa unei surse externe de pedeapsă înseamnă că nu există nicio sursă externă de recompensă!

Este posibil ca unii sataniști atei să nutrească credința în puterea magiei, chiar dacă nu consideră un Satan personal ca fiind sursa puterii magice, a vrăjitoriei și a vrăjitoriei. Deși neagă existența unui Satan personal, ei pot considera că magia, la fel ca știința, poate funcționa independent de existența ființelor paranormale de orice tip. Așa cum arderea carbonului produce dioxid de carbon în laborator, deoarece este pur și simplu în natura acelor elemente chimice să se combine în acest fel, poate că intonarea cântecului „Abracadabra” și amestecarea măruntaielor otrăvite cu ierburi și condimente într-un cazan la lumina lunii va produce un alt rezultat obiectiv și repetabil.

Prin urmare, sataniștii atei sunt destul de capabili să creadă în magie - o „știință” paralelă pentru ei, asemănătoare fizicii și chimiei - ca pe ceva care face pur și simplu parte din univers, ceva care „se întâmplă pur și simplu” pentru că lucrurile din univers „sunt așa cum sunt”.

Există, de asemenea, puterea profund subestimată a gândirii și energia misterioasă din mintea umană. Alexandra David-Néel (1868–1969), gânditoarea profund spirituală, călătoarea neînfricată, scriitoarea prolifică și aventuriera, pare să fi reușit să creeze o tulpa (o formă de gândire care apărea ca un călugăr) în timpul petrecut în Tibet.

Așa cum un dramaturg poate crea un personaj într-o piesă de teatru, tot așa, se susține, o imaginație suficient de puternică poate crea o tulpa care devine de fapt vizibilă și audibilă pentru alți martori. Oare puterea magiei nu depinde de un aport de la un diavol personalizat, ci de puterea din mintea magicianului? Dacă Alexandra David-Néel a putut crea o tulpa, poate un vrăjitor să creeze un rezultat dorit - un partener sexual atractiv și entuziast, longevitate, bogăție, vindecare, putere, faimă - pur și simplu prin puterea din mintea vrăjitorului? Atunci nu este nevoie să ni-l imaginăm pe Satana ca pe o entitate personală și nici să ne imaginăm că ingredientele din cazanul magic fac de fapt altceva decât să acționeze ca un punct focal util pentru puterile ascunse din capul magicianului.

Satanismul teist este diametral opus satanismului ateu. Satanismul teist se concentrează pe credința că Satan, Lucifer, Ahriman - diavolul, indiferent cum îl numesc adepții săi - este o entitate paranormală reală, cu o existență obiectivă. În formele dualiste de satanism, el este văzut ca având o putere egală cu cea a bunului Dumnezeu. În alte forme de satanism teist, puterea sa este mai mică decât cea a lui Dumnezeu, dar este totuși formidabil.

Dacă, așa cum cred sataniștii teiști, diavolul este o entitate inteligentă, conștientă de sine, principalele întrebări teologice și filozofice sunt: Ce își dorește? Ce îl motivează? Care sunt scopurile sale?

Dacă se introduc idei similare cu cele ale politeismului greco-roman, nordic sau egiptean, atunci zeii - inclusiv Satana - sunt doar ființe umane transformate în entități nemuritoare cu puteri supraomenești masive. Emoțiile și motivațiile lor rămân la un nivel ușor de recunoscut ca uman. Zeul A i-a făcut o nedreptate zeului B: s-a culcat cu zeița greșită; a furat un artefact divin cu o putere imensă; a rănit pe cineva aflat sub protecția celuilalt zeu. De fapt, a rostit un cuvânt sau a săvârșit un act care ar fi înfuriat cealaltă parte dacă amândoi ar fi fost ființe umane obișnuite.

Satanismul teist devine apoi explicabil în termenii ambiției lui Lucifer de a fi zeul suprem și a rebeliunii sale împotriva lui Yahweh. Toate motivațiile lui Satan devin atunci clare. El vrea să facă tot ce ar putea dăuna lui Yahweh și închinătorilor săi. Satan vrea haos în locul ordinii, ură în locul iubirii,

minciuni în locul adevărului, durere în locul plăcerii, moarte în locul vieții și ambiție egoistă în locul ajutorului altruist față de ceilalți.

Această viziune simplistă, conflictuală, este modificată de alți sataniști teiști care nu-și consideră eroul drept malefic: departe de asta. Pentru ei, el este un luptător pentru libertate, prințul anarhiștilor, un revoluționar îndrăzneț, un războinic cu un curaj infinit care îndrăznește să conteste regulile și reglementările grele, represive și controlante asociate de majoritatea religiilor cu Dumnezeul lor Suprem al binelui, ordinii, dreptății, eticii și moralității. Aceste grupuri de sataniști teiști sunt cele care proclamă cel mai tare: „Fă ce vrei este întreaga lege”. Ei îl consideră pe Satana liderul lor în luptele lor personale împotriva conformismului, ascultării, sărăciei și castității. Pentru ei, Satana nu este malefic: el este campionul noii ordini mondiale pentru care luptă. El este liderul care le va da putere, prestigiu, faimă, bogăție și libertate sexuală: tot ceea ce își doresc.

Însă întrebările persistente rămân fără răspuns: Ce obține el din asta? Dacă este luptătorul lor eroic pentru libertate, prințul anarhist și liderul revoluționar, ce câștigă el? Este el atât de bun și altruist încât nu își dorește nimic mai mult decât libertatea, succesul și fericirea poporului său? Se laudă cu venerația lor? Vrea pur și simplu loialitatea lor?

Aceeași întrebare adresată Dumnezeului Suprem al Iubirii se poate răspunde. Dacă, așa cum cred închinătorii Săi, Dumnezeu este cu adevărat iubirea personificată, dacă iubirea este natura reală a lui Dumnezeu, atunci iubirea găsește plăcerea supremă în a-i iubi pe ceilalți, în a se extinde în exterior în mod creativ și sustenabil și în a găsi cu adevărat un scop rafinat în a oferi fericire la tot ceea ce creează și susține. Acest lucru este de înțeles chiar și pentru gândirea și emoția umană limitate. Pentru o ființă umană, a fi cu adevărat îndrăgostită de o alta înseamnă a-și dori fericirea celeilalte persoane mai presus de orice și a face tot posibilul pentru a aduce acea fericire.

Dacă este natura esențială a unei ființe iubitoare să dorească să ofere fericire, care este natura esențială a adversarului unei astfel de ființe iubitoare? Faptul că o natură iubitoare caută să ofere fericire pare de la sine înțeles. Motivația oricărui alt tip de ființă este mai puțin clară. Oare o ființă malefică se bucură să-i rănească pe alții, să distrugă lucruri, să provoace suferință? Se poate, dar asta nu explică de ce o face?

Motivele iubirii sunt clare datorită naturii iubirii. Motivele răului sunt în mod curios neclare și ambigue. Faptul că răul ar trebui să caute să facă rău nu este evident, deoarece răul nu se poate bucura să facă rău în felul în

care iubirea se bucură să facă bine. Ce plăcere sau beneficiu poate obține răul personificat din cauza provocării de rău? Există un vid acolo unde ar trebui să fie răspunsul.
O problemă secundară care ar putea, poate, să aducă puțină lumină asupra problemei este eroarea de judecată pe care o face răul uman atunci când săvârșește un act malefic, crezând greșit că acesta va aduce fericire. Hoțul fură pentru a se îmbogăți; criminalul atacă pentru a obține un avantaj de putere sau bani ca urmare a morții victimei; dependentul de droguri își injectează mai mult drog în speranța unei extasieri trecătoare; trădătorul își trădează camarazii și țara... lista este nesfârșită. Motivul este obținerea de beneficii și avantaje de un anumit fel: rezultatul este de obicei nemulțumirea, însoțită de sentimente de vinovăție, mizerie și anxietate, adesea urmată de neliniște și pedeapsă. Așadar, motivația acțiunilor malefice este obținerea a ceva ce dorește făptuitorul, nu să facă rău doar de dragul de a face rău.

Politicianul fanatic și obsedat sau zelotul religios crede adesea că cauza sa este una supremă, dreaptă și importantă. Ei cred că scopul scuză mijloacele. La fel ca inchizitorii spanioli și așa-numiții căutători de vrăjitoare, ei comit acte grotesc de oribile și malefice, nu cu intenția de a face rău, ci pentru a promova o cauză pe care o consideră supremă.

Într-un mod ciudat de paradoxal, așadar, s-ar putea argumenta că răul nu are nicio motivație evidentă: răul este probabil cel mai bine înțeles ca perversiunea sau distorsiunea binelui. Este pur și simplu absența bunătății? Este întunericul un lucru în sine sau este doar absența luminii? Este frigul un lucru în sine sau este doar absența căldurii? Dacă acesta este cazul, atunci care este motivația lui Lucifer în satanismul teist?

Dacă răul este văzut ca simpla absență a binelui, este posibil ca răul abstract sau ca o entitate malefică precum Satan, Lucifer sau unul dintre diavolii sau demonii subordonați să intre sau să posede o ființă umană sau o altă formă de viață? Există sataniști care par să experimenteze - sau să susțină că au experimentat - o astfel de posedare. Există martori și investigatori psihici care relatează că au văzut oameni sau animale comportându-se într-un mod care sugerează că se află sub controlul unei forțe malefice sau al unei ființe malefice. Cum se încadrează acest lucru în orice analiză a satanismului care vede răul ca o absență a binelui? Satanismul teist poate găsi loc pentru acesta, satanismul ateu nu.

Oare cazul curios al Joannei Southcott aruncă vreo lumină asupra problemei posedării sau a contactului real cu Satana ca aspect important al satanismului teist?

Joanna Southcott s-a născut la ferma Taleford, în Devonshire, Anglia, pe 26 aprilie 1750. Tatăl ei a fost William Southcott, fermier arendaș, iar mama ei a fost a doua sa soție, Hannah (născută Godfrey). Prima sa soție murise la naștere, iar fiul ei, tot pe nume William, a fost crescut de Hannah alături de propriii ei șase copii.

Una dintre primele experiențe ale Joannei, ceea ce credea la acea vreme a fi contact cu Satana, a avut loc când a fost trimisă noaptea la o făină de cidru, aflată la o distanță considerabilă de casă. Din făină se auzeau zgomote ciudate, iar Joanna era convinsă că fie Satana însuși, fie unul dintre spiritele sale rele o urmărea.

O altă parte a vieții Joannei a fost petrecută la Biserica Sf. Mihail din Gittisham, în apropiere, unde a fost învățată să citească și să scrie. Vicarul de acolo era Reverendul William Putt, care predica aproape invariabil despre puterea diavolului și capacitatea sa de a ispiti oamenii să păcătuiască, astfel încât să fie condamnați. Cu o ocazie, cu mintea plină până la refuz de predicile înfricoșătoare ale Părintelui Putt despre puterea lui Satan, Joanna, în vârstă de paisprezece ani, a fost rugată să aibă grijă de un muribund pe nume Follard, a cărui soție era complet epuizată de încercările ei de a-l îngriji în timpul bolii sale terminale. De-a lungul nopții, tânăra Joanna a rămas singură cu muribundul, care era convins că diavolul sub forma unui câine negru mare îl aștepta chiar afară, la fereastra camerei bolnavului. Follard s-a scuturat atât de violent și convulsiv timp de peste o oră înainte de a muri, încât patul a tremurat și a vibrat pe podea. Pe măsură ce delirurile sale s-au stins în tăcere și vibrațiile au încetat, Joanna și-a dat seama că era mort. Experiența traumatică de pe patul de moarte a lui Follard a impresionat-o atât de mult pe Joanna, încât aceasta a devenit convinsă de realitatea și puterea formidabilă a lui Satan ca entitate paranormală malefică.

Contextul istoric turbulent al vieții Joannei Southcott ar fi putut juca un rol semnificativ în straniile sale profeții care au început în 1792. Revoluția Franceză și urmările sale imediate au îngrijorat Marea Britanie. Tom Paine (1737–1809) a publicat celebra sa carte Drepturile Omului în 1791. Pentru a spori neliniștea generală, Richard Brothers, un tânăr ofițer de marină, rostea profeții apocaliptice nebunești despre Ziua Judecății. El credea că evreii erau pe cale să recâștige Țara Sfântă din Orientul Mijlociu, că britanicii erau descendenți dintr-unul dintre Triburile Pierdute ale lui Israel și că Hristos era pe cale să se întoarcă în putere și glorie. Brothers a fost declarat nebun și imobilizat într-un spital de boli mintale securizat timp de mai bine de zece ani.

Viziunile apocaliptice ale lui Southcott și ceea ce ea considera a fi vise profetice au început cam în aceeași perioadă. Ea a relatat că a auzit o voce - așa cum făcuse Ioana d'Arc cu secole înainte. Aceasta i-a spus că Dumnezeu se trezise din somn și era pe cale să zguduie Pământul. Joanna a trecut printr-o perioadă de îndoieli și conflict mental cu privire la originea vocii. La început, a crezut că Satana o înșela și se prefăcea a fi Dumnezeu. Apoi, mai multe dintre profețiile ei au început să se adeverească și s-a gândit că vocea ar putea fi divină, la urma urmei, și nu o iluzie satanică. Ea a cerut vocii să-i dea un semn - la fel cum făcuse Ghedeon în Judecători 6:36-40. Semnul Joannei a fost dat în mod corespunzător sub forma a trei bătăi în patul ei. De asemenea, ea a descoperit un talent pentru a produce scrierea automată. Profețiile ei împlinite au inclus moartea episcopului de Exeter, aparent apt și sănătos, eșecul misiunii de pace a lordului Malmesbury la Paris în 1796 și cucerirea franceză a Italiei. Aceste succese au convins-o pe Southcott că vocea ei venea de la Dumnezeu, nu de la Satana.

În timp ce vorbea la o adunare religioasă din Leeds, ea și-a exprimat opinia că Satana era responsabil pentru tot răul care se petrecea în lume. Un membru al publicului s-a ridicat și a luat-o la rost, spunând că răul era rezultatul neascultării lui Adam și a Evei. Joanna a susținut vehement că Dumnezeu însuși vorbise cu ea și i-a spus că răul venea de la Satana. Cel care o certa nu a fost de acord, iar Joanna i-a spus să plece. Ea a spus că era un asociat al diavolului și le-a cerut prietenilor ei din public să-l îndepărteze, lucru pe care l-au și făcut. Joanna a declarat apoi că era dușmanul umanității și un prieten al diavolului.

Un alt episod mai grav a fost moartea a doi bărbați care plecaseră spre Leeds cu intenția de a o confrunta pe Joanna. Aceștia au murit pe drum, iar ea a proclamat cu mândrie că Îngerul Morții intervenise în favoarea ei și i-a pedepsit pentru insolența lor!

În 1794, Joanna le-a spus adepților ei că vocea îi spusese că fusese aleasă pentru a împlini profeția din cartea Apocalipsa 12:1–6. Acest extras se referă la „o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioarele ei și pe cap o coroană de douăsprezece stele”. Continuă spunând că femeia urmează să nască un copil de parte bărbătească care va „conduce toate națiunile cu un toiag de fier”. Există, de asemenea, un „mare balaur roșu, având șapte capete și zece coarne și șapte coroane pe capete”. Această fiară satanică așteaptă să devoreze copilul imediat ce se naște. Dumnezeu intervine însă și salvează copilul, în timp ce femeia fuge în pustiu.

Vocea misterioasă i-a spus că fusese aleasă să fie Mireasa Mielului, femeia descrisă în Apocalipsa. Un moment de cotitură în cariera ei a venit atunci când Reverendul TP Foley, un cleric academic din Cambridge și fost susținător al Fraților Richard, bolnavi mintal, i-a transmis sprijinul său. Foley și prietenul său William Sharp, un alt susținător al Fraților, au pus o serie de scrieri ale Joannei într-o cutie, care a fost apoi închisă cu șapte peceți. Cutia era destinată să devină un centru de interes pentru următoarele două secole!

Un alt cleric care i-a atras atenția Joannei a fost Reverendul Joseph Pomeroy, vicar al bisericii din satul St. Kew din Cornwall, Anglia. Emoțiile ei față de el erau un amestec ciudat: inițial îl admira și simțea o mare afecțiune pentru el, dar după ce el i-a ars o serie de scrisori și hârtii, s-a întors împotriva lui și l-a denunțat ca fiind asemenea regelui Ioiachim, care arsese sulul cu profeții scrise de Ieremia (Ieremia 36:23). Simțea că el se afla atunci sub același blestem ca și nefericitul Ioiachim (635–597 î.Hr.).

Printre numeroasele scrieri ale Joannei Southcott se numără o publicație intitulată „Disputa dintre femeie și puterile întunericului”, 3 august 1802. În acest document, ea prezintă conversația sa atât cu o entitate numită Prietenul lui Satan, cât și cu Satana însuși. Un scurt extras ilustrează caracterul acestei lucrări:

Prietenul lui Satan: Dar nu-l acuzați pe Satan de prostie spunând că el a fost autorul tuturor relelor.

Joanna: Cui să atribui răul, când Mântuitorul nostru a spus: „Păcatul a fost de la Diavol și faptele lui au făcut păcătoșii?” Acum, dacă Satana este din duhul meu, va iubi pe Domnul din toată inima lui și se va închina înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt.

Prietenul lui Satan: Acesta este spiritul tău? Atunci îți spun că ești pierdut pentru totdeauna. Dumnezeu te-a părăsit.

Cu puțin timp înainte de moartea sa, în 1814, la vârsta de șaizeci și patru de ani, Joanna era convinsă că, în calitate de Femeie din cartea Apocalipsei, era însărcinată cu un nou mesia, care urma să fie cunoscut sub numele de Șilo. Gândurile ei au devenit din ce în ce mai nebunești și confuze și se considera o ființă divină sau semi-divină. În unele dintre rarele sale momente raționale, părea capabilă să accepte că fusese iremediabil autoamăgită sau înșelată de Satana. În unele dintre cele mai urâte viziuni ale sale, a visat diavolul sub forma unui porc cu gura legată; alteori credea că se luptă cu el fizic, zgâriindu-i fața și mușcându-i degetele.

Numeroasele experiențe ciudate ale Joannei ilustrează convingerea ei că Satana era o entitate paranormală și nu o personificare sau un punct focal al gândurilor abstracte. Ideile ei sunt în paralel cu ceea ce cred sataniștii teiști.

Alte idei despre originile răului, natura lui Satan sau Lucifer și a îngerilor căzuți pot fi urmărite prin intermediul vechii și misterioase Cărți a lui Enoh. Unii cercetători o consideră relativ recentă, datând doar din secolul I sau al II-lea î.Hr. Alții consideră că este mult mai veche și că Enoh este un erou autentic antediluvian de acum zece sau unsprezece milenii.

În Cartea lui Enoh, două sute de Păsători (entități zburătoare paranormale echivalente cu îngerii) se răzvrătesc și vin în zona lui Enoh din Orientul Mijlociu. Aici, fascinați de frumusețea fetelor locale, le iau de soții și au urmași. Oricine ar fi fost cu adevărat Păsătorii, copiii lor nu sunt ființe umane normale. Sunt descriși ca „uriași”, dar termenul s-ar putea să nu se refere literal la dimensiuni fizice vaste. Ar putea însemna că erau gigantici în putere sau intelect - atribute pe care autorul cărții Enoh le consideră ca oferindu-le avantaje enorme față de contemporanii lor umani. Cartea lui Enoh descrie cum acești Păsători rebeli care s-au împerecheat cu fete terestre i-au învățat și pe oamenii lui Enoh prelucrarea metalelor și utilizarea ierburilor. Erau acestea ierburi culinare, medicinale sau magice?

Un extras din capitolul 8 al Cărții lui Enoh descrie aceste lucruri în detaliu:

8:1 Azazel i-a învățat pe oameni să facă săbii, pumnale, scuturi și platoșe, brățări și alte podoabe, să folosească cosmetice pentru ochi și să-și împodobească pleoapele, să-și împodobească bijuteriile și să-și împodobească pietrele prețioase și să-și vopsească culorile. Aceasta le-a schimbat lumea.

8:2 Multă nelegiuire și curvie a fost; oamenii s-au rătăcit și toate lucrurile s-au stricat.

8:3 Amezarak i-a învățat cum să facă vrăji și cum să găsească rădăcini. Armaros i-a învățat cum să desfacă vrăji, Baraqiel i-a învățat astrologia. Kokabiel i-a învățat să citească semnele prevestitoare, iar Asradel i-a învățat secretele mișcărilor Lunii.

Pentru teoria satanistă, acest lucru ridică întrebarea importantă — presupunând că există o bază istorică, factuală, pentru Cartea lui Enoh —

despre cine erau cu adevărat Observatorii și de unde veneau. Ar fi putut fi extratereștri, tehnocrați din ținuturile pierdute ale Atlantidei sau Lemuriei sau călători de pe alte căi probabilistice sau dimensiuni necunoscute?

Interesantul și multitalentul Tony „Doc” Shiels este un prestidigitator profesionist, artist și autor cu un simț al umorului notoriu și un profund interes pentru paranormal, în special pentru magie și criptozoologie. Investigațiile sale au inclus și ciudatul Om-Bufniță văzut în Pădurea Mawnan din Cornwall, Anglia, în 1976. Conform relatărilor lui Shiels, două fete tinere l-au văzut pe Om-Bufniță, pe care l-au descris ca fiind „o creatură mare înaripată”, zburând deasupra turnului Bisericii Mawnan. Fetele înspăimântate i-au spus tatălui lor, iar acesta l-a contactat pe Shiels, care a efectuat niște investigații în zonă.

Alți criptozoologi au comparat rapoartele despre Omul-Bufniță din Cornwall cu relatările unui fenomen similar din Statele Unite, cunoscut sub numele de Omul-Molie. Nucleul relatărilor martorilor îl descrie ca o figură umanoidă înaripată, asemănătoare unei bufnițe, dar având ochi roșii arzători și gheare ca niște pensete. Unele grupuri de sataniști și magicieni negri iau în considerare posibilitatea ca fenomenul să fie de fapt un djinn sau o entitate demonică de un anumit tip.

Cum contribuie acest lucru la analiza actuală a satanismului? Există grupuri de sataniști care cred că astfel de manifestări demonice există? Dacă da, care este scopul lor? Intenționează să insufle frică martorilor? Intenționează să ia contact cu oamenii pentru a-i aduce în tabăra satanistă?

Se leagă aceasta de relatările foarte ciudate din Cartea lui Enoh? Erau misterioșii Păsători înaripați despre care a relatat Enoh de fapt entități paranormale similare cu Omul-Bufniță și Omul-Molie? Însuși Shiels a spus, atunci când și-a desfășurat investigația, că lucrul văzut în copaci și deasupra bisericii din Mawnan apărea în primul rând fetelor tinere, la fel cum Păsătorii fuseseră atrași de fetele tinere din țara lui Enoh.

Satanismul, așadar, poate fi împărțit în linii mari în formele sale teiste și ateiste, deși există și alte varietăți și subdiviziuni care ies în evidență în cadrul grupurilor de sataniști care sunt interesați în mod special de utilizarea magiei, vrăjilor, blestemelor, farmecelor, vrăjitoriei, vrăjitoriei și vrăjitoriei.

Ce secrete magice ciudate au aflat poporul lui Enoch de la Păzitorii înaripați?

9

SATAN ÎN RELIGIILE ABRAHAMICE

În formele lor cele mai pure și autentice, cele trei mari religii abrahamice - iudaismul, creștinismul și islamul - împărtășesc învățături morale și etice benigne. În forma lor cea mai fină, ele ne învață că un Dumnezeu iubitor, milostiv, creator și susținător dorește bunăstarea și fericirea creației sale. Redus la minimul său cel mai simplu și esențial, nucleul tuturor religiilor abrahamice ne învață că ființele umane ar trebui să se iubească unele pe altele și să exprime această iubire cu bunătate altruistă, generozitate, ajutor, toleranță, milă și iertare. Ele predică conceptele de a avea grijă de ceilalți de dragul unui Dumnezeu care ne iubește pe toți și apoi de a-i trata așa cum ne-am dori noi înșine să fim tratați. Este diametral opus principiilor satanice ale ambiției nemiloase, egocentrice, nemărginite, lăcomiei neobosite, setei disperate de putere și căutării nelimitate a plăcerii.

Cum își învață principalele religii abrahamice adepții să facă față ispitei satanice?

Iudaismul se concentrează în special pe ideea că Satana nu este un înger rebel și căzut, ci un înger ascultător, cu o misiune și un scop special sub îndrumarea lui Dumnezeu. Pentru a înțelege această idee evreiască, trebuie acceptat faptul că voința lui Dumnezeu pentru ființele umane este ca acestea să fie libere și independente, capabile să aleagă dacă să facă bine sau rău.

Satana se încadrează apoi în imagine ca un înger trimis să ispitească oamenii - să le ofere oportunități de a alege binele sau răul.

În versiunea King James a cărții Deuteronom 30:15, Dumnezeu este consemnat spunând: „Iată, ți-am pus astăzi înainte viața și binele, moartea și răul”. Cartea profetului Isaia 45:7 conține aproape același lucru, unde Dumnezeu spune: „Eu întocmesc lumina și creez întunericul; Eu fac pacea și creez răul; Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri”.

Rabinul erudit Tovia Singer a afirmat public că fiecare suflet căutător din lume se confruntă cu alegerea dintre bine și rău. Singer consideră că acesta este planul Celui Atotputernic pentru creație: virtutea este atinsă atunci când o persoană ia decizia de a evita răul și de a alege binele. Această

poziție evreiască diferă semnificativ de reticența creștină tradițională de a accepta ideea că Dumnezeu l-ar fi putut crea pe Satana ca înger al răului de la început. O opinie creștină larg răspândită - deși departe de a fi universală - este că Satana a fost printre îngerii de rang înalt, dar că a fost ambițios, rebel și neascultător față de Dumnezeu. Această zonă a teologiei creștine susține că un Dumnezeu total benign nu l-a creat pe Satana pentru a fi rău; răul a provenit din propria conduită răzvrătită a lui Satana.

Această perspectivă creștină particulară asupra originii răului nu este departe de dualismul zoroastrismului persan, în care maleficul și haotic Ahriman i se opune lui Ahura Mazda, zeul bunătății și ordinii. Există unii istorici religioși academici, inclusiv rabinul Singer, care ar îndrăzni să sugereze că viziunea creștină despre Satana ca un înger odinioară puternic, de rang înalt, care s-a răzvrătit împotriva lui Iahve, a fost de fapt derivată din ceea ce a învățat Zoroastru în secolul al VI-lea î.Hr. Problema teologică cu conceptul de Satana ca înger rebel sau răzvrătit este că, dacă a fost menit să fie bun și ascultător și a fost creat pentru a fi bun și ascultător, căderea sa din har ar putea sugera că Dumnezeu a creat ceva imperfect sau defect.

Acest lucru poate fi, probabil, contracarat de ideea recurentă a importanței liberului arbitru în planul divin. Dacă Dumnezeu vrea ca ființele umane să fie libere să aleagă binele independent, pentru că își doresc cu adevărat să fie bune, de ce nu ar trebui îngerii să aibă o libertate egală de alegere? Ideea că Satana a fost o creație imperfectă sau defectă - ireconciliabilă cu conceptul de Dumnezeu ca Perfecțiune Absolută - este atunci negată. Îngerul Satana poate fi încă văzut ca o creație perfectă, dar o parte esențială a perfecțiunii sale a fost liberul arbitru autentic și independența. Decizia greșită a lui Satana nu implică niciun eșec din partea lui Dumnezeu; pur și simplu ilustrează onestitatea absolută a lui Dumnezeu în crearea adevăratei libertăți de alegere.

Poziția evreiască diferă semnificativ de gândirea creștină în acest moment. Dacă Satana este considerat agentul lui Dumnezeu în ispitirea ființelor umane, în oferirea lor unui test real, a unei alegeri autentice între bine și rău, atunci el însuși nu este rău, ci doar îndeplinește poruncile lui Dumnezeu în această sferă particulară a activității morale și etice.

Este interesant de observat, așa cum face și rabinul Singer, că cuvântul ebraic pentru înger este malach, care se traduce prin „mesager”. Acesta corespunde cuvântului grecesc angelos, care înseamnă și „mesager” și este rădăcina cuvântului englezesc angel. Acești mesageri angelici, inclusiv Satana, conform gândirii evreiești și scripturilor evreiești, îndeplinesc

întotdeauna voința lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu se opune vreodată voinței lui Dumnezeu; niciunul dintre ei nu-L ascultă vreodată.

Această explicație a lui Satan ca înger cu responsabilitatea specială de a-i testa pe oameni este exprimată lucid în cartea lui Iov. Satan susține că evlavia și devotamentul lui Iov față de Dumnezeu sunt rezultatul prosperității și familiei numeroase a lui Iov - de mare importanță pentru un evreu din vremea lui Iov. De asemenea, el se bucură de o sănătate excelentă. Dumnezeu îi dă lui Satan (numit în această etapă Satan, adică funcția sau rolul de „acuzator", mai degrabă decât un nume personal) permisiunea de a lua lucrurile care contează pentru Iov, inclusiv familia sa, care sunt uciși când sunt împreună în casa fratelui cel mare, care se prăbușește când o furtună puternică bate dinspre pustie.

Mai târziu, sănătatea lui Iov este și ea grav afectată, dar el continuă să lupte cu toată suferința și pierderea sa și refuză să-l „blesteme pe Dumnezeu". În cele din urmă, totul îi este redat și este mai bogat decât înainte.

În versiunea cărții lui Iov din Biblia creștină, Iov mai are zece copii pentru a-i înlocui pe cei care au murit când casa s-a prăbușit peste ei. Potrivit rabinului Nahmanides, cunoscut și sub numele de Ramban (1194–1270), fiii și fiicele lui Iov au fost duși captivi - nu uciși de o casă care se prăbușea - și i-au fost redați vii și nevătămați când au fost eliberați.

Deși versiunea King James/Authorized Version (KJV/AV) a Bibliei, datând din 1611, oferă traducerea corectă pentru cuvântul ebraic rah, care înseamnă „rău", în Isaia 45:7, Noua Versiune Internațională a Bibliei (NIV) datând din 1978 nu o face. În schimb, a fost folosit cuvântul dezastru. Versetul NIV spune: „Eu formez lumina și creez întunericul, eu aduc prosperitate și creez dezastru; Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri."

A fost făcut acest amendament, așa cum sugerează rabinul Singer, pentru a-L distanța pe Dumnezeu de conceptul de rău? Versiunea Autorizată afirmă destul de clar că Dumnezeu este responsabil pentru rău - NIV adoptă o poziție diferită.

Scrierile apocrife evreiești timpurii oferă două relatări despre originea lui Satan. În prima dintre acestea, el a fost creat, așa cum a fost Eva, în a șasea zi. Acest lucru se potrivește cu tradiția generală conform căreia Satan a fost implicat în Căderea Omului. Conform celei de-a doua versiuni, Satan și Samael sunt una și aceeași entitate, iar Satan este un înger căzut.

Conform tradițiilor talmudice, Sammael a apărut atât ca șarpele în Eden, cât și mai târziu a sedus-o pe Eva și a lăsat-o însărcinată cu Cain, ucigașul. Se spune, de asemenea, că a luat-o pe Lilith, demonaca bufniță țipătoare, de soție după ce aceasta l-a părăsit pe Adam, iar numele său este, de asemenea, legat de Na'amah și de alți îngeri asociați cu prostituția sacră.

Sammael este, de asemenea, creditat ca fiind îngerul păzitor care l-a protejat pe Esau și, mai târziu, a devenit un gardian al Imperiului Roman.

Există relatări ebraice contradictorii și contradictorii despre personalitatea sa: unele îl prezintă ca fiind bun, altele ca fiind rău. Într-o serie de povești aparent paradoxale, el este ambele! Unele versiuni îl echivalează cu îngerul morții; altele îl clasează printre cele mai puternice entități din al șaptelea cer.

Se presupunea că Sammael a fost îngerul care s-a luptat cu Iacov, precum și îngerul care l-a împiedicat pe Avraam să-și ucidă fiul Isaac. Aceste exemple contradictorii fac dificilă înțelegerea caracterului și rolului lui Satan în iudaism, dacă Satan și Sammael sunt considerați aceeași entitate.

Alți savanți și rabini ebraici îl identifică pe Satana în două moduri distincte. În primul mod, care este în concordanță într-o oarecare măsură cu ideile satanismului ateu, el este considerat a fi Yetzer ha Rah - impulsurile malefice din interiorul ființelor umane. De asemenea, este văzut ca o entitate paranormală independentă, obiectivă, din afara ființelor umane. Acest lucru este în concordanță cu ideile sataniștilor teiști.

Ideea ebraică persistentă a lui Satan ca adversar sau adversar poate fi observată de mai multe ori în Tora evreiască, unde cuvântul Satan se poate referi la un adversar militar, ca în prima carte a lui Samuel 29:4:

Căpeteniile filistenilor s-au mâniat pe el și i-au zis: „Fă ca omul acesta să se întoarcă la locul pe care i l-ai rânduit și să nu se pogoare cu noi la luptă, ca nu cumva în luptă să ne fie potrivnic. Căci cum s-ar împăca el cu stăpânul său? Nu ar trebui să fie cu capetele acestor oameni?”

Apare din nou în acest sens militar în prima carte a Regilor 5:4: „Dar acum Domnul Dumnezeul meu mi-a dat odihnă de toate părțile și nu mai este nici potrivnic, nici răutate.”

Același concept de utilizare a cuvântului Satan pentru un adversar sau adversar poate fi găsit atât în sens juridic, cât și în context militar. Există un exemplu al acestei utilizări în Psalmul 109, versetul 6: „Pune un om rău

peste el și lasă pe Satan (adversarul său, potrivnicul său) să stea la dreapta lui."

Satana este privit aproape cu simpatie în unele dintre literatura religioasă evreiască veche, unde există o parabolă care îl compară cu o prostituată angajată de un rege pentru a-l ispiti pe fiul regelui. Regele îi poruncește să facă tot posibilul să-l conducă pe tânăr în păcat, dar, deși se supune ordinelor regelui, ea speră în secret că va eșua și că prințul va trece testul tatălui său. Parabola își propune să-l prezinte pe Satana ca pe un ispititor trimis de Dumnezeu, dar un ispititor care speră în secret să eșueze în a-și face ținta să păcătuiască.

În creștinism, există o serie de nume care sunt practic interschimbabile cu Satana. A-l numi diavol provine din cuvântul englezesc mediu *devel*, care s-a dezvoltat din termenul englezesc vechi *deofol*. Originea sa este cuvântul latin *diabolus*, pe care romanii l-au preluat din grecescul *diabellein*, care înseamnă a vorbi de rău despre cineva sau a-l calomnia. Lucifer este folosit și ca sinonim pentru Satana sau diavolul. Îngerul căzut este numit „fiul zorilor" în Isaia 14:12, identificându-l astfel pe Satana cu Lucifer: „Cum ai căzut din cer, Lucifer, fiul zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, cel care slăbeai neamurile!"

Satana este numit ocazional și Belzebub, dar Belzebub a fost inițial un vechi zeu filistean, Baal fiind unul dintre cuvintele rădăcină ale numelui. BaalZebub înseamnă pur și simplu „stăpânul mușteloră", deși Noul Testament îl folosește mai mult sau mai puțin ca sinonim pentru Satana.

Divina Comedie, scrisă de Dante Alighieri (1265–1321), redă numele ca Belzebub. El este numit unul dintre cei șapte prinți ai iadului.

Există o referință timpurie la el în a doua carte a Regilor 1:2:

Ahazia a căzut prin zăbrelele camerei sale de sus, care era în Samaria, și s-a îmbolnăvit. A trimis mesageri și le-a zis: „Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, dacă mă voi vindeca de boala aceasta."

Profetul Ilie spune că Ahazia va muri din cauza rănilor primite pentru că l-a consultat pe Baalzebub din Ecron în loc să-l consulte pe Yahweh. Într-adevăr, Ahazia moare.

În Evanghelia după Marcu 3:22, cărturarii îl acuză pe Isus că scoate draci folosind puterea lui Beelzebul, prințul dracilor: „Și cărturarii care se

coborau din Ierusalim ziceau: El are pe Beelzebul și prin prințul dracilor scoate dracii.”

Răspunsul superb al lui Hristos la acuzațiile lor este consemnat în Evanghelia după Matei 12:25–28:

Isus, cunoscând gândurile lor, le-a zis: „Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși este pustiită și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși nu va dăinui. Și dacă Satana îl scoate pe Satana, este dezbinat împotriva lui însuși; cum va dăinui atunci împărăția lui? Și dacă Eu scot dracii prin Beelzebul, copiii voștri prin cine îi scot? De aceea, ei vă vor judeca. Dar dacă Eu scot dracii prin Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit la voi.

„Beelzebub” a fost folosit în loc de „Beelzeboul” în traducerea siriacă, precum și în Vulgata latină. Vulgata a fost versiunea biblică din secolul al IV-lea în latină și a fost în principal opera lui Ieronim (347–420 d.Hr.) la instrucțiunile Papei Damasus I (305–384 d.Hr.). Opera lui Ieronim a ajuns să fie cunoscută sub numele de versio vulgata, adică traducerea comună. Ulterior a devenit versiunea latină oficială folosită de Biserica Romano-Catolică. Traducerile mai moderne au revenit la utilizarea termenului „Beelzeboul”. Este posibil ca unul sau ambele stiluri - „Beelzebub” și „Beelzeboul” - să fi fost folosite pentru o persoană sau mai multe persoane sau să fi fost rezervate exclusiv zeităților.

Importante descoperiri arheologice de la Ras Shamra, Siria, cunoscut drept anticul oraș portuar Ugarit în urmă cu mai bine de trei mii de ani, au aruncat lumină asupra utilizării sufixului zeboul pentru a indica un prinț sau un nobil de rang foarte înalt.

Cartea intitulată Testamentul lui Solomon este clasificată drept literatură pseudoepigrafică - adică lucrări atribuite unei figuri mari și importante din trecut, cum ar fi Solomon, Ilie sau Nimrod Puternicul Vânător. Testamentul lui Solomon a fost scris la un moment dat în secolele I și III d.Hr. și este în principal un index de demoni și tehnici magice, plus invocarea îngerilor potriviți care se ocupă de demonii enumerați. Beelzebul apare în Testamentul lui Solomon ca un prinț demonic care fusese anterior un înger important. El este asociat cu Hesperus, la un moment dat numele stelei de seară (de fapt, planeta Venus așa cum apare seara). Hesperus este fratele lui Phosphorus (asociat cu luceafărul, planeta Venus așa cum se vede dimineața). Phosphorus se traduce din greacă prin „purtător de lumină” - iar „purtător de lumină”, semnificativ, se traduce prin lucifer în engleza veche! Primii observatori greci ai cerului credeau că stelele de dimineață și

de seară erau două corpuri cerești complet separate, până când au preluat observațiile babiloniene și au acceptat că erau unul și același lucru. Planetele au fost asociate în mod corespunzător cu zeii mitologiei clasice, iar ceea ce fusese odată Hesperus/Phosphorus a devenit Afrodita, Ishtar - sau Venus!

Evanghelia după Nicodim, inclusă în general în Apocrifele Noului Testament, interschimbă mai mult sau mai puțin la întâmplare redările lui Beelzebul și Beelzebul, dar face distincție între el și Lucifer sau Satan ca fiind diavolul propriu-zis.

John Bunyan (1628–1688) a scris „Pilgrim's Progress” în 1678, iar aceasta include o referință la Belzebub: „Beelzebub și cei ce sunt cu el trag săgeți”.
Un ocultist iluminat, capabil să gândească cu secole înaintea timpului său, a fost doctorul și demonologul olandez cunoscut sub numele de Johannes Wier, sau Johann Weyer (1515–1588). Numele său latin a fost tradus ca Ionnes Wierus și, probabil datorită zodiei sale, Piscinarius. S-a opus persecuției vrăjitoarelor și a scris o carte influentă pe această temă, intitulată De Praestigiis Daemonum et lncantationibus ac Venificiis (Iluziile demonilor și despre vrăji și otrăvuri), care a apărut în 1563. Două dintre cărțile sale ulterioare au fost, de asemenea, importante: atât De Lamiis Liber (Carte despre vrăjitoare), cât și Pseudomonarchia Daemonum (Falsul regat al demonilor) au apărut în 1577. Johann a studiat sub îndrumarea marelui și faimosului magician și ocultist Agrippa (1486–1535), mai întâi la Anvers și mai târziu la Bonn, unde au fost protejați de prințul-episcop Hermann von Wied (1477–1552). Agrippa a murit la vârsta de patruzeci și opt de ani în timpul unei călătorii în Franța: cauza reală a morții sale este necunoscută, dar diverse teorii o atribuie unui fel de magie neagră lansată asupra lui de dușmanii săi. El terminase o lucrare despre demonologie cu doar doi ani înainte de moartea sa.

Wier a practicat medicina în Grave și Arnhem, unde oferea sfaturi despre vrăjitorie. A fost atât de iluminat și cu mult înaintea timpului său, încât i se atribuie faptul că a fost unul dintre primii care a diagnosticat persoanele care credeau că practicau vrăjitorie ca suferind de o formă de boală mintală. Wier s-a mutat din Arnhem (când nu i-au mai putut plăti salariul de medic al orașului) la Cleves, unde a servit ca medic de curte pentru William de Cleves (1516–92), cunoscut sub numele de William cel Bogat, fratele Annei de Cleves, care a fost căsătorită pentru scurt timp cu regele Henric al VIII-lea.

În mod ciudat, având în vedere ideile sale raționale altfel avansate, Wier considera că diavolul și cohortele sale de demoni aveau într-adevăr o

oarecare putere limitată, dar că aceasta nu era atât de periculoasă pe cât se credea în concepțiile creștine tradiționale ale vremii sale. În opinia lui Wier, demonii erau capabili să creeze iluzii, iar când magicienii făceau acest lucru, Wier credea că foloseau puterea satanică pentru a face acest lucru. Cărțile lui Wier conțineau multe instrucțiuni detaliate despre controlul demonilor prin invocarea Numelui lui Dumnezeu și a Sfintei Treimi. Ipoteza sa generală era că demonii puteau fi controlați și a fost, de asemenea, unul dintre primii scriitori pe această temă care au folosit termenul de exorcist.

Weir s-a trezit confruntat cu Jean Bodin (1530–1596) și Thomas Erastus (1524–1583) — după care a fost numită erezia erastianismului. Cartea lui Bodin, De la démonomanie des sorciers (Mania demonică a vrăjitoarelor), a fost publicată în 1580. El considera vrăjitoria și demonologia o amenințare foarte reală la adresa societății, iar cartea sa conținea instrucțiuni detaliate pentru judecători despre cum să gestioneze eficient cazurile de vrăjitorie.

Inchizitorul dominican Sebastien Michaelis (circa 1570–1630), care a fost responsabil pentru tortura și executarea a numeroși suspecți de vrăjitorie, îl considera pe Belzebub unul dintre primii trei din ierarhia iadului. Celelalte două poziții de vârf au fost ocupate de Lucifer și Leviathan. Potrivit lui Michaelis, Belzebub era demonul responsabil pentru ispitirea muritorilor în păcatul mândriei. Alți demonologi ai perioadei au acordat primele trei locuri lui Belzebub, Aștoret și Lucifer. John Milton (1608–1674), autorul cărții Paradisul pierdut, l-a plasat pe Belzebub pe locul al doilea în ierarhia iadului. Referindu-se la Belzebub, Milton a scris: „mai presus decât cine, afară de Satan, nimeni nu a stat mai sus…”

Peter Binsfeld (sau Binsfield), cel mai cunoscut sub numele său latin Petrus Binsfeldius (1545–1598), a fost un episcop și teolog german care l-a asociat pe Belzebut cu păcatul lăcomiei mai degrabă decât cu mândria. Francis Barrett (circa 1770–1830) a fost un ocultist expert și autorul unei cărți interesante numite Magul. Aceasta acoperea ceea ce Barrett considera a fi magia naturală a ierburilor și pietrelor. De asemenea, a fost impresionat de alchimie și de puterea magnetismului. În opinia lui Barrett, Belzebut era un demon al înșelăciunii și iluziei, care îi tenta pe oameni să se închine la zei falși.

În cazul tragic al surorii Madeleine de Demandolx de la Palud, o călugăriță adolescentă ale cărei acuzații sălbatice au dus la moartea pe rug a părintelui Jean-Baptiste Gaufridi în 1611, Belzebub ar fi fost cel care le-ar fi posedat pe Madeleine și pe alte câteva călugărițe la Aix-en-Provence.

Atrocități și mai grave au avut loc la Loudun, iar când nefericitul Urbain Grandier a fost ars pe rug în 1634, martorii au raportat că au văzut o muscă foarte mare bâzâind în jurul capului său. Acest lucru a fost considerat un semn sigur că sufletul său fusese dus în iad la ordinul lui Belzebub, Stăpânul Mușchelor.

Un alt caz tragic a vizat două văduve în vârstă din Lowestoft, Suffolk, Anglia, care au fost judecate pentru vrăjitorie la Curtea de Apel Bury St. Edmunds în 1664. Treisprezece rechizitorii au fost aduse împotriva lor, inclusiv pentru vrăjirea unor copii - Anne Durent, Susan Chandler și Elizabeth Pacy - provocând leșinuri, provocând victimelor vomărea ace, și pentru șchiopătarea lui John Sheringham și uciderea animalelor sale prin magie. Cele două femei erau Amy Duny și Rose Cullender. Principala lor acuzatoare era un comerciant și „eminent dizident” pe nume Samuel Pacy. Samuel credea că fiicele sale erau vrăjite, iar suspiciunile sale s-au îndreptat asupra lui Amy Duny. La cererea sa, ea a fost pusă în butuci, dar fiicele sale nu s-au însănătoșit. Apoi le-a adus pe Amy și pe Rose în fața instanțelor sub acuzația de vrăjitorie.

După ce au fost arestate, femeile au fost percheziționate în căutarea așa-numitelor „semne de vrăjitoare”. În timpul maniei vrăjitorilor din secolul al XVII-lea, se credea în general că vrăjitoarele aveau un semn acolo unde fuseseră atinse sau sărutate de Satana, atunci când semnau contractele cu el. Orice aluniță sau semn din naștere era suficient pentru a obține o condamnare. De asemenea, se credea că acele vrăjitoare care lucrau cu spiriduși sau familiari aveau mameloane suplimentare din care spiridușii puteau extrage sânge. Orice aluniță mare sau neg ar fi fost o dovadă suficientă pentru acuzatori. Rose Cullender avea suficiente semne pentru a fi condamnată și a fost trimisă, împreună cu Amy, la proces în fața lui Sir Matthew Hale, un judecător de circuit. Trebuie ținut minte că sistemul juridic al Angliei secolului al XVII-lea avea puține, dacă nu chiar niciuna, legi privind probele. Cele mai nebunești mărturii din auzite puteau fi oferite și acceptate.

Cei trei copii au fost aduși, au văzut-o pe nefericita bătrână și au izbucnit imediat în țipete. Apoi au fost scoși din sală. Mama lui Anne Durent a depus mărturie despre cearta ei cu Amy Duny, în urma căreia Amy a avertizat-o pe doamna Durent să nu o supăre. După aceasta, doamna Durent a spus că fiul ei a avut accese de leșin și l-a chemat pe Dr. Jacob din Yarmouth, care avea reputația de a fi expert în vindecarea bolilor provocate de vrăjitorie. Sub îndrumarea sa, pătura băiatului a fost atârnată lângă foc, iar o broască râioasă a fost văzută lângă ea. Dr. Jacob a aruncat nefericita broască râioasă în foc, unde a explodat zgomotos. Explozia nu ar fi surprins un

biolog, dar i-a surprins pe martori! Broasca râioasă care a explodat a fost mai mult decât suficientă pentru a-i convinge pe toți cei prezenți că băiatul fusese cu adevărat vrăjit.

Următoarele dovezi au venit de la Jane Bocking și Deborah Pacy, care au mărturisit că, din cauza vrăjilor, vomitau ace. S-a relatat că Amy Duny încercase să cumpere heringi de la familia Pacy, dar fusese refuzată. Conform mărturiilor familiei, după acest refuz au început necazurile lor. Copiii au fost trimiși să stea la mătușa lor în Yarmouth, dar aceasta era o femeie foarte sensibilă și practică, care bănuia glumele copilărești. Prin urmare, i-a căutat cu atenție în căutarea unor ace ascunse și le-a luat pe toate pe care le-a găsit. În ciuda tuturor eforturilor ei, au reușit să mai scoată vreo treizeci de ace! Acest lucru este deosebit de interesant, având în vedere prețul acelor în secolul al XVII-lea. Expresia „bani de ace” provine din această perioadă pur și simplu pentru că acei erau relativ scumpi pe atunci.

Rose și Amy au fost aproape achitate. O parte din dovezile oferite împotriva lui Rose și Amy a fost că fetele care pretindeau că sunt vrăjite țipau dacă Amy sau Rose le atingeau. Un ofițer juridic foarte imparțial și sensibil, sergentul Keeling, a sugerat să le legați la ochi pe fete și să le cereți martorilor nevinovați și ofițerilor juridici să le atingă. Țipau de fiecare dată, indiferent cine le atinsese! Din păcate, instanța l-a chemat pe Dr. Brown din Norwich. La fel ca Dr. Jacob din Yarmouth, Dr. Brown era considerat un expert în bolile cauzate de vrăjitorie. El a citat cazuri similare pe care le studiase în Danemarca și a asigurat instanța că copiii erau într-adevăr vrăjiți. John Soam, un alt martor, a apărut apoi și a susținut că, după ce căruța sa s-a ciocnit accidental de casa lui Amy Duny, aceasta s-a înfuriat foarte tare și a vrăjit-o. Apoi s-a răsturnat de trei ori.

Anne Sandeswell, o altă martoră a acuzării, a mărturisit că Amy profețise că, dacă un anumit coș de fum din oraș nu era reparat, acesta se va prăbuși. Nu s-a întâmplat - și chiar s-a întâmplat! Această profeție exactă a fost considerată o dovadă a abilităților magice ale lui Amy. În ciuda eforturilor oneste și sensibilului sergent Keeling, cele două sărmane văduve au fost găsite vinovate, condamnate la moarte și spânzurate.

Acest tip de tragedie nu s-a limitat în niciun caz la Anglia. În timpul celebrelor procese ale vrăjitoarelor din Salem din 1692, când isteria vrăjitoriei a lovit Salem și alte orașe din Massachusetts, ducând la moartea multor oameni nevinovați, numele lui Belzebub a apărut din nou în mod proeminent în cadrul procedurilor. Reverendul Cotton Mather (1663–1728),

un influent ministru puritan din New England la acea vreme, a scris o broșură intitulată Despre Belzebub și complotul său.

Scriitorii creștini canonici, cum ar fi cei responsabili pentru cartea Apocalipsa de la sfârșitul Noului Testament din Biblia creștină, pentru Evanghelia după Ioan și pentru Epistolele către Efeseni și Corinteni, îl identifică pe Satana cu „balaurul” și „șarpele cel vechi”. Apocalipsa îl numește și „amăgitorul”. Evanghelia după Ioan 12:31 se referă la el ca fiind „prințul acestei lumi” - „Acum este judecata acestei lumi: acum va fi aruncat afară prințul acestei lumi”.

În Efeseni 2:2, Pavel îl numește „prințul puterii văzduhului” — „în care odinioară ați umblat după calea veacului acestuia, după prințul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în copiii neascultării.”

În a doua epistolă către Corinteni 4:4, Pavel se referă la diavol ca fiind „dumnezeul veacului acestuia” — „în care dumnezeul veacului acestuia le-a orbit mintea celor necredincioși, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu”.

Cristadelfienii, care își urmăresc originile până la Dr. John Thomas (1805–1871), au o viziune asupra lui Satan foarte asemănătoare cu vechea idee ebraică despre el ca adversar. Ei nu îl văd ca pe o persoană, ci mai mult sau mai puțin ca pe orice tip de păcat și ispită care le împiedică dezvoltarea spirituală.

Poziția creștină tradițională cu privire la Satan sau diavol poate fi rezumată în patru titluri principale: existența sa, natura sa, puterile sale și activitățile sale.

Dintr-o perspectivă scripturală simplă, elementară, ceva ce ar putea fi numit spirit al răului este menționat în mod repetat, deși printr-o mare varietate de denumiri. Fiecare calitate și fiecare acțiune care poate fi văzută ca un element al personalității îi este atribuită în mod repetat. Din punct de vedere teologic, este esențial pentru unele ipoteze - în special cele care se ocupă de problemele teodiceei - că el există. Marea problemă centrală a argumentării raționale pentru sau împotriva existenței diavolului este că, în timp ce efectele răului sunt mult prea vizibile în fiecare sferă a vieții, cauzele sale nu sunt. Ceea ce ar putea fi numit de unii creștini fundamentaliști „revelația scripturii” indică supremația absolută a lui Dumnezeu și existența răului ca o simplă subzistență sub puterea și controlul lui Dumnezeu. Motivul existenței sale rămâne însă o chestiune de

conjectură în gândirea creștină, în special pentru moderniștii academici liberali.

O problemă la fel de mare ca existența - sau absența - lui Satan în orice sens personal, este problema naturii sale. Presupunând că există, cum este el? Nu se găsesc prea multe informații despre natura și caracterul său în scripturile creștine. În gândirea creștină tradițională se poate concluziona că el a fost inițial o ființă angelică foarte puternică, de rang înalt, o ființă rațională care poseda putere, inteligență și energie, mult peste nivelul uman. Atunci devine pertinent să ne întrebăm de ce, cu toată acea inteligență, s-a răzvrătit în mod nechibzuit împotriva lui Dumnezeu.

George MacDonald (1824–1905) a fost un cu adevărat mare gânditor și scriitor creștin, care credea în răscumpărarea universală și considera că până și Satana se va întoarce într-o zi la Dumnezeu. Universalismul lui MacDonald diferă semnificativ de învățăturile creștine tradiționale despre iad și damnare și distrugerea finală a lui Satana.

Caracterul lui Satan, așa cum este descris în Scriptură, este acela al unui ucigaș, al unui mincinos și al unui ispititor înșelător. Există, de asemenea, referințe la el ca fiind extrem de mândru - deducția fiind că mândria a fost cea care a dus la căderea sa.

Dintr-un punct de vedere creștin, ar putea fi posibilă obținerea unei imagini mai clare a atributelor scripturale ale lui Satan, dacă privim natura sa ca fiind opusul celei a lui Dumnezeu. Dacă natura lui Dumnezeu poate fi rezumată ca iubire, adevăr și sfințenie (sau puritate), atunci natura lui Satan poate fi rezumată ca ură, falsitate și corupție. Dacă la natura sa se adaugă energie neobosită, viclenie și viclenie, precum și o dorință intensă de a răspândi corupția, evaluarea scripturală a caracterului său este completă.

Prin ce acțiuni își face simțită prezența Satana, conform scripturilor creștine? Există unele pasaje scripturale care dezvăluie activitatea directă a lui Satana în ispitirea oamenilor departe de Dumnezeu și de bunătate; alte referințe sugerează că el lucrează folosind instrumente ale ispitei. Propria lor dorință interioară de putere, de exemplu, îi ispitește pe oameni să se comporte în moduri rele pentru a obține și apoi a păstra o putere mereu crescândă. Dorința de bogăție - adesea ca o cale către putere - îi ispitește pe oameni să înșele și să fure.

Maeștrii criminali și liderii bandelor pot fi atunci văzuți ca acționând ca instrumente ale lui Satan, în a-i induce pe alții în rătăcire.

Acțiunea directă a lui Satan însuși, influența sa directă asupra minții și spiritului uman, este uneori descrisă de gânditorii creștini tradiționali ca fiind influența naturii sale malefice, dinamice și puternice asupra celor care adăpostesc germenul aceluiași rău. Diferă ea de influența „companiilor rele" umane doar prin grad, mai degrabă decât prin natură? Este cantitativă, mai degrabă decât calitativă? Funcționează influența satanică directă fără a fi nevoie să fie exprimată în cuvinte sau în fapte? Scriptura creștină pare să sugereze acest lucru în parabola semănătorului din Matei 13:19:

Când cineva aude cuvântul Împărăției și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Acesta este cel ce a primit sămânța lângă drum.

Influența satanică directă este văzută aici ca una negativă; este o îndepărtare a binelui, mai degrabă decât o inserare a răului. Un alt aspect al răului satanic direct este exprimat în parabola grâului și a neghinei, în care neghina, sau buruienile, sunt semănate în mod deliberat într-un lan de grâu de către un dușman. Proprietarul lanului le spune lucrătorilor săi să le lase pe amândouă să crească împreună până la vremea secerișului.

Matei 13:39 explică pilda: „Vrăjmașul care a semănat-o este diavolul; secerișul este sfârșitul veacului; iar secerătorii sunt îngerii."

Influența malefică este văzută aici ca fiind una pozitivă și directă: răul este descris ca fiind introdus în mod deliberat în lume de către Satana.

Atitudinea lui Pavel față de rău și rolul lui Satana este clarificată atunci când îi explică creștinismul regelui Irod Agripa (10 î.Hr. - 44 d.Hr.). Pavel își descrie scopul ca misionar creștin în Faptele Apostolilor 26:18: „Să le deschid ochii și să-i întorc de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenirea între cei sfințiți, prin credința care este în Mine."

Învățăturile islamice despre Satana din Coranul Sfânt diferă semnificativ de conceptele evreiești și creștine. Termenul arab Shaitan, care este echivalentul lui Satana, provine dintr-un cuvânt rădăcină adjectivală care înseamnă „îndepărtat, departe, rătăcit". Shaitan este uneori tradus ca „diavol". În forma sa adjectivală, Shaitan poate fi aplicat fie unei ființe umane, fie unuia dintre djinni. Numele personal real al diavolului în echivalentul Genezei din Coranul Sfânt este Iblis. El a primit un ordin de la Allah să se închine lui Adam, dar a refuzat pe motiv că era o ființă superioară: Adam fiind făcut din lut, în timp ce el, Iblis, un djinn puternic mai degrabă decât o ființă angelică, fusese făcut din foc. Spre deosebire de

îngeri, în tradiția islamică, djinnii își pot exercita liberul arbitru la fel ca ființele umane. Acest lucru este exprimat clar în Coranul Sfânt 2:34: „Și când le-am spus îngerilor: «Închinați-vă lui Adam!», ei s-au închinat, dar Iblis (nu a făcut-o). El era dintre djinni și a încălcat porunca Domnului său.”

Iblis a fost pedepsit fiind forțat să părăsească raiul pentru a aștepta o nouă pedeapsă în Ziua Judecății. Iblis a devenit apoi mai cunoscut sub numele de Shaitan, un nume căruia i s-a dat sensul modificat de „dușman”, „rebel” sau „diavol”. El este menționat ca Iblis de aproximativ unsprezece ori în Coranul Sfânt și ca Shaitan de aproape nouăzeci de ori. El a declarat că, dacă pedeapsa sa va fi amânată până la Ziua Judecății, va petrece timpul intermediar corupind cât mai mulți dintre descendenții lui Adam.

După ce i-a ispitit pe Adam și Eva să mănânce fructul interzis, Iblis, alias Shaitan (Satan), a fost trimis pe Pământ cu ei.

Adam și Eva și șarpele.

În teologia islamică, Shaitan și adepții săi sunt uneori cunoscuți ca șoptitori. Se spune că vorbesc foarte încet, introducându-le persistent în mințile și

inimile oamenilor, îndemnându-i să aibă gânduri rele, să spună cuvinte rele și să săvârșească fapte rele. Conform învățăturii islamice, această șoaptă constantă a diavolului și a adepților săi este sursa dorinței umane de a păcătui. Pentru a contracara acest lucru și pentru a proteja poporul lui Dumnezeu de rău și de consecințele acestuia, Sfântul Coran oferă rugăciuni speciale pentru a-i ajuta pe credincioși să depășească ceea ce Shaitan și slujitorii săi șoptesc continuu. Acest pasaj se găsește în Sfântul Coran 114:1–6:

În numele lui Allah, cel Milostiv, cel Îndurător.

Spune: Caut refugiu la Domnul omenirii,

Regele omenirii,

Dumnezeul omenirii,

Din răul șoptitorului viclean Shaitan,

Cine șoptește în inimile omenirii,

Despre djinni și despre omenire.

Jahannam este iadul în Islam, iar credința islamică este că Shaitan va fi aruncat în el la sfârșitul timpurilor, împreună cu toți cei care i-au urmat învățăturile păcătoase. Cei care au avut succes în rezistența lor față de el cu ajutorul lui Allah se vor bucura de desfătările nesfârșite ale Paradisului, paradisul islamic. Opinia despre Shaitan este că el nu funcționează, totuși, în afara controlului lui Allah, care este absolut suprem și suveran asupra întregului univers. Shaitan urăște umanitatea și lansează toate atacurile sale împotriva ei. Prin urmare, Islamul îi avertizează pe oameni să facă tot ce le stă în putere, cu ajutorul lui Allah, pentru a lupta împotriva ispitelor pe care Shaitan le șoptește în mintea lor.

O altă diferență între djinni și îngeri în gândirea islamică este că djinnii experimentează nevoi și dorințe fizice și pot, în circumstanțe excepționale, să fie uciși. Cu toate acestea, ei nu sunt limitați de multe dintre constrângerile care limitează activitățile umane. Sunt în mare parte răuvoitori și năzdrăvani și provoacă frecvent accidente și boli oamenilor. Aceste accidente și boli pot fi prevenite atunci când se fac rugăciuni adecvate pentru protecție către Allah. Anumite ritualuri magice sunt, de asemenea, considerate a proteja utilizatorul împotriva relelor amenințate de djinni.

Conceptul de djinn este important și a format o parte esențială a fundalului cultural din Orientul Mijlociu timp de multe secole preislamice. Celebrele O mie și una de nopți pot fi urmărite cel puțin până în secolul al VIII-lea d.Hr., când regele Shahryar fusese înșelat de noua sa regină, care a fost executată pentru infidelitatea sa. Monarhul amărât s-a căsătorit apoi cu o lungă serie de soții virgine frumoase, fiecare dintre ele fiind executată în ziua de după noaptea mireasă cu Shahryar. În cele din urmă, s-a căsătorit cu Șeherezada, fiica vizirului său, care și-a protejat viața spunându-i regelui povești care se întrerupeau întotdeauna într-un punct interesant al narațiunii, așa că a lăsat-o să trăiască încă o zi pentru a termina povestea care îl intrigase. După 1.001 de astfel de povești, Shahryar și-a dat seama că o iubește și a abandonat toate ideile de execuție. Poveștile spuse în timpul celor 1.001 de nopți includeau frecvent djinn printre personajele lor interesante. Originile acestor povești puteau fi urmărite din Arabia, Persia, India, Mesopotamia și Egipt. Multe dintre ele erau povești populare din epoca califatului.

Deși Șaitanul și șaitanii mai mici sunt spirite rele în Islamul modern, în cultura preislamică erau considerați ca fiind oarecum similari ideii grecești de demoni. Se credea că oferă perspective și idei clarvăzători, profeți, mediumi și ghicitori. În această calitate, djinnii erau capabili să facă atât bine, cât și rău.

Cele trei mari religii abrahamice împărtășesc anumite idei despre bine și rău, precum și despre Satana și slujitorii săi. În toate cele trei credințe, bunătatea și puterea absolută a lui Dumnezeu sunt esențiale. Motivele rebeliunii lui Satana diferă ușor, la fel ca și gradul de putere și influență pe care este capabil să o exercite împotriva ființelor umane. Apărarea adevăratului credincios împotriva lui Satana - și a slujitorilor săi - sub protecția lui Dumnezeu este completă.

Există unele variante de gândire cu privire la ce se va întâmpla cu Satana și îngerii căzuți, sau djinii neascultători, în Ziua Judecății. În general, însă, există un consens valid între cele trei credințe: puterea și bunătatea lui Dumnezeu; rolul lui Satana ca sursă a răului și sursă a ispitei de a face răul; și, în final, triumful final al binelui și răsturnarea completă a răului la sfârșitul tuturor lucrurilor.

10

IDENTITATEA, CARACTERUL ȘI NATURA SATANULUI

Gama de idei despre Satan este vastă. Fundamentaliștii religioși și tradiționaliștii l-ar vedea probabil ca pe o entitate personalizată, conștientă de sine și motivată de sine, sau ca pe un membru corupt al djinnilor sau ca pe un înger rebel. Poate că îl văd chiar ca pe un înger ascultător, dar advers, așa cum este portretizat în cartea lui Iov.

Un psiholog sau psihiatru secular ar putea căuta explicații care implică un complex de vinovăție și încercarea subiectului de a transfera vina pentru orice comportament inacceptabil, spunând că Satana l-a ispitit să o facă. Există un grup statuar binecunoscut care înfățișează consecințele consumului fructului interzis în Eden, în care mâna lui Dumnezeu este îndreptată spre Adam, Adam arată spre Eva, iar ea arată spre șarpe. Când sunt judecați criminalii de război, toți încearcă să dea vina unii pe alții, iar strigătul patetic se înalță: „Doar am ascultat ordinele”. Faptul că ai pe altcineva de învinovățit - în special o entitate paranormală puternică precum Satana - oferă într-adevăr un anumit element de ușurare de vinovăție.

Știința medicală ar putea considera viziunile lui Satan și ale demonilor săi însoțitori drept halucinații cauzate de infecții cerebrale, tumori, cheaguri de sânge cerebrale sau alte traume.

Explicațiile speculative ar putea include clasificarea lui Satan și a demonilor drept vizitatori extratereștri cu puteri mult mai mari decât cele ale umanității pământești normale. Astfel de extratereștri cu planuri de dominare a lumii ar încuraja cu bucurie credințele religioase simpliste pentru a-și camufla identitatea reală. Ce s-ar întâmpla dacă două grupuri rivale de extratereștri ar sosi mai mult sau mai puțin simultan în trecutul îndepărtat? Să presupunem că ingineria genetică a avut loc în Eden. Clonarea Evei de pe una dintre coastele lui Adam se armonizează cu o astfel de teorie. Un grup l-ar descrie probabil pe celălalt drept „rău”. Expulzarea din Eden ar putea fi interpretată ca îndepărtarea specimenelor contaminate dintr-un mediu protejat pentru a preveni contaminarea ulterioară.

Satana ca un djinn rebel sau un înger căzut.

Alte ipoteze ar considera acești „vizitatori” nu ca extratereștri de pe o planetă îndepărtată, ci ca tehnologi extrem de avansați, supraviețuitori din Atlantida sau Lemuria, încă hotărâți să ne domine pe ceilalți. Alte teorii iau în considerare posibilitatea existenței unor călători în timp sau a unor călători interdimensionali - ființe ciudate din „Lumile lui Dacă”.

După straniile experiențe tulpa ale Alexandrei David-Néel din Tibet, merită luată în considerare și posibilitatea existenței lui Satan și a demonilor ca forme de gândire create de ideile întunecate din adâncurile minții umane.

Poate gândirea la rău - la nivel conștient, precum un magician care aruncă vrăji întunecate, sau la nivel subconștient, precum gândurile malefice pe care chiar și cei mai sfinți oameni le suprimă și le neagă - să creeze de fapt entități malefice precum Satan și demonii?

Filmul science-fiction din 1956, Forbidden Planet, a încorporat ideea unor monștri de tip tulpa care ies din subconștient.

În Epistola sa către Filipeni 4:8, Pavel a pledat cu mare înțelepciune pentru o gândire pozitivă și sănătoasă:

Încolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este cinstit, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este frumos de iubit, tot ce este vrednic de faimă, dacă este vreo virtute și dacă este vreo laudă, la acestea gândiți-vă.

Cu această gamă vastă de posibilități extrem de divergente de luat în considerare, dacă Satan există, care este adevărata sa identitate? Ce fel de caracter este el? Care este natura sa reală? Posibilitățile trebuie explorate separat, în profunzime și în detaliu.

Să presupunem mai întâi că este o entitate reală, independentă, conștientă de sine, supraomenească, înzestrată cu liber arbitru și cu alegere autentică. Să presupunem, de asemenea, că și-a exercitat odată această libertate de alegere pentru a sfida și a nu asculta de Dumnezeu. Această entitate satanică pare atunci să aibă atât gândire emotivă, cât și gândire cognitivă. Acțiunile sale sugerează că este mândru și ambițios. Vrea să fie independent. Vrea să se exprime. Mândria, ambiția și dorința de auto-exprimare neîngrădită fac atunci parte din natura sa. Dar care a fost motivul neascultării și rebeliunii sale inițiale? Avea legătură cu gelozia față de crearea ființelor umane? De aceea, factorul comun al tuturor răilor este de a provoca durere și suferință ființelor umane? Așa cum dragostea poate fi analizată ca dorința neclintită de a aduce fericire celor iubiți, poate fi analizat răul ca dorința persistentă de a-i răni pe cei urâți?

Este destul de dificil să pătrunzi în mințile și să descifrezi motivațiile altor ființe umane ca noi. Este infinit mai dificil - dacă nu chiar total imposibil - să pătrunzi în mintea unei ființe precum Satana. Dacă el există și dacă este un fel de înger căzut sau un djinn corupt, este aproape sigur mult mai inteligent decât cel mai strălucit om. Cum poate un cimpanzeu bine intenționat să pătrundă în gândurile lui Albert Einstein sau Nicola Tesla? Cum poate cel mai bun psiholog, filosof sau teolog să pătrundă în mintea lui Satana? Cum putem ghici motivațiile sale, ce gândește cu adevărat, ce își dorește cu adevărat?

Ce vrea Satana de fapt?

L-ar face oare genul de dușmănie pe care se presupune că Satana religios tradițional îl simte față de umanitate să vrea să maximizeze suferința umană sau pur și simplu să ne distrugă? În strălucita sa carte, The Screwtape Letters, C.S. Lewis sugerează că Screwtape și ceilalți demoni se hrănesc de fapt cu mizeria și suferința umană.

Dar există oare mai mult în natura complexă a lui Satan decât dorința de a provoca suferință și moarte ființelor umane? Își dorește el lucruri pentru sine? Și dacă își dorește, care sunt acele lucruri? Poate că speră la reintegrarea ca djinn sau înger, sau la împăcarea cu Dumnezeu și la reluarea rolului său inițial în ierarhia angelică.

Examinarea ambiției umane ca forță motivațională în anumite persoane ar putea oferi un indiciu, oricât de inadecvat. Persoana care dorește bani atinge câteva sute de mii, apoi își dorește milioane. După ce a obținut zece milioane, își dorește o sută de milioane, apoi un miliard și așa mai departe. Funcționează ambiția la fel și la scară largă? Dacă Satana caută putere, câtă putere caută? Dorește el să-L înlocuiască pe Dumnezeu ca Domn al Universului? Dacă acesta este obiectivul său final, care sunt strategiile sale intermediare?

Ce se întâmplă dacă nu este o entitate supraomenească rebelă sau neascultătoare, ci una complet ascultătoare, care îndeplinește dorințele lui Dumnezeu testându-i pe oameni așa cum a fost testat Iov? Ce se întâmplă dacă Satana este doar un adversar în sensul că avocatul acuzării îndeplinește doar un rol în instanță, ca parte a procesului judiciar? Atunci motivația sa este complet diferită și, asemenea unui bun avocat, el se supune judecătorului și urmează procedurile legale relevante rolului său în instanță.

Fata din parabola prostituatei trimise de rege să-l ispitească pe prinț speră în secret că acesta va rezista ispitelor ei. În același fel, Satana, în calitate de adversar numit de Dumnezeu, speră în secret că persoana ispitită va rezista tuturor ispitelor sale și astfel va îndeplini standardele morale și etice ale lui Dumnezeu. Dacă aceasta este interpretarea corectă a naturii lui Satan, atunci el este la fel de mult un înger al lui Dumnezeu, care face voia lui Dumnezeu, precum și un înger a cărui sarcină este de a aduce vindecare, sănătate, alinare după tristețe sau o inspirație proaspătă pentru a face o lucrare bună în beneficiul altora. Dacă Satana este un înger loial și ascultător, singura sa motivație va fi să îndeplinească voia lui Dumnezeu cât mai bine posibil și în orice moment.

Ce se întâmplă dacă Satana nu este un înger, loial sau rebel? Ce altceva ar putea fi dacă există? Este posibil să fie un vizitator extraterestru de vreun fel?

Universul este vast. Cosmologia modernă dezvăluie dimensiuni din ce în ce mai mari și mistere dincolo de ele tot mai mari. Dacă măcar o stea din o sută ar avea un sistem planetar... și dacă măcar o planetă din o sută ar avea condițiile necesare pentru a susține viața așa cum o știm... și dacă măcar una din o sută dintre aceste planete potențial susținătoare de viață ar avea viață inteligentă... și dacă măcar una din o sută dintre acestea ar avea viață inteligentă cu tehnologie de călătorie spațială... ar exista în continuare multe mii de potențiali vizitatori extratereștri acolo!

Să presupunem că unii dintre acești vizitatori ar vrea să preia Pământul nostru, să ne controleze și să ne dezvolte astfel încât să le fim de folos. Imaginați-vă că există două sau trei grupuri rivale diferite, toate cu ambiții similare. A fost Grădina Edenului un centru de inginerie genetică? Au fost Adam și Eva creați de ființe de pe o altă planetă sau modificați drastic de acestea din forme de viață mai simple deja existente aici? A fost Eva clonată din coasta lui Adam? Ar putea frica de contaminare cu un grup rival de ființe avansate tehnologic să fi dus la expulzarea din Eden? Cine sau ce era șarpele? A fost el membru al unuia dintre grupurile rivale?

Dacă Satan ar fi doar numele dat de grupul extraterestru A unui membru sau membrilor grupului extraterestru B, acest lucru nu ar însemna nimic mai mult decât că este un rival și că ființele umane „bune” ar trebui să-l evite și să ignore tot ce le spune.

Dacă presupunem că niciunul dintre grupurile rivale nu a fost mai mult sau mai puțin moral decât celălalt și că ambele au vrut să exploateze orice resurse pe care Pământul și locuitorii săi le aveau de oferit, atunci motivațiile ambelor părți au fost mai mult sau mai puțin similare, la fel și etica și moralitatea lor. Nu există atunci o competiție sau un conflict între „bine” și „rău”, ci mai degrabă o competiție între colonizatori de pe planete diferite. Motivațiile ambelor ar fi în mare parte aceleași: învingerea opoziției și valorificarea la maximum a ceea ce Pământul are de oferit. Este, desigur, la fel de posibil ca un grup să fi avut principii morale înalte și să fi fost preocupat de protejarea strămoșilor noștri de exploatare - sau chiar mai rău - permițându-le astfel să se dezvolte independent.

A fost Satan inginer genetic? Dacă da, ce încerca el să creeze?

Dacă speculația este extinsă la grupuri rivale de umanoizi extrem de avansați, care au supraviețuit încă din zilele legendare ale Atlantidei și Lemuriei, atunci probabil că avem o situație foarte veche în care lemurienii și atlanții se luptă unul împotriva celuilalt - sau se luptă împotriva

extratereștrilor. Poate că situația este una în care oamenii (inclusiv lemurienii și atlanții) sunt puși față în față cu extratereștrii. Există mai multe scenarii posibile care implică diverse permutări de aliați și dușmani.

Revenind la ipoteza clonării și a ingineriei genetice, care a început cu crearea Evei din coasta lui Adam, este oare posibil, cât de cât, ca figura lui Pan din mitologia antică - parte om, parte țap, precum imaginea tradițională a lui Satan - să fi fost produsul ingineriei genetice?

Dacă se poate lua în considerare această posibilitate, oare centaurul mitologiei – parte om, parte cal – se încadrează în aceeași categorie de creaturi modificate genetic? Apariția multor djinni și demoni în formă pe jumătate umană poate fi, probabil, „explicată” și prin inginerie genetică. Ca explicație pentru apariția lui Satan și a slujitorilor săi – și pentru modurile în care aceștia sunt descriși în textele religioase, mituri și legende – este extrem de exagerată. Totuși, sfatul nemuritor al lui Charles Hoy Fort (1874–1932) rămâne valabil: „Nimic nu este atât de ridicol încât să nu fie nevoie să fie investigat și nimic nu este atât de ferm dovedit încât să nu fie nevoie să fie investigat din nou.”

Dacă Satana nu ar fi fost un înger căzut, nu un membru corupt al djinnilor, nu un tulpa, nu un extraterestru, nu un atlant sau un lemurian și nu un produs al ingineriei genetice, ce ar fi putut fi? Cei mai avangardiști dintre fizicienii noștri din secolul XXI sunt cei care îndrăznesc să speculeze despre probabila existență a altor dimensiuni dincolo de cele trei dimensiuni ale spațiului și timpului cu care suntem familiarizați. Dacă există și alte dimensiuni, Satana provenea de pe una dintre ele, mai degrabă decât de pe o altă planetă? Există, de asemenea, posibilitatea călătoriei în timp. A venit cumva dintr-un viitor nedeterminat sau dintr-un eon îndepărtat al trecutului îndepărtat, când existau ființe de felul său?

Există, de asemenea, așa-numitele „Lumi ale lui Dacă” - pistele de probabilitate care atrag fizicienii inovatori în același mod ca și dimensiunile suplimentare. Să presupunem, de dragul argumentului, că ați pierdut un anumit tren sau autobuz care apoi s-a prăbușit. Pe pista noastră a existenței „reale”, sunteți încă aici: foarte viu și nevătămat. Pe pista de probabilitate unde ați prins trenul sau autobuzul care a fost implicat într-un accident oribil, ați putea fi mort sau foarte grav rănit. Gândiți-vă la o altă pistă de probabilitate unde ați câștigat un milion la loterie și la pista noastră din viața reală unde încă munciți din greu pentru a vă câștiga existența. Ce-ar fi dacă - așa cum îndrăznesc unii fizicieni să teoretizeze - ar fi posibil să vă deplasați între pistele de probabilitate și să mergeți să trăiți într-o altă Lume a lui Dacă?

Au fost Pan și Centaurul produse ale ingineriei genetice?

S-a emis teoria conform căreia entitățile descrise ca Lucifer, Satan, Belzebub și demonii care îi însoțesc sunt de fapt ființe dintr-o lume paralelă foarte ciudată, o linie de probabilitate unde lucrurile s-au desfășurat foarte

diferit față de modul în care s-au desfășurat în ceea ce ne place să considerăm a fi „realitatea” noastră normală, de zi cu zi. Ceea ce vrăjitoarele, vrăjitorii, fermecătorii și vrăjitorii consideră a fi „magie” ar putea fi pur și simplu modalități de a deschide un portal între liniile de probabilitate, astfel încât demonii dintr-o realitate alternativă bizară să poată pătrunde în ceea ce noi considerăm a fi lumea noastră „normală” sau „reală”.

Care ar putea fi motivațiile unor astfel de ființe odată ce intră în „realitatea” noastră? Ar încerca ele să modifice realitatea noastră astfel încât să semene mai mult cu traseul lor probabilist - realitatea alternativă - din care proveneau? Din punctul de vedere al unor ființe umane ca noi, care s-au aclimatizat cu realitatea noastră, s-ar părea că ceea ce încercau să facă vizitatorii era greșit sau „rău”? Ar încerca ele să creeze portaluri suplimentare, astfel încât mișcarea între universurile paralele să devină mai ușoară? Ar căuta ele cumva să îmbine cele două trasee într-o singură realitate, în cadrul căreia entitățile din lumea noastră și a lor să se poată amesteca liber și ușor?

O ipoteză nu exclude neapărat o alta. Pentru teist, Dumnezeul Suprem al binelui, Dumnezeul creator și susținător al fiecărui univers, este inevitabil și Dumnezeul fiecărei piste de probabilitate. Refugiații demonici dintr-o realitate alternativă - o altă Lume a Dacă-ului - în lumea noastră, ar fi putut la fel de bine să fi fost djinni rebeli, neascultători sau îngeri căzuți pe lumea paralelă din care au provenit. Rămâne atunci motivația lor constantă? Dacă nu L-au ascultat pe Dumnezeu pe lumea lor originală, ar continua pur și simplu să încerce să nu-L asculte pe lumea noastră și să provoace probleme aici, ispitind ființele umane să săvârșească răul?

Dacă Satana și demonii sunt inexistenți în vreun sens real obiectiv, atunci orice analiză a naturii și motivațiilor lor se transferă la mințile umane din care au izvorât și în care „trăiesc”. Ei nu sunt nimic mai mult decât gândurile și sentimentele reprimate cu care oamenii „normali” consideră că este prea greu să se confrunte. Așa cum pacientul cu un enorm complex de inferioritate încearcă să compenseze acest lucru comportându-se într-un mod dominant, lăudăros și agresiv pentru a demonstra superioritatea, tot așa persoana cu o minte subconștientă plină de impulsuri profunde, întunecate și malefice caută să demonstreze altruism, bunătate, integritate, bunătate și altruism. O minte subconștientă plină de dorințe reprimate de a viola, ucide, domina și teroriza pe alții în ceea ce ar putea fi numit un mod demonic, poate camufla aceste dorințe reprimate încercând să pară neobișnuit de bună, generoasă și de ajutor față de ceilalți. Atunci s-ar putea argumenta că demonii pur mentali, care nu există în niciun sens real sau

obiectiv, sunt totuși capabili de motivație. Motivațiile lor gemene sunt de a se deghiza apărând „buni” la un nivel superficial, observabil, în timp ce doresc subconștient să comită acte egoiste și brutale.

În încercarea de a evalua posibila origine, identitate, caracter și natură a lui Satan sau Lucifer, am analizat posibilitatea ca acesta să fie un înger ascultător și loial, care îndeplinește lucrarea lui Dumnezeu de a-i testa pe oameni. De asemenea, este posibil să fie un înger căzut, sau rebel, sau poate chiar un djinn. Am examinat posibilitatea ca acesta să fie o entitate din unul dintre legendarele ținuturi pierdute ale Atlantidei sau Lemuriei, care a supraviețuit cumva scufundării lor. A fost examinată și posibilitatea ca acesta să fie un extraterestru, împreună cu posibilitatea ca, dacă este dintr-o altă lume, să fi fost implicat într-un proiect de inginerie genetică centrat pe Adam și Eva.

Ipoteza că ar proveni dintr-un alt timp a fost, de asemenea, analizată. Marea dificultate a tuturor teoriilor despre călătoria în timp este, desigur, că viitorul nu este fix. Mâine este produs de lucrurile care se fac astăzi. Astăzi este matrița în care se toarnă posibilitățile topite ale zilei de mâine. Dacă Satan este un călător în timp, cu greu ar fi putut veni din viitor - pentru că viitorul este nedeterminat. Ce s-ar întâmpla dacă într-un moment îndepărtat din trecut au existat civilizații de o mare sofisticare și complexitate, cu o tehnologie mult înaintea noastră, dar acum complet pierdută pentru noi? A avut vreuna dintre ele călătorii în timp? A scăpat entitatea pe care o numim Satan folosind o mașină a timpului dintr-un dezastru antic care a copleșit una dintre acele civilizații antice? Totuși, dacă a făcut-o, cum ar putea scăpa într-un viitor nedeterminat? Când toate simplele probabilități care existau în timpul său antic s-au condensat, cristalizat, solidificat și s-au așezat în cele din urmă pentru a crea ceea ce considerăm a fi realitatea noastră, cum a ajuns aici? Problema care mârâie toate teoriile călătoriei în timp este cum poate un călător în timp să facă un salt înainte într-un viitor care încă nu există din punctul său de vedere.

Ipoteza universurilor paralele, teoria probabilității, a fost, de asemenea, examinată. Dacă, așa cum își imaginează unii fizicieni avansați, există realități alternative - intrigantele Lumi ale lui Dacă - este posibil ca Satan să provină dintr-una dintre acestea?

Existența sa ca tulpa, sau formă de gândire, a fost, de asemenea, luată în considerare, împreună cu inexistența sa în orice stare obiectivă. Dacă este doar o imagine reprimată în subconștientul uman, cum poate fi detectat acolo și care sunt motivele secrete ale oamenilor în ale căror subconștiente sălășluiește?

11

ÎNCHINARE SATANICĂ ȘI RITUAL

Cultul și ritualurile satanice variază foarte mult atât ca formă, cât și ca număr de sataniști care participă la un moment dat. Un închinător la diavol își poate îndeplini serviciul satanic complet singur, exclusiv în scopuri proprii. Nu este nevoie ca un preot sau un guru satanic să fie prezent pentru ca serviciul să aibă loc. Atunci când se desfășoară un serviciu sau un ritual individual de acest tip, satanistul individual devine propriul său preot sau ofițer. În sensul cel mai strict, singurul ingredient esențial al unui serviciu satanic este satanistul individual care îl conduce. Teoretic, acesta poate avea loc oriunde - inclusiv în interiorul minții satanistului, în timp ce acesta servește la tejghea, stă la tastatura computerului, se relaxează acasă sau conduce la serviciu prin traficul din orele de vârf.

În majoritatea ocaziilor, lumânările și un altar sunt accesorii utile, dar nu sunt esențiale. Nu există reguli sau reglementări, ca atare, cu privire la modalitățile precise în care trebuie desfășurat fiecare serviciu satanic. Libertatea și independența sunt esențiale. Unii sataniști efectuează ritualuri foarte simple în majoritatea ocaziilor - mai ales când sunt singuri - dar pot efectua și ritualuri extrem de complexe în companie și pentru ocazii speciale din calendarul satanic.

În sensul său cel mai simplu, nespecific și nereligios, ideea de ritual nu poate implica nimic mai mult decât o funcție regulată. Dacă o persoană bea întotdeauna cacao înainte de a merge la culcare, aceasta poate fi denumită cana ritualică de cacao. Așteptarea la o anumită stație de autobuz pentru un anumit autobuz la o anumită oră poate fi, de asemenea, considerată un ritual din partea persoanei care călătorește în acest fel. În sensul său mai specializat, termenul ritual se referă la ordinea particulară, prescrisă a unei ceremonii religioase - indiferent de credință sau confesiune. Prin urmare, poate exista așa ceva ca un ritual satanic prescris.

Ritualurile religioase se referă la rutine obișnuite și practici obișnuite într-un context religios. Acestea sunt efectuate cu intenția de a ajuta participanții să ia contact cu ființa spirituală sau forțele spirituale cu care speră să comunice. În acest sens fundamental și elementar al practicării unui ritual religios, simpla participare regulată la biserică duminica dimineața este un ritual creștin.

Pentru a înțelege natura ritualului religios, este util să analizăm scopul acestuia. De ce merg în acest loc în acest moment? Unii oameni ar putea decide să îndeplinească un anumit ritual - în special un ritual magic - pentru a face ca anumite lucruri să se întâmple într-un anumit fel; adică, pentru a face ca lucrurile să se întâmple într-un mod în care își doresc ca acele lucruri să se întâmple.

Un exemplu util pentru a ilustra acest punct este următoarea vrajă folosită de un credincios în magie care dorește să vândă o proprietate:

Aparat și ingrediente: o lumânare aurie; o lumânare roșie; ulei de lavandă.

Timp: în timpul descreșterii lunii într-o noapte când luna este clar vizibilă.

Metodă: Adăugați șapte picături de ulei de lavandă în combustibilul din lampa cu ulei. Așezați lumânarea aurie în dreapta arzătorului și lumânarea roșie în stânga. Aprindeți mai întâi lumânarea aurie, apoi pe cea roșie. Spuneți următoarele cuvinte: „Această casă se vinde repede pentru [introduceți prețul dorit pentru casă în incantație în acest moment]. Așa fie." Repetați vraja în nopțile în care luna este în descreștere și asigurați-vă că ambele lumânări s-au stins complet.

A face magie în acest fel pentru a îndeplini un scop stabilit a fost comparat de sataniști și magicieni cu a deveni, într-un fel, propriul tău duh și a-ți îndeplini propriile dorințe. Unii sataniști dedicați pot completa vraja apelând în mod specific la ajutorul lui Satan pentru a se asigura că proprietatea este vândută rapid și la prețul dorit.

Pentru unii sataniști convinși și închinători ai diavolului, însă, ritualurile religioase se concentrează pe ceea ce ar descrie ca petrecerea timpului în comuniune cu Satana, pe care tind să-l numească respectuos Prințul Întunericului, mai degrabă decât să folosească satanismul doar ca mijloc de a-și îmbunătăți ritualurile magice. Nu par să vrea să obțină simple avantaje fizice, cum ar fi vânzarea unei case la un preț bun: își exprimă dorința de a se apropia de Satana însuși. Ei consideră acest lucru ca o modalitate de a se angaja tot mai profund pe calea satanică pe care au ales-o. Există o paralelă ciudată aici cu comportamentul călugărilor și călugărițelor profund religioase care se retrag din lume și din orice dorință lumească pentru a avea o comuniune mai profundă cu Dumnezeu. Un exemplu extrem este ascetul Sfânt Simeon Stilitul (390–459 d.Hr.), care a petrecut treizeci și

șapte de ani în contemplare religioasă profundă în vârful unui stâlp lângă Alep, în Siria.

Așadar, s-ar putea sugera că există două scopuri în spatele acestor ritualuri satanice. Primul este mai simplu, mai direct și mai ușor de înțeles. Ritualistul satanic își dorește ceva - cum ar fi o vânzare rapidă a casei sale - și efectuează o vrajă magică care invocă intervenția lui Satan în numele său. Al doilea, cel mai profund și mai tulburător, este ritualul care îl atrage pe închinătorul diavolului într-o comuniune mai strânsă cu diavolul, dar nu are alt scop decât acesta.

După ce a fost analizat scopul din spatele ritualului, următoarea etapă a analizei este examinarea a ceea ce se face de fapt în timpul acestuia. Ritualiștii trebuie să decidă ce se va întâmpla de fapt în cursul îndeplinirii ritualului lor. Există o serie de forme tradiționale pe care le poate lua o astfel de închinare. De exemplu, trebuie luată o decizie cu privire la necesitatea unui altar, ce formă va lua și unde va fi amplasat. Există, de asemenea, întrebarea cine - sau ce - va fi amplasat pe el. Se vor rosti rugăciuni? Se vor incanta sau cânta incantații? Se va acorda o atenție specială celor patru puncte cardinale ale busolei? Câtă imagistică simbolică va fi implicată? Ar putea fi folosită o „păpușă” magică pentru a aduce dezastru sau distrugere asupra unui dușman al sataniștilor?

Se vor aprinde lumânări? Va avea loc copulația dacă magia sexuală face parte din ritual? Se vor purta robe sau acoperăminte speciale pentru cap? Se vor folosi efecte muzicale, cum ar fi suflatul în coarne sau bătaia tobelor? Vor face parte din ritual talismane, amulete sau farmece?

Unii sataniști vor pune muzică pe care o consideră potrivită ca fundal pentru ritualul lor. Alții pot difuza ceea ce consideră a fi un extras dintr-un film, videoclip sau DVD potrivit, cu sunetul redus, pe măsură ce ritualul continuă. Când filmul și muzica de fundal se termină, ceremonia este încheiată.

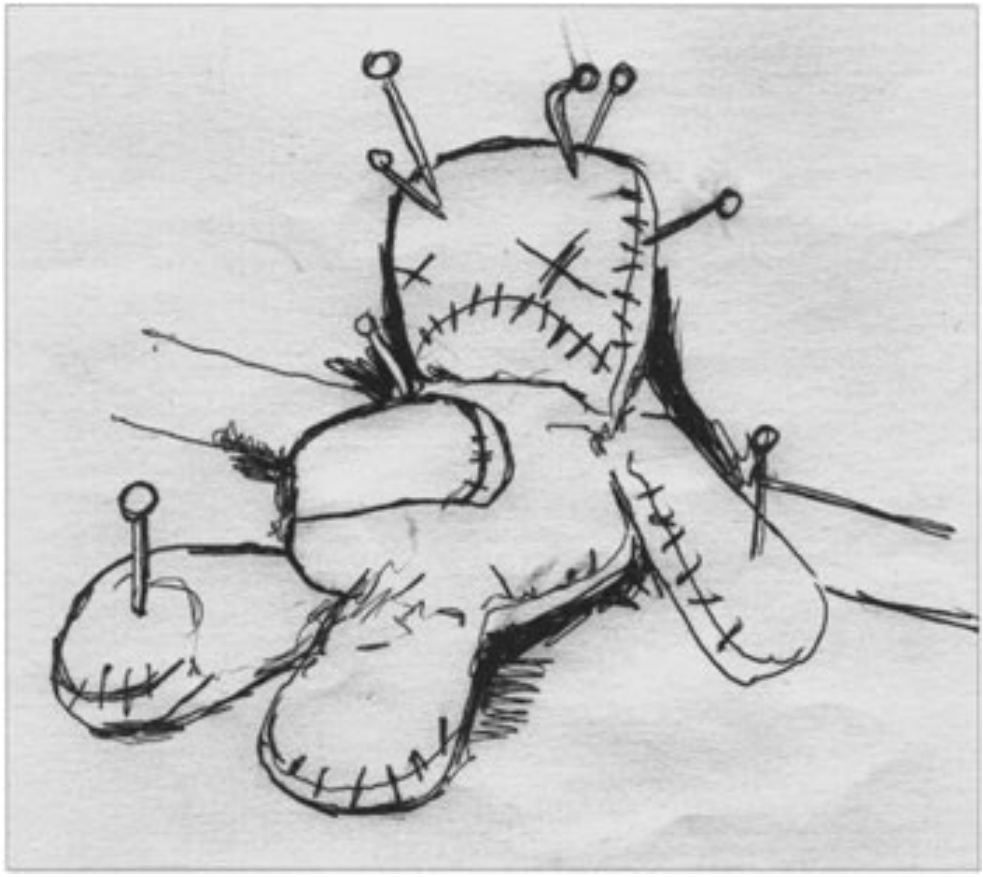

Păpușă magică sau „păpușă” folosită de sataniști pentru a răni sau distruge un inamic sau pentru a scăpa de ceea ce consideră a fi o problemă.

Se crede foarte des că sataniștii celebrează o ciudată inversare a Liturghiei catolice, numită Liturghia Neagră, dar este foarte probabil ca acest ritual să fie, de fapt, efectuat doar rar. Liturghia creștină completă, numită și Euharistie, Sfânta Împărtășanie și Sfântul Sacrament, constă în binecuvântarea pâinii și a vinului - de obicei, ostii speciale în loc de pâine propriu-zisă - care sunt apoi considerate Trupul și Sângele lui Hristos. Acestea sunt distribuite închinătorilor de către preotul care celebrează Liturghia. Pentru creștinii care cred că o schimbare reală are loc în pâine și vin atunci când sunt binecuvântate de preot, termenul teologic folosit este transubstanțierea. Pentru creștinii care cred că, într-un mod foarte special, Hristos însoțește pâinea și vinul binecuvântate, termenul teologic folosit este consubstanțierea. Pentru sataniștii care urmează ritualul Liturghiei Negre, pâinea și vinul sacre dintr-o Liturghie creștină sunt profanate într-un fel. Liturghia lor Neagră devine apoi o parodie a Liturghiei creștine.

Există o gamă largă de idei printre sataniști despre cum pot fi obținute pâinea și vinul creștin binecuvântat. În unele cazuri, este vorba de un furt flagrant dintr-o biserică creștină unde se știe că sunt depozitate pâinea și vinul sacre, în cazul în care un credincios pe moarte care speră să ia Preasfântul Sacrament înainte de a trece în neființă. În alte cazuri, există un preot creștin corupt care a încheiat un contract cu Satana. Acest preot va aduce apoi pâine și vin binecuvântat la ceremonia Liturghiei Negre. În unele cazuri, un astfel de preot corupt va conduce efectiv Liturghia Neagră, acționând ca un preot satanic în timpul acelui ritual.

De asemenea, s-a sugerat că presupușii creștini care participau la o Liturghie catolică ar ascunde pâinea sub limbă și apoi le-ar da colegilor lor sataniști. Autorii și comentatorii sataniști ai Liturghiei Negre tind să nu fie de acord cu privire la tehnicile de profanare a pâinii și vinului sacru furat. Unele relatări descriu pâinea și vinul sacru furat ca fiind profanate în timpul unor acte de magie sexuală satanică. Alții sugerează că este înlocuită cu obiecte profane, mai degrabă decât să fie de fapt profanată. Se spune că înlocuitorii profani includ o broască râioasă, un nap, alte legume rădăcinoase sau bucăți de carne uscată.

Unii istorici au sugerat că o posibilă origine a Liturghiei Negre ar putea fi găsită într-o parodie medievală a Liturghiei scrisă în latină ecleziastică în timpul secolului al XIII-lea. Aceasta era cunoscută sub numele de Liturghia Băutorilor și Jucătorilor și probabil avea scopul de a atrage atenția critică asupra consumului de alcool și a jocurilor de noroc ale călugărilor corupți și desfrânați. Parodia îl folosea pe Bachus (zeul vinului) în locul lui Deus (Dumnezeu). Lucrarea a fost găsită într-o colecție de poezie latină medievală intitulată Carmina Burana (Cântece din Beuern), care a apărut în jurul anului 1230.

În Evul Mediu, ritualul Liturghiei nu era ferm stabilit și existau oportunități pentru preoți de a adăuga ceea ce se numea rugăciuni private sau secrete. Unii preoți au început să se ofere să celebreze Liturghia contra cost pentru a satisface nevoile clienților lor personali: obținerea dragostei unui potențial partener dorit, binecuvântarea culturilor și recoltelor sau rezolvarea problemelor cu dușmanii. Aceasta era o practică deosebit de neplăcută: numele dușmanului era inclus într-o Liturghie pentru morți, iar o păpușă, sau un păpușar, care îl reprezenta pe dușman, era îngropată.

O parte din procedurile europene de vânătoare de vrăjitoare consta în acuzarea celor suspectați de vrăjitorie, vrăjitorie și magie neagră că pervertesc Liturghia creștină. Se credea că făceau acest lucru în rolul lor de agenți ai diavolului. Se spunea că foloseau pâine creștină furată în propriile

scopuri satanice. Manualul celebru pentru vânătorii de vrăjitoare, Malleus Maleficarum, oferea detalii despre modalitățile prin care vrăjitoarele se presupunea că făceau acest lucru.

Timp de aproximativ trei sute de ani, începând cu secolul al XVI-lea, au existat relatări despre Liturghia Neagră oficiată de sataniști în Franța. Se spune că Catherine de Medici ar fi oficiat ceremonia pe baza detaliilor oferite într-o carte de Jean Bodin.

O altă exponentă a Liturghiei Negre a fost faimoasa otrăvitoare Catherine Montvoisin (1640–1680), denumită de obicei simplu La Voisin. Ea a fost profund implicată în infamul affair des otrăvuri în timpul domniei lui Ludovic al XIV-lea. Soțul ei era un bijutier fără succes, iar ea a început să se ocupe de satanism și magie neagră pentru a obține niște venituri suplimentare. Catherine aranja avorturi, acționa ca moașă în alte ocazii și amesteca medicamente ciudate din plante și alchimie, inclusiv afrodisiace. De asemenea, considera profitabil să furnizeze otrăvuri atunci când prețul era corect. Unul dintre numeroșii ei iubiți și complici magicieni a fost Adam Coeuret, cunoscut și sub numele de Lesage. Un preot corupt pe nume Étienne Guibourg i s-a alăturat și el în aceste activități nefaste, iar sângele copiilor era folosit ca parte a versiunii lor a Liturghiei Negre.

Una dintre clientele lui La Voisin a fost Olympe Mancini, contesa de Soissons, care dorea ca doamna de Montespan, amanta regelui, să fie otrăvită. Ingredientele unora dintre aceste amestecuri neplăcute includeau sânge uman, praf dintr-un loc de veci, cantaride, pilitură de fier, dinți de cârtiță și oase de broască râioasă.

La Voisin a fost condamnat pentru vrăjitorie și ars de viu într-o piață publică din arondismentul al patrulea din Paris. Piața era cunoscută sub numele de Place de Grève înainte de 1802, cuvântul „grève” însemnând o zonă plată acoperită cu nisip sau pietriș pe malul unui ocean, lac sau râu. Din 1802 este cunoscută sub numele de Place de l'Hotel de Ville. Era un loc popular atât pentru întâlniri publice, cât și pentru execuții publice. Deși profund implicat în activitățile neplăcute ale lui La Voisin, preotul renegat Guibourg a fost închis în loc să fie executat. A murit în închisoare în 1686, la vârsta de șaptezeci și șase de ani.

La Voisin și Étienne Guibourg au susținut și Liturghii negre în numele Françoise-Athénaïs de Rochechouart de Mortemart, marchiză de Montespan (1641–1707), mai cunoscută drept Madame de Montespan, care a fost cea mai faimoasă amantă a lui Ludovic al XIV-lea, cu care a avut șapte copii.

Când La Voisin și Guibourg au oficiat ceremonia cu Montespan, ea stătea întinsă goală pe spate pe altar, cu brațele întinse și câte o lumânare neagră în fiecare mână. Potirul i-a fost așezat pe stomac, iar parodia lor a Liturghiei a pornit de acolo.

Infamul Donatien Alphonse François, marchizul de Sade (1740–1814), a inclus referințe la Liturghia Neagră în multe dintre scrierile sale și, după toate probabilitățile, a participat la mai multe.

Autorul francez Charles-Marie-Georges Huysmans (1848–1907), care și-a publicat lucrările sub numele de Joris-Karl Huysmans, a scris despre satanismul francez în Là-Bas, carte apărută în 1891. Personajele din carte poartă lungi discuții despre istoria satanismului în Franța. Unul dintre ei participă apoi la o Liturghie Neagră de tipul celei despre care Huysmans părea să creadă că se practica de fapt la Paris. Deși aparent o operă de ficțiune, Là-Bas a intrat într-o multitudine de detalii realiste despre Liturghia Neagră, detalii care i-au determinat pe mulți cititori să suspecteze că Huysmans avea cunoștințe speciale despre aceasta. Preotul din Là-Bas, însă, nu îndeplinește de fapt un ritual satanic: el intră într-o lungă argumentație în care îl laudă pe Satana ca zeu al rațiunii, care se opune formalismului restrictiv al creștinismului. Preotul lui Huysmans din Là-Bas pare mai apropiat de scrierile poetului francez Charles Pierre Baudelaire (1821–67) decât de orice tip de parodie sau subversiune a Liturghiei creștine.

Jules Michelet (1798–1874), istoricul francez, a scris La Sorcière, redenumită Satanism și vrăjitorie în 1862. Două capitole ale acestei lucrări se referă la Liturghia Neagră într-un mod analitic care le-a permis cititorilor lui Michelet să înțeleagă mai clar ce era aceasta.

James George Frazer (1854–1941) a fost strălucitul antropolog social scoțian care a scris lucrarea „Creanga de Aur” în 1890. Acest studiu remarcabil conține detalii despre credințele magice și religioase din întreaga lume. Ipoteza sa de bază era că credința umană trecea prin trei etape distincte: magie, religie și știință. Frazer a inclus o descriere detaliată a Liturghiei Sfântului Sécaire - un tip de Liturghie Neagră, pe care o descoperise în lucrarea „Paisprezece superstiții populare ale Gasconiei”, publicată în 1883. Această carte („Paisprezece superstiții populare ale Gasconiei”) fusese scrisă de Jean-François Bladé (1827–1900), un istoric și expert în folclor francez.

Liturghia Sfântului Sécaire poate fi considerată o parodie a Liturghiei romano-catolice tradiționale. Se distingea de alte versiuni ale Liturghiei

Negre prin faptul că se presupunea că era folosită ca mijloc secret de ucidere atunci când cineva căuta răzbunare.

Liturghia Sfântului Secair trebuia oficiată de un preot corupt și partenerul său sexual într-o biserică în ruine sau abandonată. Ceremonia trebuia să înceapă exact la ora unsprezece noaptea și trebuia să se termine exact la ultima bătaie a miezului nopții. Preotul corupt recita Liturghia creștină invers și folosea ostii negre și triunghiulare, spre deosebire de ostiile circulare albe din cadrul Euharistiei creștine tradiționale. În loc de vinul folosit la o Liturghie creștină autentică, preotul corupt bea apă scoasă dintr-o fântână care conținea trupul unui prunc nebotezat. Celebrantul făcea semnul crucii pe pământ folosind piciorul stâng. De îndată ce ceremonia era finalizată, preotul renegat șoptea numele victimei împotriva căreia era îndreptată Liturghia Sfântului Secair. Se credea că acesta, sau ea, va muri apoi fără nicio cauză aparentă și că o autopsie a cadavrului victimei nu va dezvălui niciun indiciu.

Alte lucrări literare referitoare la natura Liturghiei Negre provin din condeiul sinistru al lui Aleister Crowley (1875–1947). Acesta a scris o povestire scurtă despre Liturghia de la Saint Sécaire în seria sa bazată pe „Creanga de Aur” a lui Frazer, intitulată „Crenguțe de Aur”. Aceasta a fost publicată pentru prima dată în 1918 în The International, apoi a apărut într-o publicație ulterioară în 1988.

O altă sursă de informații despre diverse aspecte ale ceremoniilor sataniste și ale Liturghiei Negre a fost Augustus Montague Summers (1880–1948). În cartea sa pe această temă, Istoria vrăjitoriei și demonologiei, Capitolul IV, Sabatul, folosește numeroase citate din texte latine și franceze.

Din câte se poate constata din aceste surse și din altele, Liturghia Neagră poate fi împărțită în șase secțiuni separate. Prima este clasificată drept introit, care este o introducere la ceremonia care urmează. Preotul vorbește cu adepții și asistenții săi despre scopul Liturghiei Negre și despre ce vor implica etapele ulterioare. Există părți ale acestui introit care sunt foarte asemănătoare cu introducerea la Liturghia creștină obișnuită, dar toate dedicațiile sunt schimbate, iar numele Satan, Lucifer, Belzebul sau pur și simplu „diavolul” sunt înlocuite cu cele ale lui Dumnezeu și Hristos. În timpul acestui introit, femeia care va servi drept altar este dezbrăcată și așezată pe spate, cu o lumânare neagră în fiecare mână. Asistenții preotului, cunoscuți sub numele de acoliți, aprind apoi lumânările și cădelnițele (arzătoare de tămâie). Acesta poate fi considerat sfârșitul introitului.

A doua etapă este pregătirea pentru ceremonia care urmează. Însoțit de doi asistenți - un băiat și o fată - preotul se apropie de fata care slujește drept altar și efectuează scurte acte sexuale introductive cu ea. Restul acestei etape de pregătire implică atingerea rituală a hostiei sacramentale furate, a cădelnițelor, a potirului și a lumânărilor care vor face parte din ceremonia ulterioară. Este posibil ca hostia să nu fi fost de fapt furată dintr-o biserică sau tabernacol, ci „consacrată" în prealabil de către preotul corupt. Grupurile sataniste au opinii diferite cu privire la faptul dacă o hostiă presupus consacrată de un preot renegat poate fi considerată consacrată. Aceștia preferă să fure hostii autentice, consacrate, dintr-o biserică unde au fost consacrate de un preot autentic și sincer.

Așa cum ostiile consacrate sunt o parte vitală a Liturghiei Negre, la fel este și vinul. Tarragona, în estul Spaniei, produce un vin roșu delicios și bogat, foarte apreciat pentru Liturghiile creștine. Este adesea ales de sataniști și pentru Liturghiile Negre, dar aceștia îl contaminează adesea înainte de liturghie cu substanțe nocive, halucinogene.

Experții în Liturghia Neagră susțin că potirul satanic nu poate fi făcut din aur. Așa cum argintul este în mod tradițional fatal pentru vampiri și vârcolaci, tot așa se spune că aurul este prea pur și sfânt pentru a deveni o parte utilizabilă a unei Liturghii Negre satanice.

Potirul este prevăzut cu o patenă (o placă subțire, circulară) și un voal, ambele decorate cu simboluri satanice. Alte accesorii includ o cădelniță și o barcă pentru tămâie, cărbune și alcool metilat sau un combustibil similar. Așa cum vinul roșu din Tarragona este contaminat atunci când este folosit la o Liturghie Neagră, și tămâia este contaminată. Se spune că tămâia tipică pentru Liturghia Neagră conține asfalt sau gudron, smirnă și diverse ierburi toxice, cum ar fi mățeșarul (Hyoscyamus niger), mărul cu spini (Datura stramonium) și mătrăguna (Atropa belladonna). În mitologia greacă, Atropos era a treia dintre Moarte - cea care tăia firul când o viață se sfârșea.

Un alt accesoriu important pentru Liturghia Neagră este o imagine a lui Satan, expusă proeminent în locul unde are loc ceremonia. Tipul particular de imagine depinde de grupul de sataniști care efectuează ritualul. Luciferienii tind să-l imagineze pe Lucifer ca pe un tânăr atrăgător - luceafărul dimineții și al serii, un echivalent masculin al zeiței sexuale, Venus. Alte grupuri ar putea alege imaginea caprei sau o formă hibridă precum Pan.

Un clopot este considerat o piesă esențială a echipamentului ritualic și este tras în mod corespunzător în momentele importante ale ceremoniei. În unele versiuni ale ritualului, este implicat și un aspergillus (o formă de ciupercă toxică) cu o formă evident sugestivă, precum și un mic cazan.

Robele variază de la o sectă de sataniști la alta. Unii preferă veșmintele preoțești brodate elaborat, care ar împodobi personalul celei mai ornamentate catedrale; alții preferă haine simple, asemănătoare unor rochii, care pot fi aruncate rapid și ușor atunci când începe partea orgiastică a ceremoniei.

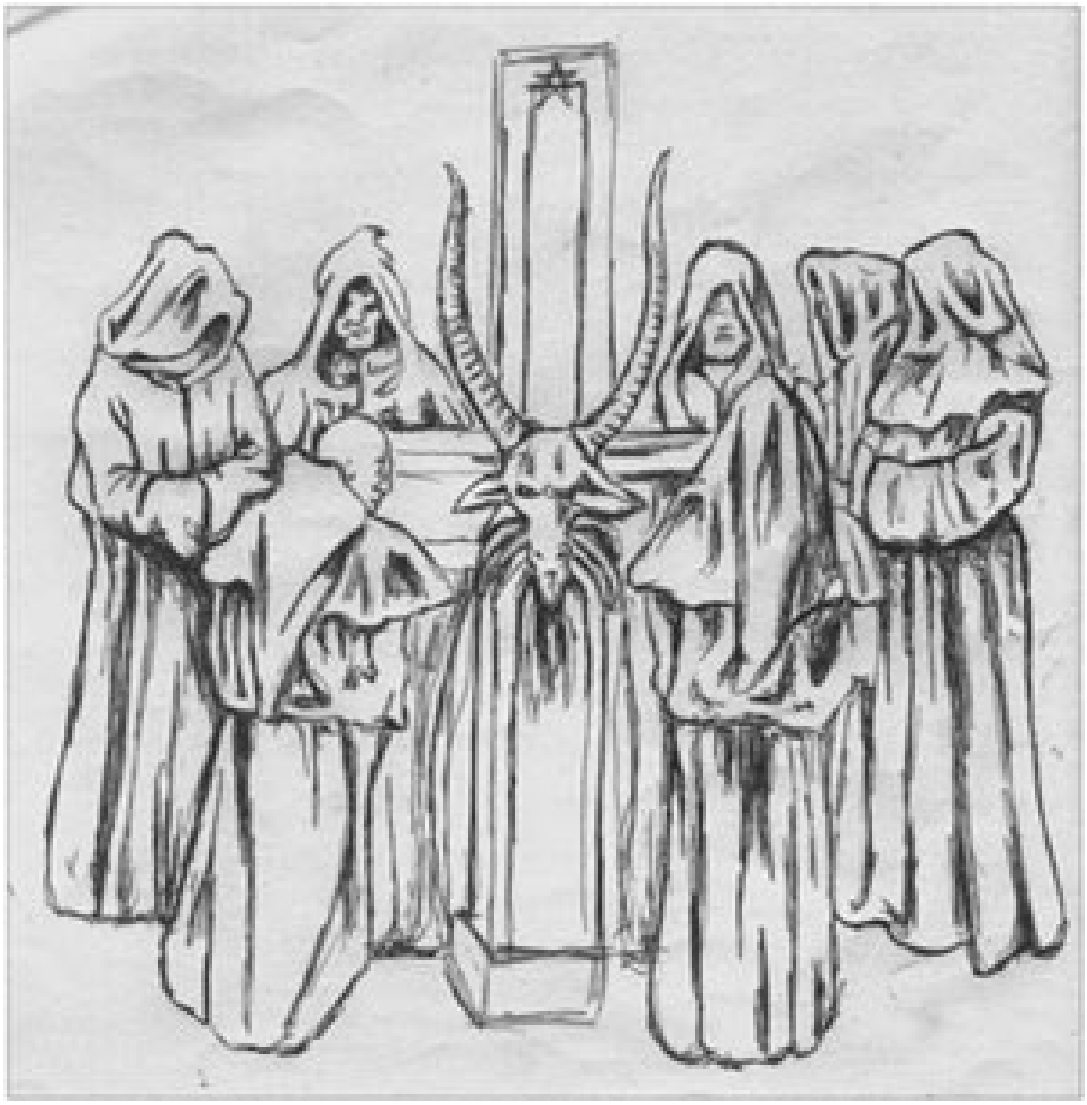

Sataniști la o Liturghie Neagră.

Cuvintele propriu-zise ale unei liturghii satanice a Liturghiei Negre diferă, de asemenea, de la o sectă la alta. Modelul general, tradus în engleză, urmează în linii mari această structură, unde V reprezintă versetul, cuvintele rostite de preot, iar R răspunsul închinătorilor:

V: În numele marelui zeu Satan vom intra pe acest altar al Domnului Iadului.

R: El ne dă bucurie.

V: Domnul nostru Infernal ne va acorda ajutorul Său.

R: El este conducătorul Pământului.

V: Pământul este al tău, Doamne Lucifer. Ajută-mă împotriva dușmanilor mei, căci sunt adevăratul tău slujitor. Păzește-mă și protejează-mă de cei care mă persecută.

R: Izbăvește-ne de toți cei ce ne urăsc fără motiv.

V: Vino la noi, Doamne Satan, și dă-ne viață nouă.

R: Suntem poporul Tău și Tu ne vei face bucuroși.

V: Arată-ne marea Ta putere, Doamne Satan.

R: Dă-ne darurile tale generoase ca să ne bucurăm de ele.

V: Ascultă-ne, puternice Satan. Ascultă-ne, marele Lucifer.

R: Lasă vocile noastre să ajungă la tine.

V: Domnul Iadului să fie cu voi.

R: Și, de asemenea, cu tine.

V: Toată puterea și slava lui Satan, Lucifer, Beelzebul și Asmodeu.

R: Îi lăudăm și îi onorăm pe Lorzii Pământului și ai Iadului.

A treia secțiune a Liturghiei Negre este numită ofertoriu. Hostiile și vinul sunt arătate enoriașilor, iar preotul tămâiește apoi altarul femeii goale și masa sau platforma pe care a fost așezată. Celebrantul ridică apoi vinul și

hostia și le oferă lui Satan. Apoi îl invită pe Satan să vină și să binecuvânteze participanții. Asistenții săi îi aduc apoi căprioara și tămâia, pe care le stropește pe cărbunele aprins.

V: Fie ca această tămâie să se înalțe spre Tine și să-Ți fie plăcută, Doamne al Iadului.

R: Fie ca darurile Tale să se pogoare asupra noastră.

Apoi, celebrantul tămâiază imaginea lui Satan și fata goală care constituie altarul. Dacă există suficient spațiu, merge în jurul ei în timp ce tămâie.

V: Domnul Iadului fie cu voi.

R: Și, de asemenea, cu tine.

V: Înălțați-vă inimile.

R: Ne înălțăm inimile către Domnul Iadului.

V: Să-I mulțumim Domnului nostru Infernal.

R: Este corect și corect să se facă așa.

V: Este cu adevărat cuviincios și drept să-I lăudăm și să-I mulțumim în orice vreme și în orice loc.

Apoi, celebrantul se înclină în fața imaginii lui Satan și sună clopotul de trei ori (în alte versiuni, clopotul este sunat fie de șapte, fie de nouă ori).

V: Trăiască Ție, Stăpân al Puterii, conducător al Pământului și al Iadului. Toată lauda și slava Ție, Stăpânul nostru.

A patra secțiune a Liturghiei Negre este cunoscută sub numele de canon, iar în această secțiune ceremonia începe să exploreze adâncimile depravării în moduri care implică enoriașii. Celebrantul are contact sexual cu fata care acționează drept altar, iar enoriașii încep să se dezbrace în pregătirea orgiei tradiționale care urmează. Este implicată și aspersiunea cu urina unui acolit.

În a cincea secțiune a Liturghiei Negre, numită consacrare, are loc o activitate sexuală suplimentară între celebrant și fata care slujește drept altar.

Diverse parodii blasfemice ale Liturghiei creștine sunt rostite de celebrant și de enoriași, care se află deja puternic sub influența toxinelor halucinante din vin și tămâie la care au fost expuși.

Clopotul este apoi tras din nou de trei, șapte sau nouă ori pentru a inaugura a șasea și ultima etapă, cunoscută de sataniști sub numele de repudiere. Acest titlu sugerează că toată moralitatea și etica tradițională sunt repudiate. Această secțiune terminală poate fi cel mai bine descrisă ca o situație în care se dezlănțuie iadul! Preotul, fata, acoliții și toată congregația participă la o orgie nestingherită alimentată de droguri și alcool și care adesea, se pare, implică incest.

Pe lângă caracteristicile Liturghiei Negre descrise mai sus, există multe alte forme de ceremonii satanice, inclusiv ritualurile de inițiere pentru vrăjitoare și vrăjitori. Acestea există în mai multe forme, la fel ca Liturghia Neagră. Există trei niveluri de inițiere care sunt respectate în mod tradițional. Acestea sunt cunoscute sub numele de Gradul I, Gradul II și Gradul III - corespunzând în general nivelurilor academice de Licență, Maestru și Doctorat. Cel mai inferior dintre cele trei grade este denumit Vrăjitoare sau Preot al lui Lucifer, Satan sau al marii zeițe - posibil Astarte. Al doilea grad este numit Mag sau, în cazul unei candidate, Regina Vrăjitoare. Cel mai înalt dintre cele trei grade este numit Mare Preot sau Mare Preoteasă.

Un candidat pentru Primul Grad este condus în așa-numitul cerc al puterii, gol și legat la ochi, cu mâinile prinse la spate. Are loc sărut ceremonial în diferite poziții; candidatul este apoi biciuit ceremonial și depune un jurământ de păstrare a secretului. Jurământul conține cuvintele: „din proprie voință... Jur solemn că voi păstra întotdeauna secretul... și nu voi dezvălui niciodată misterele artei magice decât unei persoane autorizate... dintr-un cerc al puterii... și că secretele artei nu vor fi niciodată negate unei astfel de persoane...".

Acest jurământ aparent de secret ar părea mai fragil decât cojile de ouă, deoarece așa-numitele secrete ale artei au fost consemnate în cărți, difuzate la radio și TV și au apărut din când în când în presă și în alte mijloace de informare.

După depunerea jurământului, candidatului i se dau diverse „echipamente magice", iar utilizările lor sunt explicate. Unul dintre aceste unelte este denumit athame, un cuțit cu mâner negru. Primele referințe la athame au fost găsite în Clavicula Salomonis: Cheia lui Solomon sau Mafteah Shelomoh în ebraică. Acesta este un grimoir care datează din secolul al XIV-lea și este atribuit regelui Solomon cel Înțelept. Inițiatului i se spune că athame-ul îi va

permite să domine spiritele rele, djinnii și demonii și să convingă îngerii și spiritele bune să-l ajute și să-l protejeze. La încheierea acestui serviciu de Gradul Întâi, inițiatului i se spune că este acum un preot cu drepturi depline al lui Lucifer și al marii zeițe.

Al Doilea Grad este similar cu primul, dar biciuirea (biciuirea) devine acum un proces bidirecțional, iar candidatul îl biciuiește pe inițiator în schimbul loviturilor pe care le primește. Următoarea etapă este citirea legendei zeiței - o versiune modificată a mitului Persefonei, Hades, Demeter și semințelor de rodie. În unele versiuni ale ceremoniei de Gradul al Doilea, această poveste este pusă în scenă, nu citită.

Se spune că în unele ocazii se spune un alt mit în locul poveștii Demeter și Persefona. Această traducere alternativă se bazează pe vechiul mitu canaanit al unui personaj numit Shaher, luceafărul dimineții (de fapt, planeta Venus, așa cum se vede dimineața) și fratele său geamăn, Shalem, luceafărul serii (tot planeta Venus, dar așa cum se vede seara). Există o mare posibilitate ca Shaher și Shalem să poată fi identificați cu Castor și Pollux din legenda greacă ulterioară. Inițiatului de gradul doi i se spune să înțeleagă lumina și întunericul, vara și iarna, din oricare dintre aceste legende sau din ambele. După ce ascultă poveștile, candidatului i se spune că viața conține trei mari evenimente - dragostea, moartea și învierea într-un corp nou - dar că magia este supremă asupra tuturor acestora. În cele din urmă, inițiatului i se face un ocol al cercului puterii și se proclamă un nou Mag sau Regină Vrăjitoare.

Gradul al Treilea se concentrează pe activitatea sexuală ritualizată în care athame-ul este scufundat într-un recipient cu vin. Privitorilor li se spune că aceste obiecte reprezintă sexele - cuțitul fiind masculin, iar cupa cu vin feminin. De îndată ce acest lucru este făcut, absolventul este declarat Mare Preot sau Preoteasă, o poziție care deține o mare putere în lumea satanismului, vrăjitoriei, vrăjitoriei și magiei.

Un alt ritual foarte neobișnuit și interesant, cunoscut sub numele de Vraja Energiei Stelare, se știe că a avut loc la unele convenții magice și întâlniri ale sataniștilor. Se efectuează afară, în nopți senine, când stelele sunt vizibile. Credincioșii în aceste vrăji consideră stelele și planetele ca având tipuri foarte diferite de energie. Venus indică în mod clar o sursă de energie pentru magicienii și sataniștii care efectuează vrăji sexuale. Polaris și Caput Algol, Capul Gorgonei, situate în Taur, sunt ambele considerate foarte periculoase și capabile să provoace nebunie celor care le folosesc!

Vraja începe atunci când utilizatorii se relaxează și intră într-o stare de transă. Apoi, ei intonează numele stelei pe care intenționează să o folosească ca sursă de energie. După câteva minute, grupul începe să creadă că poate simți cu adevărat energia radiind din stea în ei. Fiecare membru al grupului începe apoi să se concentreze asupra propriei aure și se străduiește să o încarce cu energie stelară până când simt că aceasta strălucește cu adevărat. În etapa următoare, participanții încearcă să simtă energia Pământului prin picioarele magicianului. Odată ce simt că acest lucru a fost realizat, magicianul vizualizează o linie de energie de aproximativ jumătate de metru lățime care se extinde de la el până la steaua aleasă. Membrii grupului încep apoi să inspire energia stelară, care are o culoare diferită în funcție de steaua sau planeta folosită. Planeta Venus emite energie verde, despre care se crede că produce dragoste sexuală și bogăție; energia galbenă se crede că sporește intelectul și abilitățile de rezolvare a problemelor; iar energia portocalie oferă creativitate suplimentară. Se crede că energia roșie de pe planeta Marte promovează puterea violentă și agresivă, în timp ce stelele sau planetele care transmit energie albastră transmit calm, pace și spiritualitate.

În aceste moduri foarte diferite, sataniștii și magicienii îndeplinesc diverse ritualuri, de la Liturghia Neagră până la o încercare de a obține energie stelară magică. O analiză a acestor exemple aruncă multă lumină precautivă asupra gradului de credulitate umană și a celor mai întunecate tipuri de motivație umană, împreună cu extremele neplăcute în care se pot cufunda ființele umane.

12

MAGIA SEXUALĂ SATANICĂ

A devenit ceva obișnuit ca acuzațiile senzaționale privind sexualitatea să fie adresate sataniștilor, păgânilor, vrăjitoarelor și vrăjitorilor. Titlurile din mass-media legate de sexualitatea satanică sau de magia neagră și sexualitate vor convinge probabil câțiva cititori suplimentari să cumpere tabloidul în cauză.

Privită dintr-o altă perspectivă, însă, s-ar putea pune întrebarea dacă insistența bisericii de a restricționa activitatea sexuală la căsătorie și, în unele cazuri, de a interzice contracepția, a contribuit la crearea unei atmosfere sociale în care foarte mulți oameni sunt frustrați sexual.

Păgânismul și vechea religie a timpurilor precreștine trebuie separate de vrăjitoria, magia neagră și satanismul ulterioare. Păgânii credeau și încă mai cred că, deoarece zeii lor considerau de cuviință să le ofere oamenilor mijloacele de a se bucura de sex, nu există niciun motiv logic pentru care să nu facă acest lucru la fiecare ocazie.

Creștinismul formal, tradițional, prin contrast, a susținut celibatul, virginitatea și abstinența sexuală de un tip sau altul. Chiar dacă Sfântul Pavel a susținut în Una dintre epistolele Epistolei către Corinteni 7:9 că, în ultimă instanță, este mai bine să te căsătorești decât să arzi de patimă, el abia dacă exprima entuziasm pentru sex!

Un alt factor major în sociologia sexului poate fi atribuit unei tehnici de publicitate preferate, prin care, indiferent de bunul sau serviciul promovat - coafură, bronzare, mărci de alcool sau mașini sport - implicația este că achiziționarea produsului sau utilizarea serviciului va atrage o ofertă nelimitată de parteneri entuziaști sexual.

Păgânii, vrăjitoarele, vrăjitorii și sataniștii din secolul XXI par să susțină plăcerea activității sexuale neinhibate în moduri mult mai puțin subtile decât sugerează agenții de publicitate.

În timp ce teologii creștini par să fi avut o preferință pentru excluderea sexului din respectarea religioasă, păgânii precreștini considerau sexul o parte integrantă a cultelor lor de fertilitate.

S-a sugerat că Malleus Maleficarum — scrisă de Heinrich Kramer în 1486 și asociată în mod dubios cu Jacob Sprenger ca și coautor pentru a-i conferi o oarecare respectabilitate și autoritate academică — a fost mai degrabă un tratat despre misoginie decât despre vrăjitorie. Orice psihanalist freudian ar fi fost foarte suspicios față de mentalitatea și motivele lui Kramer. Frica sa aparentă de sex și aversiunea față de femei ar fi putut fi principalele sale motivații, mai degrabă decât un interes real de a preveni presupusele efecte negative ale magiei negre. Deși la un moment dat a fost inchizitor, Kramer a fost denunțat de Inchiziție în 1490, ceea ce dezvăluie multe despre acest om curios și motivele sale.

Misoginia lui Kramer devine evidentă atunci când prima secțiune a cărții Malleus Maleficarum sugerează că femeile sunt mai predispuse să devină vrăjitoare decât bărbații. El afirmă că femeile au numeroase slăbiciuni care le fac vulnerabile la influențele demonice. În opinia lui Kramer, credința lor creștină este mai slabă, iar dorințele lor carnale sunt mult mai puternice decât cele ale bărbaților. Chiar și titlul latin al cărții lui Kramer este feminizat gramatical: Maleficorum cu „o” este forma masculină, dar Maleficarum cu „a” este forma feminină selectată de Kramer.

În ciuda ideilor curioase ale lui Kramer din Malleus Maleficarum, legăturile dintre satanism, magia neagră, vrăjitorie și sexualitate sunt puternice și proeminente.

Sexualitatea umană trebuie definită și înțeleasă pentru a analiza factorii asociați din cadrul satanismului și magiei negre. Sexualitatea umană poate fi văzută ca modul în care oamenii experimentează eroticul ca atare și cum se exprimă ca entități sexuale. Există trei categorii principale de sexualitate umană: emoțională, fizică și biologică.

Principala forță motrice din spatele întregii sexualități este dorința de plăcere sexuală. Aspectele emoționale ale sexualității sunt sentimentele care fac parte din actul sexual în sine, iar aceste emoții sunt printre cele mai puternice pe care le experimentează o ființă umană. Aceste emoții sunt, de asemenea, inseparabile de diverse legături sociale.

Dimensiunile fizice ale sexualității pot fi medicale la o extremă, implicând contracepția, bolile cu transmitere sexuală și complicațiile sarcinii, și fiziologice la celălalt capăt al scalei, unde sunt luate în considerare tehnicile de copulație, diversele poziții și tipurile de contact sexual.

Sexualitatea poate fi clasificată biologic ca mijlocul de procreare al speciei, împreună cu impulsul profund, instinctiv de a se reproduce.

Sexualitatea umană poate deveni extrem de complicată de cultură și societate. Există aspecte filosofice și teologice, precum și aspecte juridice și politice. Există întrebări profunde de moralitate, etică, religie și spiritualitate. Aici își face adesea apel la caracterul direct al satanismului, ca o aparentă tăiere a nodului gordian al restricțiilor și tabuurilor sexuale. „Fă ce vrei este întreaga lege” poate părea atractiv pentru cei care caută să-și intensifice activitățile sexuale.

Dezbaterea nesfârșită dintre natură și educație este la fel de relevantă pentru sexualitatea umană ca și pentru aproape toate celelalte aspecte ale vieții și comportamentului uman. Atitudinile sexuale pe care oamenii le dezvoltă implică mult mai mult decât simplele instincte cu care se nasc. Modul în care indivizii se identifică și apoi își recunosc locul în societate au aspecte sexuale extrem de puternice, care sunt atât învățate, cât și înnăscute. Activitatea sexuală umană este produsul activității intelectuale, precum și al activității hormonale. Depinde într-o măsură semnificativă de locul și momentul în care o persoană a fost crescută și de influențele sociale existente în acea perioadă.

Există experți medicali care susțin că activitatea sexuală regulată are o mulțime de efecte benefice asupra sănătății: reduce stresul; crește producția organismului de imunoglobulină (un anticorp care joacă un rol esențial în imunitate); reduce riscul de infarct miocardic; ajută la producerea unui somn profund și odihnitor; și reduce considerabil riscul de cancer de prostată la bărbați.

Sexualitatea umană este, de asemenea, o parte importantă a vieții sociale, influențând normele și moravurile sociale și fiind, la rândul ei, influențată de acestea. În același mod, sexualitatea are o influență puternică asupra mass-media și este influențată de aceasta.

Orice înțelegere completă și corectă a sexului și a satanismului, precum și a implicării sexului în vrăjitorie și magie neagră, implică o examinare a psihologiei sexului. Sigmund Freud (1856–1939) a fost pionierul abordării psihanalitice a acesteia, iar principalele sale teorii includ conceptul de zone erogene, dezvoltarea psihosexuală și complexul lui Oedip. În 1913, Carl Jung (1875–1961) a formulat complexul său Electra, antiteza ultimei teorii a lui Freud.

Școala de psihologi numiți behavioristi i-a inclus pe John B. Watson (1878–1858) și B.F. Skinner (1904–1990), care au examinat în mod caracteristic acțiunile și consecințele acestora - în esență, cauza și efectul. Contribuția lor la psihologia sexuală a fost examinarea activității sexuale care ar fi putut

avea loc în trecutul unui individ pentru care acesta a fost pedepsit sau de pe urma căreia acesta a suferit consecințe neplăcute. Behavioristul ar fi analizat apoi dacă acel episod i-a dat persoanei o atitudine negativă față de activitatea sexuală.

Un alt aspect interesant și important al analizei sexualității umane și a legăturii acesteia cu satanismul și vrăjitoria este descris ca identitate de gen. Există propriul simț înnăscut, instinctiv al identității de gen al individului și apoi există problema mai amplă a construcției sociale a identității de gen.

Sexualitatea umană, motivată de căutarea plăcerii, implică căutarea unui partener sau a unor parteneri cu care individul poate interacționa sexual pentru a atinge orgasmul.

Atracția sexuală este un ingredient vital în căutarea unui potențial partener. Ce calități consideră o persoană atractive la o altă persoană? Acest lucru variază foarte mult în funcție de orientarea sexuală a persoanei.

— și există aici anumite categorii generale legate de sex, satanism și vrăjitorie. Există indivizi care caută să domine; alții se bucură de a fi dominați.

Sadiștii — și probabil există o serie de aceștia printre sataniști și inchizitori — se bucură să provoace durere, suferință și umilință.

Masochiștii — din nou răspândiți printre sataniști și magicieni negri — își obțin excitația sexuală prin durerea provocată. Voyeurii obțin excitație sexuală urmărind activitatea sexuală. Fetișiștii pot fi atrași de pantofi, bijuterii sau tatuaje, de exemplu. Voyeurismul și fetișismul sunt întâlnite frecvent în situațiile sexuale satanice.

Un alt aspect al sexualității umane este dorința de a atrage alte persoane în scopul activității sexuale, iar acest aspect este prezent într-o mare măsură în interacțiunile sexuale satanice. Un coven de vrăjitoare sau un grup de sataniști poate încerca să atragă noi membri pentru a-și împărtăși activitățile sexuale.

Una dintre principalele atracții ale sexului în contextul satanismului, vrăjitoriei și magiei negre este libertatea sa față de codurile etice și morale care încearcă să guverneze și să controleze sexul în alte contexte sociale. Toate religiile majore au propriile coduri morale și etice care guvernează comportamentul sexual, cuprinzând cu cine, unde și când poate avea loc.

Foarte des, însă, activitatea sexuală umană contravine acestor norme și moravuri, precum și regulilor stabilite de diverse organisme religioase. Majoritatea religiilor, de exemplu, dezaprobă activitățile sexuale în afara căsătoriei - dar dorința sexuală umană este adesea atât de puternică încât astfel de activități sexuale extraconjugale au loc în continuare în ciuda interdicției religioase.

Orice înțelegere completă și corectă a magiei sexuale și a ritualurilor sexuale care fac parte din satanism începe cu ideea sexului ca o forță puternică. Magia sexuală și ritualurile sexuale din satanism urmăresc să folosească această forță, să capteze energia naturală pe care o conține și să o redirecționeze pentru a-și servi propriile scopuri. Fără îndoială, există elemente de voyeurism, fetișism, viol, sadomasochism și tortură sexuală prezente în magia sexuală și ritualurile sexuale satanice, dar există și alte elemente. Sexul în aceste contexte nu este văzut de magician sau de satanist ca un scop în sine - deși pentru unii participanți probabil că este. Satanistul și magicianul negru încearcă amândoi să folosească sexul ca sursă de energie - precum și ca ceva ce pur și simplu le place să facă.

Unele grupuri de sataniști pun accent pe sex în ritualurile lor și aproape invariabil încheie o ceremonie cu o orgie. Alte grupuri încearcă să folosească sexul la un nivel mai profund, ca mecanism de explorare a profunzimii personalității unui individ. Aceștia susțin că, deoarece sexul este o parte atât de importantă a vieții umane, dacă o persoană își poate înțelege și dezvolta sexualitatea la maximum, personalitatea va fi îmbogățită și dezvoltată și va fi capabilă să obțină un succes mai mare în fiecare domeniu. Aceste grupuri își învață membrii să experimenteze liber cu sexualitatea lor până când descoperă ce le oferă cea mai mare plăcere.

Profesorii mai sofisticați ai satanismului din grupurile care susțin această viziune evoluționistă asupra sexualității își conving adepții că sexul este cea mai rapidă cale către subconștientul uman și că, odată ce subconștientul a fost atins, magia poate fi practicată mai ușor și mai eficient. Acest lucru, din nou, se apropie de ideea că, dacă și când magia funcționează, nu ingredientele din cazan fac ceva și nici talismanul sau amuleta. Adevărata putere se află în mintea magicianului. Paracelsus (1493–1541), marele medic, botanist, ocultist, alchimist și astrolog renascentist, a avut perfectă dreptate când a scris: „Gândurile creează un nou cer, o nouă întindere, o nouă sursă de energie, din care izvorăsc noi arte.”

Instrucțiunile pentru efectuarea unui anumit rit magic variază, dar, în general, se recomandă ca un preot și o preoteasă, ambii inițiați corespunzător în secta lor de magie neagră, să caute un vârf de deal sau de

munte izolat și să își dezbrace hainele. Robele lor sacre ar trebui împăturite conform unui model prescris și așezate împreună. Sunetele sunt o parte importantă a acestei versiuni a ritualului. Cuvintele pot varia de la un cult la altul, dar pot fi rostite silabă cu silabă, după cum urmează: Nee-thrar-cthun-aye-att-arz-oth. Nu numai aceste sunete în sine sunt considerate de magicieni și sataniști drept sunete ale puterii, ci și durata de timp relativ la celelalte silabe pentru care este rostită fiecare. Se recomandă un minim de treizeci de secunde pentru fiecare. Participanții cred că aceste sunete pot stimula mintea și, mai mult sau mai puțin așa cum învăța Paracelsus, le pot energiza gândurile foarte eficient.

În timp ce preotul rostește silabele necesare, preoteasa ține un cristal în fața gurii. Se presupune că aproape orice cristal, de orice formă și material, funcționează, dar unii experți recomandă utilizarea cuarțului - dacă este posibil, a cuarțului cu formă cvadrilaterală. S-a constatat că un tetraedru de cuarț vibrează mai eficient decât cristalele din alte materiale și forme.

Odată ce cristalul vibrează spre satisfacția ambilor preoți și preotesă, are loc o activitate sexuală ulterioară între ei. Ea își imaginează că poate vedea un portal cosmic în stelele de deasupra lor, din care energie haotică brută pe care o pot folosi în magia lor curge spre Pământul de lângă ei.

O altă modalitate de a efectua ritualul, descrisă sub numele de Metoda Chtonică, necesită închinători satanici pe lângă preot și preoteasă. Ar trebui să fie minimum paisprezece - șapte bărbați și șapte femei - care să participe la orgie odată ce Ritul Chtonic este finalizat. Cadrul ar trebui să fie acum o vale adâncă prin care curge un pârâu sau, mai bine, o peșteră mare cu apă în ea. Cristalul va fi inclus în ceremonie ca și înainte.

Se intonează cuvinte diferite, mai elaborate. Acestea variază de la un grup la altul, dar includ silabele Binn-ann-ath-ga-u/af-amm. Apoi, închinătorii îi cheamă pe Satana, Lucifer, Belzebub și alți demoni să apară și să comunice cu ei. În unele ritualuri extreme, membrii anumitor secte cred că energia acestui Ritual Chthonic înzestrează preotul sau preoteasa cu puterea anticristului și că o astfel de ființă ar putea să îndeplinească magie foarte puternică!

Închinătorii cred că, prin participarea la o orgie la sfârșitul Ritualului Chthonic, depășesc ceea ce consideră a fi influențele negative ale creștinismului și ale celorlalte religii majore care impun limite comportamentului sexual.

Preot și preoteasă

Ei consideră că interdicțiile și reglementările universale care limitează sexualitatea umană au avut un efect dăunător asupra energiei pe care natura intenționează să o elibereze prin activitatea sexuală pe scară largă. Unele secte care practică Ritualul Chthonic cred că energia pe care au

eliberat-o în timpul orgiei poate fi stocată în tetraedrul lor de cuarț și îngropată în siguranță în pământ până când este necesară pentru alte practici de magie neagră.

Un alt ritual satanic care implică magia sexuală este denumit Crearea Cercului. Acesta are scopul de a crea un cerc fie pentru protecție, fie pentru a prinde spiritele întunecate.

Preotul și preoteasa încep prin a-și scoate robele și apoi a așeza patru lumânări în cele patru puncte cardinale. În centru, altarul satanic poate fi o piatră sau un ciot de copac. Nu există niciun motiv pentru care să nu se poată folosi o masă, dar majoritatea magicienilor preferă un altar natural ca centru. Instrumentele magice pentru ceremonie constau dintr-un athame, o baghetă magică, o sabie, un cazan mic, tămâie, câteva cristale - de preferință cuarț - și o selecție de ierburi și mirodenii. Două lumânări suplimentare sunt așezate pe altar, astfel încât să fie șase lumânări în total. Acestea sunt apoi aprinse.

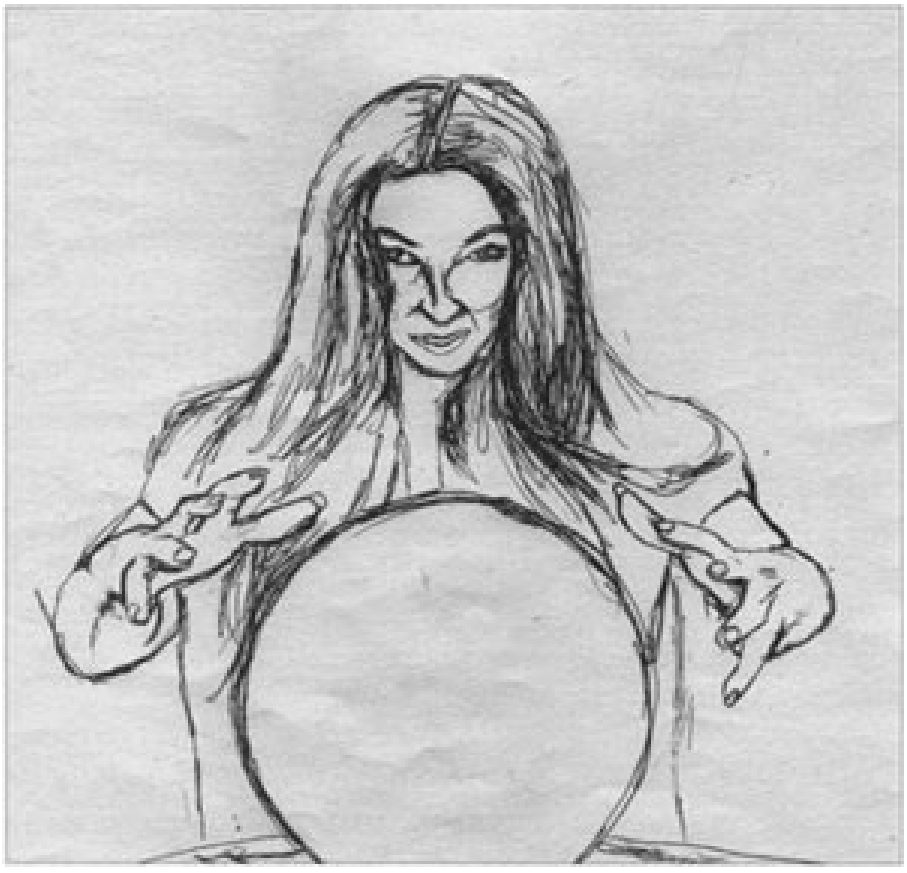

Vrăji și sexualitate

Se intră în sunetul muzicii satanice corespunzătoare — tobe și chimvale bătute ritmic de congregație, care îi ajută pe preot și preoteasă, care apoi îngenunchează lângă altar, cu fața spre est. Cazanul este umplut cu apă și așezat pe altar. Preoteasa purifică apa cu o scurtă rugăciune care cere spiritelor să o curețe. Ea folosește numele lui Lucifer și Belzebut, deși unele grupuri rituale pot invoca alți membri puternici ai ierarhiei demonice, inclusiv Astarte și Lilith. Preotul introduce apoi athame-ul său în cazanul cu apă purificată ca simbol sexual, așa cum cazanul cu apă în sine simbolizează preoteasa. El aruncă cristalul de cuarț în apă și îl recuperează cu mâna stângă. Apoi este uscat pe pânza de altar și așezat cu grijă printre ierburi și mirodenii. Acestea sunt acum ridicate pe altar împreună cu cristalul de cuarț.

Preoteasa se îndepărtează apoi, iar preotul, folosind sabia, desenează un cerc care încorporează cele patru lumânări care marchează punctele cardinale. În timp ce face acest lucru, își imaginează cum puterea curge ca fulgerul din vârful sabiei în Pământ. El binecuvântează cercul pe care l-a desenat și îl declară un tărâm protejat, astfel încât orice demoni sau spirite care sunt invocate în interiorul său să nu poată scăpa și să nu poată face rău credincioșilor. Apoi părăsește cercul și se întoarce cu preoteasa, pe care o întâmpină cu o serie de sărutări. Ea părăsește apoi cercul și se întoarce cu unul dintre bărbați, care îi scoate robele. Ea îl sărută, iar el părăsește cercul pentru a o aduce pe una dintre femei de afară. Ea își scoate robele. El o sărută. Ea părăsește apoi cercul și se întoarce cu un bărbat. Ritualul continuă în acest fel până când tot covenul se află în interiorul cercului. Cazanul cu apă purificată este dat de la un credincios la altul. Un bărbat stropește alternativ o femeie. Preotul și preoteasa sunt unși ultimii. Ceremonia se încheie apoi cu activitate sexuală generală între membrii covenului.

Una dintre cele mai neplăcute vrăji folosite de vrăjitoare, vrăjitori, magicieni negri și sataniști - în special în Statele Unite - este prepararea prafului de kufwa. Acest nume provine din limba kikongo, limba bantu vorbită de poporul bakongo din Republica Democrată Congo. A fost limba vorbită de mulți sclavi în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, așa cum a ajuns în Statele Unite, Haiti, Cuba și Brazilia. Praful de kufwa este folosit de magicienii negri pentru a aduce moartea și dezastrul asupra dușmanilor lor. Din cauza credinței generale din cercurile de magie neagră că activitatea sexuală eliberează energie și astfel crește puterea vrăjii - în acest caz, potența malefică a prafului fatal de kufwa - activitatea sexuală însoțește frecvent amestecarea ingredientelor neplăcute: pământ de cimitir, piele de șerpi cu clopoței, ierburi toxice sub formă de pudră, cum ar fi mătășarul, și

pudră de sulf. Satanistul, vrăjitoarea sau vrăjitorul care direcționează puterea pulberii de kufwa împotriva unui inamic va lua una dintre amprentele inamicului din solul moale și o va amesteca cu praful de kufwa. Acest amestec este apoi plasat într-o sticlă magică (din sticlă verde sau neagră) și ascunsă în bolul unui copac gol, cât mai aproape de casa victimei. Așa cum sexualitatea este un motiv major în întreaga viață umană, atât individual, cât și social, tot așa pătrunde în magie și satanism. Atrage voyeuri și conține elemente de sadomasochism. Există, de asemenea, un sens întunecat și sinistru în care torționarii care lucrau pentru Inchiziție găseau plăceri sexuale sadice și misogine în abuzarea și torturarea victimelor lor feminine.

13

CEI ȘAPTEZECI ȘI DOI DE DEMONI SOLOMONICI

Conform legendei, marele și înțeleptul rege Solomon (circa 1000–930 î.Hr.) poseda un inel magic foarte puternic, purtând sigiliul lui Solomon și care îi dădea putere asupra demonilor. În unele versiuni ale legendei despre puterea lui Solomon asupra demonilor, acest inel magic era numit Inelul lui Aandaleeb. Folosindu-i marea putere, Solomon a capturat șaptezeci și doi de demoni puternici și i-a folosit pentru a realiza diverse proiecte pentru el. Aceștia sunt bine cunoscuți de sataniști, magicieni negri, vrăjitori și vrăjitoare. Fiecare are un nume diferit și o gamă diferită de puteri și atribute.

Agares apare sub forma unui bărbat mai în vârstă și chipeș. Poartă un șoim pe încheietura dreaptă în timp ce călărește un crocodil, care merge agale într-un ritm constant. Are puterea de a îngheța alergătorii și de a aduce sclavii fugari la stăpânii lor legitimi. Este un lingvis strălucit și îi învață limbi străine pe închinătorii și susținătorii săi. Puterile sale includ abilitatea de a-i doborî pe cei puternici din pozițiile lor exaltate - fie că sunt demoni de rang înalt sau oameni de rang înalt. De asemenea, are puterea de a provoca cutremure. Cei care își pot asigura serviciile - așa cum a făcut Solomon, în legendă - sunt bine păziți, deoarece Agares alungă dușmanii celor pe care îi slujește.

Aini este un demon cu aspect foarte formidabil. Deși are un corp uman puternic, masculin, acesta este surmontat de trei capete: un șarpe, o pisică și un corp uman masculin cu stele pe frunte. El călărește un șarpe toxic și poartă o torță aprinsă cu care dă foc pădurilor și caselor. Aini le oferă adepților săi darul vicleniei subtile. De asemenea, dacă este comandat și controlat corespunzător, va oferi informații secrete despre chestiuni private, bine ascunse.

Allocen apare sub forma unui cavaler. Are fața unui leu, dar este foarte roșu peste tot. Vocea lui este răgușită, foarte puternică și neplăcută. Are cunoștințe vaste de știință - așa cum au mulți dintre demoni - și lasă un spirit familiar util cu închinătorii săi pentru a-i ajuta.

Amduscias arată ca un unicorn, dar poate lua formă umană. Are puteri anormale asupra muzicii și a multor tipuri de instrumente muzicale. Are puterea de a dezrădăcina copacii și de a-i face să cadă.

Amon are capul unui șarpe montat pe un corp imens de lup. Poate scuipa flăcări ca un dragon și poate chiar lua înfățișarea unei ființe umane, dar când face asta, dinții lui de lup rămân. Este capabil să vadă trecutul, prezentul și viitorul simultan - deși viitorul pe care îl vede rămâne ca o serie de probabilități: nu există certitudini prestabilite. Poate fi chemat să aducă parteneri doriți sexual celor pe care îi slujește și poate face ca dușmanii stăpânului său să devină în schimb prieteni și aliați.

Amy este un demon foarte puternic care sosește mai întâi ca o mare sferă de foc. La scurt timp după aceea, ia înfățișarea unui om. El poate oferi cunoștințe despre stele, luni și planete și este versat și în alte științe. Sub controlul unui magician puternic, el poate conduce oamenii către comori ascunse de mare valoare.

Andras are corpul unui înger, dar capul unui lup negru. Poartă o lamă sclipitoare și este foarte periculos. Îi place să ucidă și trebuie ținut strict sub control. Prezența sa provoacă certuri și dispute.

Andrealphus este un demon asemănător unei păsări, care poate apărea uneori ca un păun frumos sau ca o altă pasăre exotică. Cei care îl invocă și încearcă să-l controleze trebuie să fie deosebit de atenți, deoarece are puterea de a transforma ființele umane în păsări. Are putere asupra măsurătorilor și formelor și este expert în toate ramurile geometriei, inclusiv geometria cerului și pozițiile stelelor în constelațiile lor.

Andromalius are formă umană și poartă un șarpe într-o mână. Un magician care controlează lumea poate folosi puterea lui Andromalius pentru a recupera bunuri furate și a prinde un hoț. Acest demon este capabil să demasce viclenii, înșelăciuni și crime. Ca mulți alții de felul său, el poate deschide calea către comori ascunse.

Asmoday este un spirit de rang foarte înalt, un adevărat rege printre demoni. Are trei capete: unul de om, unul de berbec și altul asemănător unui taur. Corpul său puternic se termină cu o coadă lungă, ca trupul unui șarpe. Poate scuipa foc, iar picioarele sale sunt ciudat de palmate, ca cele ale unei păsări acvatice mari. Călărește un

dragon uriaș și poartă o lance veninoasă. În prezența sa, magicianul își scoate pălăria din ritual. Este maestrul numerologiei și al aritmeticii și poate preda tot felul de meșteșuguri și abilități. Cel mai mare dar al său pentru cei care îl pot controla este puterea invizibilității. Ca mulți alți demoni, îi poate ghida pe cei care îl stăpânesc către locul unei comori ascunse.

Astaroth are înfățișarea unei ființe angelice frumoase, care contrastează puternic cu dragonul pe care călărește. În mâna dreaptă ține un șarpe veninos mortal. Orice magician care dorește să-i folosească puterile trebuie să evite respirația urât mirositoare a lui Astaroth, care poartă mirosul morții și al decăderii. Astaroth are cunoștințe vaste despre toate științele, precum și despre fiecare eveniment din istorie. El neagă că este unul dintre îngerii căzuți - deși cu siguranță este! Orice magician care folosește serviciile sale are nevoie de protecția unui inel magic de argint. Pentru a face contactul cu el și mai periculos, Astaroth are puterea de a se transforma în aparența unei demone foarte frumoase și seducătoare. Respirația urât mirositoare se transformă într-un parfum delicios, ca un parfum, iar magicianul riscă să fie ademenit în afara cercului protejat.

Baal poate oferi darul înțelepciunii atunci când este controlat și supus corespunzător. De asemenea, are darul invizibilității. Are o voce răgușită și poate apărea cu capul de broască râioasă, capul de pisică sau capul de om. În mod derutant, poate apărea și cu toate cele trei capete simultan.

Balam are și trei capete: de taur, de berbec și de om. Toate trei sunt prezente tot timpul. Are o coadă lungă, ca de șarpe, și ochi ca niște lasere. Poate oferi darul inteligenței ageri oricui este suficient de puternic pentru a-l comanda - dar este departe de a fi ușor să-l controlezi. De asemenea, este capabil să ofere invizibilitate. Poartă un șoim la încheietura mâinii și călărește un urs uriaș.

Barbatos apare când soarele este în Săgetător. El cunoaște toate științele și le predă celor care îl pot supune și ține sub control. O altă abilitate a sa este găsirea comorilor ascunse. Darurile sale lingvistice se extind și la limbajele animalelor și păsărilor.

Bathin este un demon care apare sub forma unui om puternic, dar își târăște coada șerpuitoare după el când merge. În majoritatea cazurilor, însă, călărește un cal de culoare deschisă. Este expert în

ierburi și proprietățile acestora, precum și în pietre prețioase și bijuterii, cum ar fi rubinele și smaraldele. Darurile sale pentru cei care îl pot supune și comanda includ transportul rapid dintr-o parte a Pământului în alta. Distanța nu este o problemă pentru Bathin.

Beleth este un demon deosebit de teribil și puternic, foarte greu de controlat. Trebuie ținut cu grijă în interiorul unui triunghi sau cerc pentru a-l împiedica să rănească magicianul sau pe oricare dintre membrii companiei adunate care l-au invocat. El poate fi comandat prin utilizarea unei crenguțe de alun, care trebuie ținută îndreptată spre sud-est, iar magicianul care îl invocă trebuie să poarte un inel de argint pe mâna stângă. Beleth călărește un cal palid și este înconjurat de muzicieni pricepuți. El poate oferi magicianului un partener sexual atractiv și entuziast.

Belial, în unele ierarhii, este plasat pe locul doi după Lucifer. În mitologia demonilor, el a fost creat imediat după Lucifer. Apare în înfățișarea sa angelică originală și este extrem de frumos. Vocea sa este la fel de melodică și blândă ca aspectul său fizic, ceea ce îi conferă puteri periculoase de a înșela. Sosește într-un car de foc care se mișcă grațios pe uscat sau pe apă. Darurile sale pentru cei care îl controlează sunt rang politic, faimă și bogăție, dar el cere sacrificii și ofrande, altfel nu va îndeplini sarcinile.

Berith are multe puteri, dar este un mincinos notoriu și extrem de trădător și viclean. Magicianul care încearcă să-l controleze are nevoie de un inel de argint. Berith seamănă cu un soldat în uniformă roșie atunci când apare și are puterea de a transforma metalele nepretențioase în aur. De asemenea, va oferi răspunsuri la întrebări dificile și va prezice viitorul.

Bifrons este un monstru care apare într-o formă revoltătoare, dar poate lua formă umană atunci când i se ordonă acest lucru de către magicianul care îl controlează. Este un astrolog expert și cunoaște o mare parte din aritmetică și geometrie. Înțelege toate tipurile de lemn și cherestea și este expert în pietre prețioase, nestemate și bijuterii. Una dintre puterile sale mai ciudate și mai întunecate este controlul asupra cadavrelor. Le poate modifica aspectul și le poate îngropa în diferite locuri. Apoi creează lumânări fantomă - lumânări pentru cadavre - și le așază peste morminte.

Botis apare de obicei sub forma unui șarpe toxic atunci când este invocat. Cu toate acestea, se poate transforma într-o entitate umanoidă cu coarne și colți mari. Poartă o lamă sclipitoare și va răspunde la întrebări despre posibilitățile din trecut, prezent și viitor.

Buer este un demon deosebit de valoros și util, și nu este deosebit de dificil de invocat și controlat. Odată ce magicianul l-a învins, Buer va vindeca boli de tot felul. De asemenea, el predă proprietățile plantelor vindecătoare și este un filosof și logician expert.

Bune sosește sub forma unui dragon atunci când este invocat. Bestia are trei capete distincte: un om, un grifon sălbatic și un câine feroce. Este foarte puternic și nu este ușor de comandat sau controlat, dar odată supus, îi dăruiește înțelepciune controlorului său și răspunde cu sinceritate la întrebări dificile. De asemenea, poate oferi mari bogății celor care îl comandă. Deși vocea sa nu este neplăcută, o folosește într-un mod sinistru pentru a ordona demonilor să se adune în jurul mormintelor și mormintelor și are, de asemenea, puterea de a modifica cadavrele și de a le mișca.

Caim, destul de surprinzător, apare sub forma unui sturz. Apoi se transformă într-un bărbat care poartă o sabie ascuțită. Împrăștie cenușă arzătoare în jurul său. Când este controlat și supus corespunzător, darurile sale includ acela de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă cântecul păsărilor și limbajul câinilor și al vitelor. De asemenea, îi învață pe oameni să înțeleagă limbajul apei care se mișcă. Când este forțat să răspundă la întrebări, vorbește adevărul.

Cimeries, când este invocat, apare ca un soldat călare pe un cal de război negru imens. Este un demon teritorial care controlează părți ale continentului african. Când este controlat corespunzător, el va preda gramatică, retorică și logică și își poate ajuta controlorul să localizeze obiecte pierdute și comori îngropate. De asemenea, își poate face adepții să arate ca niște soldați.

Dantalian are multe fețe umane, unele masculine și altele feminine. Poartă o carte de magie în mâna dreaptă și îi învață pe cei care îl controlează nu doar artele, ci și științele. Poate citi mințile oamenilor și îi poate convinge pe oameni să-și schimbe ideile. Are vrăji care le oferă controlorilor săi parteneri sexuali atractivi și dispuși.

Entitate cu multiple fațete

Decarabia este un demon care apare ca o stea în interiorul unui pentagram magic, dar atunci când este controlat și i se poruncește să facă acest lucru, apare în formă umană. El își învață controlorii cum să folosească ierburi și îi arată magicianului cum să controleze păsările în zbor. Acestea pot fi transformate în animale familiare utile, dacă magicianul dorește acest lucru.

Eligor, când este invocat, sosește sub forma unui cavaler călare, complet echipat cu lance și sceptru. Când este controlat corespunzător, poate fi folosit de un magician malefic pentru a provoca războaie și conflicte și pentru a oferi parteneri sexuali atractivi și entuziaști vrăjitorului și tovarășilor săi.

Flauros, când este chemat, apare ca un leopard periculos și agresiv. Controlorul său, însă, îi poate ordona să ia în schimb forma umană, odată ce a fost supus corespunzător. Chiar și în formă umană, însă,

are ochi arzători și o expresie agresivă pe față. Va distruge cu ușurință dușmanii vrăjitorului cât timp se află sub control deplin și, poate destul de ciudat, nu va permite altor demoni sau spirite rele să se apropie de controlorul său și să încerce să-l ispitească.

Focalor este un demon al apei care apare sub forma unui om înaripat. Puterile sale se extind asupra vântului și mării și se delectează scufundând nave și înecând pasageri și echipaj. Cu toate acestea, odată ce este complet sub controlul invocatorului său, se va abține de la a provoca daune navelor și oamenilor.

Forneus este un alt demon al mării, dar în ciuda aspectului său înspăimântător și monstruos, este aproape binevoitor atunci când se află complet sub controlul magicianului. I se poate ordona să împace oameni care au fost odată dușmani și predă limbi străine, arte și științe.

Furcas apare ca un bătrân cu aspect malefic, cu o barbă albă lungă și păr argintiu. Călărește un cal și poartă o suliță letală. Odată controlat și supus corespunzător, poate fi forțat să predea piromanție, chiromanție, filozofie, logică, retorică și magia stelelor în cursul lor.

Furfur apare ca un cerb cu o coadă lungă și aprinsă. Este foarte reticent în a vorbi cu vrăjitorul care îl controlează și trebuie să fie forțat să facă acest lucru în timp ce este prins în cercul sau triunghiul magic. Se transformă într-o formă angelică înainte de a vorbi și are o serie de calități izbitoare. Poate crea tunete, fulgere și vânturi de furtună și poate spori atracția sexuală dintre îndrăgostiți.

Gaap apare în formă umană atunci când soarele se află printre semnele sudice ale zodiacului și este întotdeauna însoțit de patru regi demoni. Odată plasat sub control adecvat, Gaap poate stimula dragostea, frica și ura și poate provoca, de asemenea, inconștiență. El poate aranja transporturi aproape instantanee și poate elibera familiari de alți magicieni dacă controlorul său îi ordonă să facă acest lucru. În interiorul cercului sau triunghiului, va da răspunsuri sincere. Dacă vorbește din afara acestuia, minte.

Gamygyn apare inițial sub forma unui ponei, a unui măgar sau a unui cal mic, dar ia aproape imediat formă umană. Funcția sa principală este de a contacta spiritele morților, în special spiritele celor care s-au înecat pe mare. La ordine, Gamygyn poate face ca

aceste spirite să apară și să vorbească cu controlorul său. De asemenea, el predă științe.

Glasyalabolas apare ca un câine cu aripi. Atunci când este controlat și supus corespunzător, poate transmite instantaneu cunoștințe despre toate artele și științele. Este un demon deosebit de neplăcut și periculos, care îi incită pe oameni să comită crime și să se rănească unii pe alții. Poate transmite darul invizibilității atunci când i se comandă, cu condiția să fie controlat complet și ferm.

Gomory apare ca o femeie foarte frumoasă atunci când este invocată. Poartă o coroană strălucitoare, împodobită cu bijuterii. Principalele ei puteri sunt de a găsi partenere feminine atrăgătoare, dar poate și găsi comori ascunse și răspunde la întrebări despre posibilități viitoare.

Guison este cinocefalic, adică cu cap de câine. Acest demon poate răspunde la întrebări despre trecut și prezent, precum și poate oferi o gamă largă de posibilități viitoare. El poate acorda onoruri și ranguri sociale și poate împăca dușmanii dacă stăpânul său îi ordonă să facă acest lucru.

Glasyalabolas, un demon deosebit de periculos
care îi incită pe oameni să comită crime și să se rănească unii pe alții.

Hagenti apare ca un taur gigantic înaripat atunci când este invocat, dar își ia forma umană atunci când i se comandă. Are puterea de a dărui înțelepciune și poate transforma metalele nefolositoare în aur. De asemenea, are abilitatea ciudată de a transforma vinul în apă.

Halpas apare ca un porumbel atunci când este invocat, dar este departe de a fi pașnic. El aranjează ca cei răi să fie uciși în luptă și arde orașe și sate. Când i se ordonă să facă acest lucru de către vrăjitoarea sau vrăjitorul său, Halpas este capabil să construiască fortărețe și să le umple cu soldați.

Ipos apare ca un înger cu cap de leu. Are o coadă mică, ca de iepure sau iepure de câmp. De asemenea, are picioare palmate, asemănătoare cu cele ale unei păsări acvatice. Darurile sale, atunci când este sub control adecvat, sunt agerimea minții și curajul. De asemenea, va răspunde la întrebări și va prezenta o serie de posibilități viitoare.

Larajie arată ca o versiune demonică a lui Robin Hood. Poartă o tunică verde și are în mână un arc și o tolbă cu săgeți. Provoacă războaie și bătălii și face ca rănile provocate de săgeți să putrezească.

Malpas sosește sub forma unei ciori mari, dar ia formă umană atunci când i se comandă. Fiind capabil să sosească sub forma unei ciori, vocea sa este aspră, aproape un sunet orăcăit. Atunci când este nevoie urgentă de lucrări calificate, Malpas poate aduce meșteri de toate felurile din orice parte a lumii pentru a ajuta. Când i se spune de către controlorul său, Malpas poate distruge gândurile dușmanilor săi.

Marbas poate apărea fie ca un leu, fie în formă umană. El are puterea atât de a provoca boli, cât și de a le vindeca și va face tot ce îi cere controlorul său în această direcție. Pe lângă puterea sa asupra bolilor, este un inginer și mecanic iscusit și poate oferi informații despre cum pot fi îndeplinite cel mai bine astfel de sarcini. El poate transforma ființele umane în alte forme dacă i se ordonă acest lucru de către controlorul său.

Marchosias apare ca un lup înaripat, care scuipă foc și are o coadă lungă, ca o șerpuială. Ca majoritatea celorlalți demoni, el poate lua formă umană atunci când controlorul său îi ordonă acest lucru. Este

foarte puternic și formidabil în luptă și, surprinzător pentru un demon, va rămâne loial și credincios magicianului care l-a invocat.

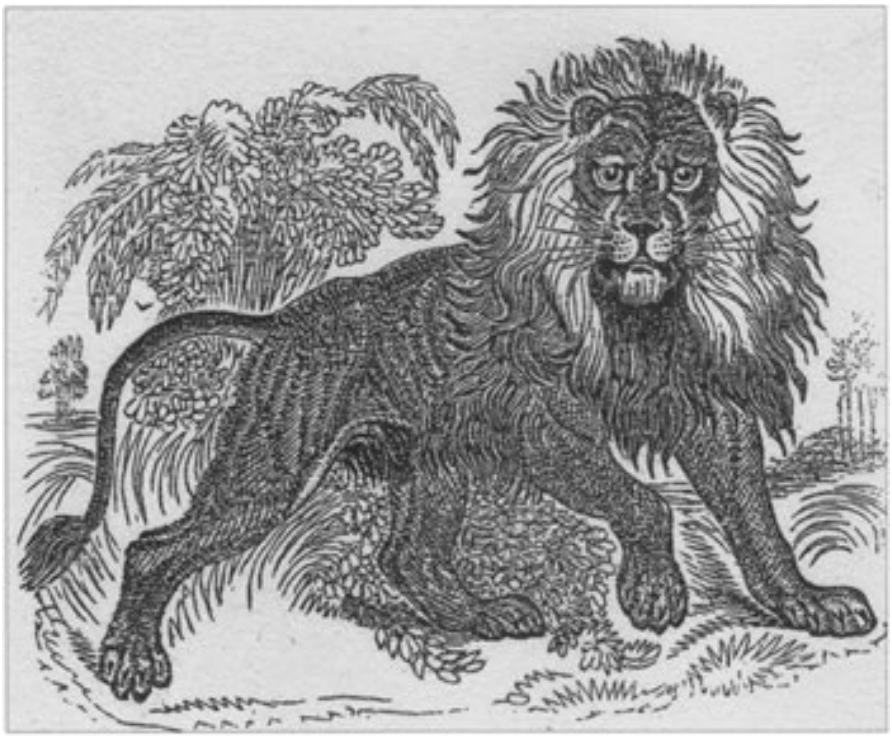

Marbas sub forma unui leu. El are puterea atât de a provoca boli, cât și de a le vindeca.

Morax seamănă cu un taur cu cap de om. Odată ce este ținut sub control, el va ajuta predându-i știința și secretele stelelor. De asemenea, este foarte priceput în ceea ce privește ierburile și pietrele prețioase.

Murmur apare ca un soldat călare pe un grifon zburător. Odată ce este sub control, va preda filozofie și poate porunci spiritelor celor plecați să apară. De asemenea, este capabil să facă spiritele să răspundă la întrebările puse de vrăjitoarea sau vrăjitorul care îl controlează.

Naberius apare sub forma unui cocoș și tinde să fluture în jurul cercului magic atunci când este invocat. Sub controlul invocatorului său, el poate oferi abilități în arte și științe grupului și poate preda

retorică. De asemenea, are puterea de a restaura titlurile, onorurile și rangurile sociale pierdute atunci când controlorul său îi dă indicații.

Orias apare ca un leu călare pe un cal mare. Ține doi șerpi mari în laba sa dreaptă, enormă și puternică, iar el însuși are coada unui șarpe. Sub controlul vrăjitoarei sau vrăjitorului care l-a chemat, Orias poate acorda ranguri și titluri și îi poate învăța pe oameni despre stele.

Orobas își face apariția ca un cal energic, dar se transformă în om atunci când i se comandă. Poate răspunde la întrebări despre trecut și prezent și poate oferi îndrumări cu privire la posibilitățile viitoare. Este expert în detaliile creării universului și va răspunde la întrebări despre acesta. Din nou, spre deosebire de majoritatea demonilor, el este total loial vrăjitoarei sau vrăjitorului care l-a invocat și își va proteja invocatorul de ispitele altor demoni.

Ose este un demon care preferă să apară ca un leopard, la fel ca Flauros, dar curând ia formă umană. El poate înzestra oamenii cu abilități științifice și îi poate transforma în orice formă sau aspect pe care îl cere controlorul său - fără ca oamenii să știe că au fost transformați!

Paimon, un rege demon cu o mare putere, este deosebit de loial lui Lucifer. Apare purtând coroana sa, fiind anunțat de muzicieni. Călărește pe o cămilă, iar vocea lui răsună ca un tunet. Este unul dintre cei mai mari învățători demonici și poate transmite cunoștințe uimitoare atât despre arte, cât și despre științe. Nu este întotdeauna ușor pentru magicianul care îl invocă să-l înțeleagă din cauza vocii sale puternice și stridente.

Phoenix apare arătând ca pasărea mitologică cu același nume. Cântă cu o voce blândă și dulce - foarte diferită de vocea lui Paimon. La ordinul magicianului, Phoenix își ia forma umană. El predă știința și are cunoștințe vaste despre ea. Este, de asemenea, un poet remarcabil de bun. Se supune magicianului cu amabilitate și de bunăvoie și, pentru un demon, este aproape plăcut!

Procel apare sub forma unui înger. Este un alt profesor iscusit de știință și geometrie. Este capabil să provoace tulburări vaste, însoțite de zgomotul apei care curge. Datorită stăpânirii sale asupra

apei, este adesea chemat de invocatorul său să tempereze apa de baie și să o mențină ușor caldă.

Purson este un demon sub forma unui bărbat cu cap de leu, care călărește un urs feroce, la fel ca Balam. Purson poate ascunde și descoperi comori și poate răspunde la întrebări despre trecut, prezent și posibilități viitoare atunci când i se poruncește acest lucru de către invocatorul său.

Raum sosește sub forma unei corbi gigantice atunci când este invocat, la fel ca Malpas. Apoi își asumă forma umană. Poate localiza și fura comori pentru vrăjitoarea sau vrăjitorul care l-a invocat. Raum este un demon foarte distructiv care poate fi lansat de invocatorul său împotriva oricărui oraș. Poate procura partenere sexuale atractive și dispuse pentru invocatorul său sau pentru unul dintre tovarășii invocatorului său, dacă i se cere.

Ronobe apare sub forma unui monstru terifiant care, de obicei, insuflă frică oricui îl vede. În ciuda aspectului său traumatizant, este unul dintre demonii mai domnitori și predă de bunăvoie retorică și arte grupului de magicieni care lucrează cu invocatorul. De asemenea, îi învață limbi străine.

Sabanack apare ca un soldat complet înarmat și echipat călare. Are un cap de leu deasupra unui corp uman. Funcția sa principală constă în construirea de fortificații de tot felul. Principala sa groază - extinsă asupra dușmanilor invocatorului său - este să le provoace răni putrede pline de viermi și viermi, care în cele din urmă se dovedesc atât agonizante, cât și fatale.

Saleos sosește sub forma unui soldat călare pe un crocodil, la fel ca Agares. Funcția sa principală este de a găsi parteneri sexuali atractivi și dispuși pentru invocator și colegii săi din coven.

Seere sosește pe un cal înaripat magnific și puternic - foarte asemănător cu Pegasus - atunci când este invocat. Seere însuși este la fel de atractiv. Este amoral, mai degrabă decât imoral, aparent indiferent atât la bine, cât și la rău. Funcția sa principală atunci când invocatorul îi comandă este viteza: își poate transporta vrăjitoarea, vrăjitorul sau un membru selectat al sabatului în orice loc îndepărtat aproape imediat. De asemenea, este cel mai bun dintre toți polițiștii și detectivii paranormali: detectează hoții instantaneu.

Separ apare ca un soldat complet înarmat și echipat, îmbrăcat complet în roșu, aproape la fel ca Berith. El influențează sexual femeile, astfel încât acestea să pornească în căutarea unor parteneri masculini.

Shax apare sub forma unui porumbel atunci când este invocat, dar spre deosebire de celălalt demon-porumbel, Halpas este departe de a fi pașnic sau plăcut. Este mult prea gata și nerăbdător să distrugă mintea, vederea și auzul oricărei persoane împotriva căreia vrăjitoarea sau vrăjitorul îl atacă. Shax va fura atunci când i se spune să facă acest lucru și va transporta oameni sau lucruri atunci când invocatorul său îi ordonă acest lucru.

Sytry nu apare ca un leopard complet, precum Flauros și Ose. Sytry are capul unui leopard pe un corp uman. El este un alt demon sexual, care îndeamnă tinerele nubile să apară goale, apoi le găsește parteneri masculini.

Valac este un contrast complet. Apare ca un băiețel angelic și zboară pe un dragon cu două capete atunci când este invocat de o vrăjitoare sau un vrăjitor. Când este întrebat despre comorile îngropate, oferă răspunsuri sincere și sincere despre locația lor și, de asemenea, îl ajută pe invocatorul său să captureze șerpi atunci când sunt necesari pentru vrăjile sabatului. Valac localizează șerpii, îi face docili și apoi îi aduce controlorului său.

Valefor vine la invocatorul său sub forma unui leu cu mai multe capete. Principala sa sarcină de ispitire este de a-i determina pe oameni să comită furturi și apoi de a-i abandona în fața arestării și pedepsei.

Vapula are înfățișarea unui leu înaripat. Când este invocat și complet stăpânit, el îi învață pe oameni multe abilități manuale importante, cum ar fi țesutul, broderia, tâmplăria și zidăria. De asemenea, el predă științe și filozofie.

Vassago nu este deloc un demon în sensul că demonii sunt fie complet răi și răuvoitori, fie, în cel mai bun caz, năzdrăvani și o adevărată pacoste. Pare a fi cu adevărat bun la suflet, iar magicienii albi apelează și ei la ajutorul său. Principalul său talent este de a-i ajuta pe oameni să recupereze ceea ce au pierdut. Magicienii îl numesc adesea „prințul profeției”.

Vepar apare ca o sirenă atunci când este invocat. Este un demon al mării și provoacă furtuni care duc navele și marinarii în adâncurile oceanului. Pe lângă faptul că îi îneacă pe inamicii invocatorului său, el îi ucide și infectându-i cu răni putrede pline de viermi și viermi.

Vine este un alt demon care preferă să apară în forme monstruoase îngrozitoare și apoi să se transforme în forme umane atunci când li se poruncește acest lucru de către magicianul care i-a invocat. Printre talentele lui Vine se numără găsirea lucrurilor ascunse, dezvăluirea identității reale a vrăjitoarelor, vrăjitorilor, sataniștilor și magicienilor negri și construirea de fortificații atunci când i se ordonă acest lucru de către invocatorul său. De asemenea, este capabil să creeze furtuni pe mare.

Vual sosește sub forma unei cămile - nu doar călare pe una! Vorbește în egipteana veche atunci când este întrebat și găsește femei atrăgătoare ca partenere sexuale pentru membrii covenului. De asemenea, este capabil să acționeze ca un oracol și să dea sfaturi invocatorului său.

Zagan, atunci când este complet sub control, este un demon deosebit de util. Apare ca un taur zburător, iar darurile sale pentru invocatorul său și membrii covenului includ agerime a minții. Se crede că cel mai mare talent al său este capacitatea de a-i înțelepți pe proști atunci când i se ordonă acest lucru de către controlorul său. Poate schimba orice metal vechi în monede ale tărâmului pentru ei și poate, de asemenea, schimba apa în vin sau ulei.

Aceștia sunt așadar cei celebri șaptezeci și doi de demoni care, conform legendei, au fost închiși la un moment dat de puterea sigiliului lui Solomon.

14

SATANISM ÎN SALEM

Dacă ultimul deceniu al secolului al XVII-lea poate fi considerat parte a istoriei relativ moderne, atunci infamele procese ale vrăjitoarelor din Salem sunt inconfortabil de apropiate de vremea noastră. Menționate pe scurt în capitolul 9 în legătură cu utilizarea numelui Belzebub, fenomenele din Salem necesită o tratare mai amplă în orice studiu cuprinzător al satanismului.

Procesele vrăjitoarelor din Salem au fost o serie de audieri ținute în fața magistraților locali, care au dus la procese în fața instanțelor județene în perioada în care Massachusetts era o colonie. Procesele au acoperit urmărirea penală a victimelor nevinovate acuzate de vrăjitorie în județele Essex, Suffolk și Middlesex, din Massachusetts, din februarie 1692 până în mai anul următor.

Deși asociate în mod popular cu numele „Salem”, procesele s-au extins prin Ipswich și Andover, precum și prin Salem Town. În 1692, acestea au avut loc la Curtea din Oyer și Terminer. Acesta este un termen juridic care necesită explicații suplimentare. Expresia își are originea în dreptul englez și desemna o comisie prin care un judecător cu jurați se întrunea pentru a urmări penal infracțiuni de tip grav. Cuvintele provin inițial din dreptul francez, unde se numeau audiendo et terminando, adică „a auzi și a determina” sau „a decide”.

Aproape 160 de persoane au fost arestate și întemnițate în 1692, iar alte câteva au fost acuzate. O jumătate de duzină dintre aceste victime nevinovate au murit în închisoare.

În 1693, Curtea Superioară de Justiție s-a întrunit la Salem, Boston, Charlestown și Ipswich. Doar trei condamnări au rezultat din treizeci și unu de procese de vrăjitorie desfășurate la Curtea Superioară. Cu toate acestea, împreună, instanțele au condamnat douăzeci și nouă de victime nevinovate într-o perioadă în care vrăjitoria era considerată o crimă capitală. Nouăsprezece persoane nevinovate au fost spânzurate: paisprezece femei și cinci bărbați. Un erou, Giles Corey, a refuzat să pledeze și a fost zdrobit până la moarte pentru a încerca să-l forțeze să pledeze.

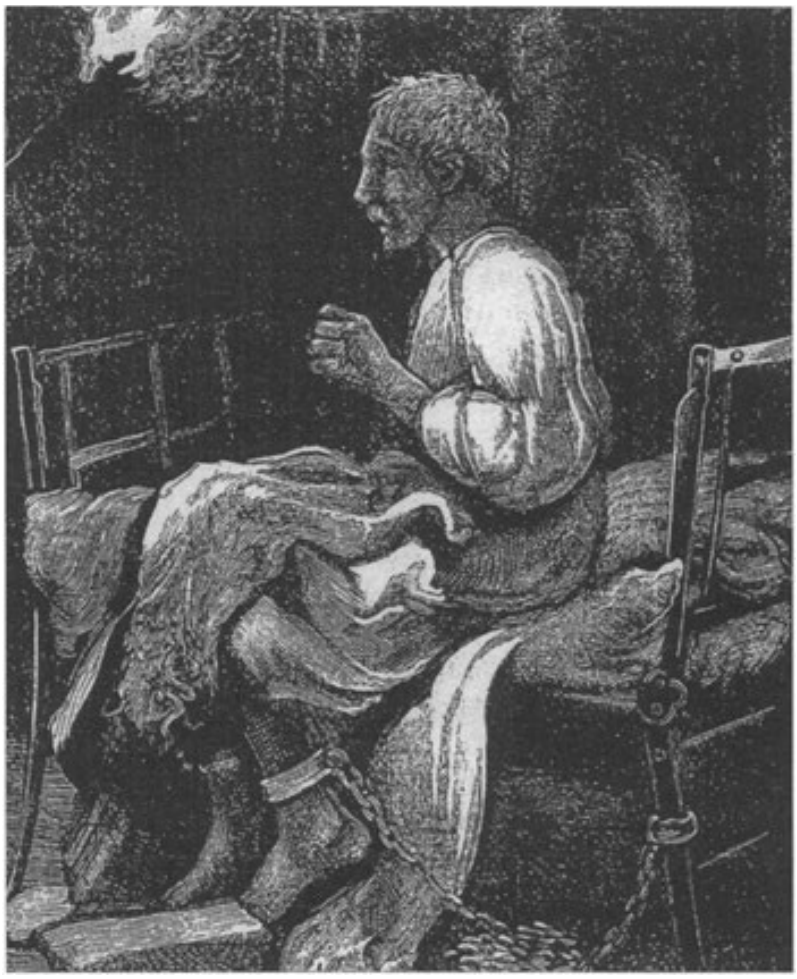

Câteva victime nevinovate au murit în închisoare.

Isteria în masă de tipul celei care a contribuit la procesele vrăjitoarelor din Salem tinde să izbucnească atunci când oamenii sunt sensibili la pericolele serioase din mediul lor și când există incertitudini politice sumbre. Carta Regală a statului Massachusetts a fost anulată când Iacob al II-lea a urcat pe tronul Angliei. În 1684, Iacob l-a instalat pe Sir Edmund Andros în funcția de guvernator al ceea ce el a numit Dominionul Noii Anglii. Andros a fost înlăturat în 1689, când Iacob al II-lea a fost detronat în ceea ce istoricii englezi au numit întotdeauna „Revoluția Glorioasă”. Apoi, William și Mary au urcat pe tron.

Tensiunile creșteau între coloniștii englezi și grupurile de indigeni americani de-a lungul coastei Atlanticului. Au existat probleme în obținerea stabilirii și aprobării diferitelor noi carte din Massachusetts, iar acest lucru a dus la un vid în unele sisteme juridice. Au existat dispute juridice

semnificative, de exemplu, în 1690, când un grup de pirați a fost judecat, condamnat și executat în baza a ceea ce se numea atunci Curtea Asistenților. În 1692, au fost numiți în grabă noi instanțe, judecători de pace și șerfi. În acest moment, a fost înființată noua curte Oyer și Terminer, care a fost esențială pentru procesele vrăjitoarelor din Salem.

Alți factori au contribuit la presiunile și incertitudinile sociale din zona Salem. Satul Salem era distinct de orașul Salem, iar locuitorii satului Salem își doreau propria biserică, separată și independentă de biserica din orașul Salem. În cele din urmă, dorința lor a fost îndeplinită în 1689, dar acest lucru nu a făcut decât să amplifice tensiunile și presiunile sociale. Opiniile erau extrem de împărțite cu privire la faptul dacă satul Salem îl dorea sau nu pe Samuel Parris ca pastor și dacă să i se acorde sau nu actul de reședință al pastorului ca parte a remunerației sale clericale.

În ciuda tuturor problemelor cu care s-au confruntat cu americanii indigeni și a dificultăților de a produce culturi agricole satisfăcătoare, mărimea familiilor coloniștilor creștea. Acest lucru a dus la dispute continue privind proprietatea asupra terenurilor. Pe măsură ce familiile creșteau, generație după generație, nu exista suficient pământ pentru a le întreține. Fermierii au început să se extindă în interiorul continentului, ceea ce a creat mai multe războaie cu locuitorii indigeni.

Fanatismul religios puritan al multora dintre coloniști a înrăutățit și mai mult situația. Dacă recoltele scădeau, animalele mureau sau erau loviți de cutremure și vreme rea, aceștia credeau că păcatul cuiva îl mânia pe Dumnezeu. O parte din vânătoarea lor de vrăjitoare avea ca scop găsirea și pedepsirea „răufăcătorilor” care îl enervau pe Dumnezeu.

În această perioadă, puritanii erau extrem de activi ca grup în cadrul Bisericii Anglicane: nu le plăcea să folosească Cartea de Rugăciune Comună; dezaprobau veșmintele preoțești; și nu voiau să îngenuncheze în timpul Euharistiei. Acești fanatici puritani erau atât un grup politic, cât și unul religios, iar motivele lor pentru emigrarea ca și coloniști erau adesea atât politice, cât și religioase. În perioada proceselor vrăjitoarelor de la Salem, Massachusetts era în mare măsură o colonie puritană religioasă și politică.

Reverendul Cotton Mather a avut o influență proeminentă în timpul proceselor de la Salem. Misogin periculos și fanatic adeptul vrăjitoriei și magiei negre, Mather a purtat o parte semnificativă din vină pentru moartea victimelor inocente ale proceselor. În 1689, el scrisese o carte intitulată „Providențe memorabile referitoare la vrăjitorie și posesiuni”, în

cursul căreia descria cum, în opinia sa, patru copii ai unui pietrar din Boston au fost vrăjiți de o spălătoreasă irlandeză pe nume Mary Glover.

Un alt factor care a contribuit la tragedia de la Salem a fost climatul social puritan care predomina în Massachusetts-ul secolului al XVII-lea. Era o societate în mare măsură patriarhală. Femeile erau văzute ca fiind subordonate bărbaților și suspectate că sunt în legătură cu diavolul pentru că erau „lascive din fire” - o absurditate misogină asemănătoare cu Malleus Maleficarum al lui Kramer, un text care ar fi fost studiat cu aviditate de puritanii care credeau în vrăjitorie.

O altă perspectivă sumbră asupra contextului social din Salem la acea vreme era legea proprietății, care prevedea că, dacă nu se putea găsi niciun moștenitor legal, pământul revenea proprietarului anterior sau, în absența acestuia, coloniei. Vânătoarea de vrăjitoare era aproape invariabil îndreptată împotriva femeilor necăsătorite și a văduvelor care dețineau pământ. Dacă acestea puteau fi urmărite penal și executate cu succes, acuzatorii lor - dacă erau foștii proprietari de pământ - puteau recupera pământul. Se pare că uciderea „vrăjitoarelor” putea aduce o mare bogăție!

Evenimentele care au dus la procesele vrăjitoarelor par să fi început cu două fetițe: Abigail Williams, în vârstă de unsprezece ani, și Betty Parris, în vârstă de nouă ani. Ele erau nepoata și fiica reverendului Samuel Parris, care avea numeroși dușmani în Salem. Cele două fete aveau crize asemănătoare cu epilepsia severă. Se târau sub mobilă, scoteau zgomote ciudate, își răsuceau corpurile în forme foarte ciudate, aruncau cu obiecte și spuneau că erau ciupite ca și cum ar fi fost cu un clește invizibil și înțepate cu obiecte ascuțite nevăzute.

Reverendul Deodat Lawson fusese pastor în satul Salem între 1684 și 1688. El a relatat că membri ai familiei sale muriseră acolo din cauza satanismului și a vrăjitoriei și a prezentat o relatare a unui martor ocular despre comportamentul ciudat al lui Abigail și Betty. Când a predicat în Salem, a fost întrerupt de acțiunile unora dintre fetele fermecate - printre care probabil se număra și Mary Walcott, care urma să apară mai târziu în episodul cu prăjitura vrăjitoarei. Dr. William Griggs le-a examinat și apoi și-a exprimat opinia că nu existau cauze medicale pentru comportamentul lor ciudat: în opinia sa, trebuia să fie vorba de vrăjitorie.

Sarah Good, Sarah Osborne și o sclavă pe nume Tituba au fost toate acuzate de vrăjitorie și de provocarea comportamentului ciudat al fetelor presupus fermecate. Sarah Osborne avea o reputație pentru comportamentul sexual care contravenea standardelor puritane ipocrite din Salem. Sarah Good era

o cerșetoare fără adăpost, iar nefericita Tituba era într-un dezavantaj masiv în ceea ce-i privește pe locuitorii din Salem din cauza diferențelor sale etnice. Toate erau foarte vulnerabile la acuzațiile de vrăjitorie și nu exista nimeni pregătit să le apere. Magistrații locali le-au interogat timp de câteva zile, începând cu 1 martie 1692. Apoi au fost închise.

Martha Corey, Rebecca Nurse, tânăra Dorothy Good și Rachel Clinton au fost arestate ulterior. Martha era o femeie foarte sensibilă și practică, care spusese că nu credea ce spuneau fetele despre vrăjitorie, așa cum se presupunea, fermecate. Din păcate, bunul simț și onestitatea ei au atras atenția nefavorabilă într-o comunitate convinsă de existența vrăjitoriei.

În localitate existau îndoieli serioase și conflicte de opinie, deoarece atât Martha, cât și Rebecca erau membre respectabile ale bisericii. Se argumenta că, dacă niște cetățeni atât de drepți și temători de Dumnezeu puteau fi vrăjitoare, atunci cine era mai presus de orice suspiciuni? Dorothy Good avea doar patru ani, însă presupusa ei mărturie era considerată o mărturisire - una care o implica și pe mama ei! Rachel a fost arestată în Ipswich la sfârșitul lunii martie, dar acuzațiile împotriva ei nu aveau legătură cu fetele din Salem.

Lucrurile s-au înrăutățit în aprilie, când Sarah Cloyce (sora Rebeccăi Nurse) și Elizabeth Proctor au fost arestate și aduse în fața a doi magistrați, Hathorne și Corwin, care erau și membri de rang înalt ai Consiliului Guvernatorului. Viceguvernatorul Thomas Danforth a fost, de asemenea, prezent la interogatoriu. Pentru prima dată de la începerea procedurilor, John Proctor s-a ridicat și a obiectat. Apoi a fost arestat!

Soțul Marthei, Giles, Abigail Hobbs, Bridget Bishop și Mary Warren au fost, de asemenea, arestați. Mary era o servitoare a Proctorilor. Deliverance Hobbs, mama vitregă a Abigailei, a fost și ea arestată. Ea, Mary și Deliverance au pledat vinovate și au început să-și numească complicii! Persoanele pe care le-au numit au fost arestate și acuzate în mod corespunzător. Nehemiah Abbott a fost unul dintre ei, dar a fost eliberat când acuzatorii au spus că el nu se numărase printre cei care îi vrăjiseră. Mary Eastey nu a avut același noroc. La început, acuzatorii au spus că ea nu era una dintre cei responsabili: apoi s-au adunat și s-au răzgândit. Mary a fost din nou arestată!

Tot mai multe acuzații de vrăjitorie au început să apară, dar vestea se răspândise despre pericolul acestor acuzații absurde, iar mulți dintre cei acuzați au luat-o la fugă cu înțelepciune. Doi dintre acești evadați prudenți au fost George Jacobs și Daniel Andrews: niciunul nu a fost arestat.

Situația s-a înrăutățit dramatic pe 27 mai 1692, când a fost înființată Curtea Specială Oyer și Terminer pentru comitatele Essex, Suffolk și Middlesex. Au fost emise tot mai multe mandate de arestare, dar Sarah Osborne a avut norocul relativ bun de a muri în închisoare pe 10 mai 1692, înainte ca ceva mai rău să i se poată întâmpla din mâna fanaticilor puritani.

Isteria vrăjitoriei din Salem a continuat să se înrăutățească. Până la 31 mai 1692, peste șaizeci de persoane erau în arest, acuzate de vrăjitorie.

Reverendul Cotton Mather, neplăcut și insistent, i-a scris judecătorului John Richards pe 31 mai 1692, exprimându-și sprijinul sincer și entuziast pentru urmărirea penală a vrăjitoriei. De asemenea, i-a spus judecătorului că este periculos să se bazeze exclusiv pe ceea ce se numește „dovezi spectrale" și i-a oferit numeroase sfaturi despre modalitățile prin care instanța ar putea urmări cu succes cazurile împotriva acuzaților.

Curtea de Justiție din Oyer și Terminer s-a deschis în Salem Town pe 2 iunie 1692. Magistratul șef era noul viceguvernator, William Stoughton. Procurorul era Thomas Newton. Grefierul Curții era Stephen Sewall.

Nefericita Bridget Bishop a fost judecată prima, găsită vinovată și spânzurată pe 10 iunie. Sarah Good, Elizabeth Howe, Susannah Martin, Sarah Wildes și Rebecca Nurse au fost toate judecate, găsite vinovate și executate pe 19 iulie.

George Burroughs era pe cale să fie executat când a încercat să-și dovedească nevinovăția recitând Rugăciunea Domnească. Fanaticii care persecutau vrăjitoare credeau cu tărie că nicio vrăjitoare sau vrăjitor care și-ar fi vândut sufletul diavolului nu ar fi putut face asta. O parte din mulțime a fost foarte impresionată și era pe punctul de a interveni în execuție în numele lui Burroughs când omniprezentul Cotton Mather și-a băgat din nou nasul. El a liniștit mulțimea explicând că Burroughs trebuia să fie vinovat, deoarece fusese declarat vinovat de un juriu - și juriul nu putea greși! Împreună cu Martha Carrier, George Jacobs, John Willard și John Proctor, George Burroughs a fost spânzurat în mod corespunzător.

Alte opt victime nevinovate au fost spânzurate pe 22 septembrie 1692, iar Giles Corey, care refuzase cu încăpățânare să pledeze, a fost obligat la moarte. Aceasta era o tehnică folosită pentru a forța un prizonier să spună dacă era vinovat sau nevinovat. Tehnic, era denumită peine forte et dure și consta în adăugarea de pietre din ce în ce mai grele pe pieptul victimei. Corey, un erou bătrân dur și hotărât, a refuzat cu încăpățânare să pledeze. Nicholas Noyes, un ministru puritan de aceeași înfățișare cu Cotton Mather,

s-a referit la cele opt victime nevinovate ale acestei ultime izbucniri de isterie vrăjitorească drept „opt tăciuni aprinse ale Iadului”.

Guvernatorul Phipps l-a contactat apoi pe Cotton Mather în septembrie și l-a însărcinat să redacteze o relatare a proceselor în profunzime și în detaliu, lucru pe care l-a făcut cu promptitudine - și cu ajutorul grefierului judiciar Stephen Sewall, care era un prieten apropiat și i-a furnizat toate documentele oficiale necesare. Cartea lui Mather despre procesele de la Salem se numea Minunile lumii invizibile.

Guvernatorul Phipps a suspendat activitatea curții în octombrie 1692, dar lucrurile au continuat și în 1693, deși începea să se discernă ceva apropiat de sănătate mintală și bun simț. În ianuarie 1693, Curtea Superioară de Justiție s-a întrunit la Salem. Aceasta era condusă de William Stoughton, cu Anthony Checkley ca procuror general. Jonathan Elatson a fost numit grefier al curții.

Primele cinci cazuri care au ajuns în fața instanței au fost cele ale lui Sarah Buckley, Margaret și Rebecca Jacobs, Mary Whittredge și Job Tookey. Toate au fost exonerate. Mulți dintre cei care se aflau încă în închisoare au fost achitați de mari jurii. Trei, însă, au fost găsiți vinovați. Acestea au fost Elizabeth Johnson, Sarah Wardwell și Mary Post. Stoughton a emis în mod corespunzător mandate de execuție pentru ele - guvernatorul Phipps le-a grațiat imediat și le-a salvat viața.

Alte cinci victime nevinovate ale isteriei vrăjitoriei, care acum se estompează, au fost judecate la sfârșitul lunii ianuarie și începutul lunii februarie. Aceste cinci au fost: Sarah Cole, Lydia și Sarah Dustin, Mary Taylor și Mary Toothaker. Toate au fost găsite nevinovate, dar au fost obligate să rămână în închisoare până la achitarea taxelor de închisoare. Lydia a murit acolo pe 10 martie 1693.

Lucrurile s-au îmbunătățit cu siguranță când căpitanul John Alden a fost achitat la sfârșitul lunii aprilie, când tribunalul s-a întrunit în comitatul Suffolk. Vești și mai bune au venit când Mary Watkins, o servitoare, a fost acuzată că a adus acuzații false de vrăjitorie împotriva angajatorului ei. Isteria vrăjitoriei era aproape încheiată, dar avusese consecințe tragice pentru mulți oameni nevinovați.

Care au fost exact așa-numitele proceduri legale care au fost folosite în timpul proceselor vrăjitoarelor din Salem?

Dacă o persoană credea că un eveniment negativ, cum ar fi o recoltă proastă, o boală, un accident grav sau un deces, a fost rezultatul vrăjitoriei, atunci îi informa pe magistrații locali și îl identifica pe suspect. Dacă magistrații considerau că plângerea era rezonabilă - și adesea așa era sub influența unor bigoți puritani precum Cotton Mather - vrăjitoarea acuzată era arestată. Apoi urma un interogatoriu și o examinare publică, inclusiv o percheziție a corpului acuzatei în căutarea unor „semne de vrăjitoare" tradiționale. Acuzatul era îndemnat să mărturisească.

În cazurile în care magistrații locali credeau că există un dosar de judecat – și acest lucru se întâmpla mult prea des – acuzatul era trimis la o instanță superioară. Odată ce se întâmpla acest lucru, se forma un mare juriu și se chemau martori să depună mărturie. Acuzațiile erau vrăjitoria unei victime sau încheierea unui legământ cu Satana.

Chiar și după moarte, acuzaților nu li se acorda nici compasiune, nici respect. După ce erau spânzurați, trupurile lor erau tăiate și mai mult sau mai puțin aruncate în morminte puțin adânci, departe de pământul consacrat. După ce mulțimea se îndepărta, familiile lor îi dezgropau pe cei dragi după lăsarea întunericului și îi reîngropau cu respect și în secret pe un teren privat al familiei.

Una dintre marile probleme ale proceselor vrăjitoarelor din Salem a fost așa-numita probă spectrală, în care persoana care se plângea că este vrăjită spunea că poate vedea un contur spectral al acuzatului ori de câte ori simte oricare dintre efectele negative ale vrăjitoriei. Diverși autoproclamați experți în vrăjitorie și satanism au susținut în fața instanței că o vrăjitoare sau un vrăjitor trebuie să-i dea lui Satan permisiunea de a-și folosi reprezentarea spectrală umbroasă înainte ca o astfel de formă spectrală să poată fi dezvăluită persoanei vrăjite.

Cei care se opuneau condamnării acuzatului pe baza unor astfel de dovezi spectrale erau de părere că Satana avea puterea de a folosi forma oricui dorea, indiferent dacă acea persoană îi dăduse sau nu permisiunea pentru utilizarea acesteia. De asemenea, s-a sugerat că Satana ar putea folosi forma spectrală a unui creștin convins și devotat pentru a-l acuza pe cel în cauză de vrăjitorie și magie neagră. În acest moment al dezbaterii, Cotton Mather, tatăl său la fel de obsedat, Increase Mather, și câțiva fanatici puritani cu aceleași idei au îndemnat instanța să găsească dovezi suplimentare în cazul în care dovezile spectrale erau prea slabe pentru a asigura o condamnare. Dovezile spectrale au fost ulterior declarate inadmisibile, iar acest lucru ar fi putut contribui la încetarea isteriei vrăjitoarelor în zona Salem.

O mărturisire din partea acuzatului era considerată o dovadă acceptabilă că persoana era vrăjitoare sau vrăjitor (și se deda satanismului). Dacă locuința acuzatului era percheziționată și se găseau păpuși (sau păpuși vrăjitoare) (sau erau plantate pe ascuns acolo de dușmanii acuzatului), acestea erau, de asemenea, luate ca probă împotriva lor. Dacă perchezitorii găseau cărți, cum ar fi grimoire sau texte despre chiromanție și astrologie, acele cărți erau considerate dovezi că vrăjitoria avea loc în casa acuzatului.

La fel de condamnabilă ca descoperirea unor cărți suspecte a fost descoperirea unui borcan cu unguent. Era aproape sigur că era vorba de un alifie artizanal, complet inofensiv, pentru ameliorarea reumatismului sau a artritei sau pentru a scăpa de o erupție cutanată, dar putea duce la spânzurarea unei fete nevinovate ca vrăjitoare. Percheziționarea corpului acuzatei în căutarea unor semne de vrăjitoare - orice aluniță sau semn din naștere era suficient pentru a executa o persoană nevinovată - era o altă formă acceptabilă de probă. O variantă a acesteia era descoperirea de către acuzatori a existenței unui loc insensibil pe corpul acuzatei. După umilința și disconfortul de a fi dezbrăcată, percheziționată și împunguită continuu ore întregi de către acuzatori, era foarte probabil ca acuzatul să nu reușească să înregistreze senzații în anumite puncte ale pielii. O astfel de lipsă de senzații era o dovadă acceptabilă de vrăjitorie.

Una dintre cele mai ciudate încercări de a găsi presupusele vrăjitoare în timpul isteriei din Salem a constat în realizarea unei prăjituri vrăjitoare. În februarie 1692, Mary Sibly, mătușa lui Mary Walcott (o altă fată care se comporta ciudat și susținea că era afectată de vrăjitorie) i-a ordonat uneia dintre sclavele ei să facă o prăjitură vrăjitoare. Sclavul în cauză era John Indian, despre care se credea că avea cunoștințe speciale despre magia albă și, prin urmare, putea ajuta la găsirea vrăjitoarei responsabile pentru comportamentul ciudat și fermecat al lui Mary Walcott. John a făcut o prăjitură vrăjitoare în mod tradițional - din secară amestecată cu puțină urină de la fetele presupus afectate. Prăjitura vrăjitoare a fost apoi dată unui câine.

Teoria din spatele magiei albe a prăjiturii vrăjitoare era că, atunci când un câine mușca prăjitura, vrăjitoarea țipa de durere! Ipoteza populară ciudată din spatele acestei metode de detectare a prăjiturii vrăjitoare era că, atunci când o vrăjitoare sau un vrăjitor trimitea o vrajă magică pentru a răni pe cineva, particule microscopice din acea vrăjitoare își croiau drum în persoana vrăjită. Această teorie se leagă de idei despre modul în care vrăjitoarele și vrăjitorii folosesc așa-numitul „ochi rău”, deoarece se credea,

de asemenea, că aceste particule invizibil de mici, toxice și maligne proveneau din ochii vrăjitoarei atunci când se uita la persoana vrăjită.

Următoarea parte a ipotezei era că unele dintre acele particule minuscule și malefice ale vrăjitoarei care le afectase pe fete ar părăsi corpul victimei în urina acesteia. Odată ce această urină „infectată” era amestecată cu secară și dată unui câine, vrăjitoarea simțea durere în timp ce câinele mesteca particule din ea care se aflau în prăjitură! Pe măsură ce vrăjitoarea țipa de durere, ea era imediat detectată ca fiind persoana malefică care le afectase pe fete.

Când Reverendul Parris, unchiul Abigailei Williams și tatăl lui Betty Parris, care amândoi pretindeau că au fost vrăjite, a aflat ce făcuse Mary Sibly, a denunțat toate tipurile de magie - chiar și magia albă de tipul pe care John Indian îl făcuse la ordinul lui Mary!

Reverendul Parris i-a explicat lui Mary — și congregației sale din Salem — că încercarea de a folosi magia împotriva magiei era o prostie și o greșeală, deoarece toată magia (în opinia sa) provenea de la diavol. Așadar, folosirea magiei de un tip împotriva alteia era ca și cum ai încerca să-l folosești pe diavol pentru a-l ataca pe diavol. Când Parris a folosit acest argument, probabil se gândea la ceea ce spusese Isus când fusese acuzat cu răutate de scribi și farisei că scoate afară demonii folosindu-l pe Beelzebul, prințul demonilor (Matei 12:22-29).

Un argument foarte similar a fost folosit în timpul procesului Elisabetei Howe, una dintre cele cinci victime nevinovate spânzurate pe 19 iulie 1692. Elisabeta fusese acuzată că a ucis niște animale folosind vrăjitorie împotriva lor. S-a sugerat ca o ureche să fie tăiată din carcasa fiecărui animal și arsă. Dacă particule minuscule malefice din Elisabeta ar fi în urechile animalelor, ea ar țipa de durere în timp ce acele urechi „infectate” erau arse.

În unele relatări se spunea că sclava Tituba a fost acuzată că le-a învățat pe fete voodoo în bucătăria familiei Parris, dar există puține sau deloc dovezi directe în acest sens. Mai multe surse secundare sugerează că a făcut-o și că unele dintre fete au folosit albuș de ou și o oglindă pentru a încerca să afle ce vor face viitorii lor soți. Se spune că în albuș s-a format un sicriu în timpul uneia dintre aceste presupuse ocazii de ghicit, ceea ce, pe bună dreptate, le-a speriat pe fete!

Totuși, când a fost judecată împreună cu Sarah Good și Sarah Osborne, Tituba este consemnată ca vorbind despre „creaturi invizibile” și ritualuri ciudate „care le leagă în slujba lui Satan”. Ea a mai spus că o serie de alte

persoane erau implicate în „conspirația diavolului”. Mărturiile de acest fel din etosul proceselor vrăjitoarelor din Salem constau într-o scurtătură către o frânghie și cel mai apropiat copac.

Alte presupuse dovezi împotriva acuzatului constau într-un test de atingere. Practic, se credea că micile particule malefice care afectau victimele vrăjitoarei radiau din ochii vrăjitoarei. Dacă vrăjitoarea era legată la ochi, nicio particulă nu putea scăpa și infecta victima. Prin urmare, unora dintre acuzați li s-a legat la ochi și au fost duși la fetele presupus afectate, care țipau și se zvârcoleau dramatic pentru a arăta că erau vrăjite. Teoria particulelor susținea că micile particule malefice proveneau inițial de la vrăjitoare și intraseră în victimă pentru a o face să se comporte ciudat. Deoarece particulele făceau parte din vrăjitoare, se credea că ar fi atrase înapoi în ea dacă atingea o victimă vrăjită. Conform unor înregistrări, atunci când un acuzat legat la ochi atingea fetele afectate, acestea se opreau în mod convenabil din țipat și din zvârcolit și declarau că acum se simt din nou bine!

Au existat mai multe urmări interesante, odată ce isteria vrăjitoriei din Salem s-a stins. Pe 25 august 1706, Ann Putnam, care fusese o acuzatoare vehementă, a cerut iertare cu umilință. Ea a spus că nu a acționat niciodată din răutate față de niciunul dintre acuzați, despre care acum știa că sunt nevinovați. Ea a susținut că fusese amăgită de Satana să creadă că acești oameni inofensivi și nevinovați - pe care ea îi ajutase să-i distrugă - erau vrăjitoare și vrăjitori. În 1712, reverendul Nicholas Noyes și membrii bisericii sale din Salem au anulat excomunicările regretatei Rebecca Nurse și eroicului Giles Corey, ambii victime ale isteriei vrăjitoriei.

Fenomenul vrăjitoriei din Salem ridică o serie de întrebări semnificative cu privire la cauza sa reală. Din punct de vedere psihologic, s-a sugerat că luptele constante împotriva americanilor indigeni au adus o formă de nevroză anxioasă sau isterie în rândul coloniștilor din Massachusetts.

Suspiciunea de intoxicație cu ergot este una care nu poate fi ușor respinsă. Intoxicația cu ergot, sau ergotismul, este rezultatul ingerării alcaloizilor produși de o ciupercă cunoscută sub numele de Claviceps purpurea, care infectează secara și alte cereale. Dietilamida acidului lisergic, sau LSD, are multe efecte puternice, inclusiv halucinații și distorsiuni temporale. A fost sintetizată pentru prima dată în 1938 din ciuperca ergot de către Albert Hofmann. Ergotismul poate produce, de asemenea, convulsii.

Dacă fetele din Salem, aparent afectate, ar fi fost expuse la ergotină, acest lucru ar explica cu ușurință majoritatea așa-numitelor simptome de

„vrăjitorie”. Cel mai puternic argument împotriva acestei teorii este că intoxicația cu ergotină tinde să infecteze pe toți membrii unei gospodării - iar fetele care au experimentat simptomele ciudate ale „vrajei” nu se aflau în aceeași gospodărie și nici alți membri ai gospodăriilor lor nu au fost afectați în mod similar.

Experiențele de somn profund de care se plângeau unele fete afectate ar fi putut fi cauzate de encefalita letargică, care poate fi transmisă de păsări.

Ce-ar fi dacă ar fi fost ceva mai urât, dar mult mai simplu: ranchiună, gelozie, resentimente, antipatie față de cineva și dorința de a se răzbuna?

Ultima posibilitate este cea mai sinistră: dacă vrăjitoria și magia neagră există cu adevărat și dacă pot acționa în detrimentul victimelor umane, se întâmpla ceva cu adevărat malefic și straniu în Salem la sfârșitul secolului al XVII-lea?

Nu că acuzații acelor procese legale iremediabil de distorsionate ar fi fost altceva decât victime complet inocente - dar ce s-ar fi întâmplat dacă ceva sau cineva ar fi avut puteri magice reale și intenții răuvoitoare? Ar putea fi ceva mai malefic decât procesele condamnabile care i-au făcut pe unii oameni să simtă că sunt cu adevărat vrăjiți - și să acuze apoi pe cei nevinovați într-un mod care a dus la moartea lor? Avea dreptate Ann Putnam când credea că diavolul o amăgise să creadă că unii dintre vecinii ei complet nevinovați erau vrăjitoare?

15

RAPOARTE DEMONICE: UN SONDAJ

Aproape o mie de rapoarte despre presupuse cazuri de fenomene asociate cu demoni au fost analizate de autori în martie 2010. Pe parcursul procesului, fenomenele au fost împărțite în zece categorii separate și au fost ulterior analizate în funcție de zonele din Marea Britanie de unde proveneau rapoartele.

Prima categorie se ocupa de relatările despre incubus (demon masculin) și succubus (demon feminin). Acestea erau foarte puține și rare, dar părea probabil că existau mai multe cazuri decât erau raportate de fapt, deoarece martorii erau jenați de astfel de întâlniri.

A doua categorie a acoperit relatări despre magie neagră, vrăjitorie, magierie, necromanție, satanism, oameni blestemați, obiecte blestemate și locații blestemate care implică Satan, Lucifer, Belzebub sau alți demoni și spirite rele.

Al treilea grup de rapoarte a inclus persoane care credeau că au fost posedate de demoni sau alte entități malefice. Aceste rapoarte au fost, din nou, puține și rare, iar cercetătorilor li s-a părut probabil că mult mai multe rapoarte potențiale nu vor apărea din cauza imposibilității aproape totale de a distinge între bolile mintale și presupusa posedare demonică.

Categoria a patra se ocupa de legendele antice care implicau traume structurale bizare: clădiri mutate; poduri construite sau distruse în mod miraculos într-un timp foarte scurt; găuri adânci apărute fără o cauză geologică naturală aparentă; monoliți sau henge-uri ridicate, mutate sau aplatizate brusc de puteri demonice. Aceste evenimente sunt aproape invariabil atribuite diavolului însuși. Ele servesc drept „explicații” pentru fenomene curioase pe care oamenii care trăiau la acea vreme nu le puteau explica rațional și științific. Sunt incluse în analiză deoarece există încă credințe persistente că cauza miraculoasă, demonică a evenimentului ar putea fi adevărată! Aceste legende sunt foarte răspândite și au fost înregistrate peste o sută de cazuri.

Categoria cinci se ocupă de câinii iadului, care sunt raportați pe scară largă și frecvent. Aproape două sute de cazuri au fost aduse în atenția cercetătorilor, din toată Marea Britanie, de martori care au văzut acești

demoni sau entități malefice periculoase, care apar sub forma unor câini negri uriași cu ochi roșii strălucitori.

A șasea categorie se referă la demoni sau entități malefice asociate cu apa. Și acestea sunt surprinzător de frecvente, iar aproape o sută de cazuri au fost raportate în toată Marea Britanie. Kelpies și alte tipuri de demoni ai apei fie încearcă să-și atragă potențialele victime în ape periculoase pentru a le ataca, fie le împing de pe un mal sau de pe vârful unei stânci în apă.

Al șaptelea grup de rapoarte demonice acoperă entități respingătoare, denumite în mod divers strigoi, boggart, vârcolaci, schimbători de formă și afriți. Unele entități din această categorie, cum ar fi banshee-ul, sunt auzite mai degrabă decât văzute.

Categoria opt include întâlniri reale cu Satana, Lucifer, Mefisto, Belzebub și alți diavoli, plus familiari, spiriduși, demoni minori și alte entități malefice.

A noua categorie acoperă experiențe diverse care au fost raportate anchetatorilor: pete de ceață care transmiteau o atmosferă malefică; senzații de furnicături malefice, precum șocuri electrice; sau senzații de a fi atins de ceva invizibil și neprietenos.

Categoria zece include relatări despre monștri descriși în legende drept „viermi” și „dragoni” care aveau intenții periculoase și ostile față de ființele umane și păreau a fi de origine demonică.

Pe lângă organizarea acestei cercetări demonice în categorii, ne-am concentrat asupra locațiilor geografice din care proveneau exemplele. Argyle și Bute au avut o serie de cazuri interesante. Peștera MacKinnon de pe Insula Mull este numită după un flautist nefericit care a explorat peștera și a fost urmărit de o căprioară, sau demonică, care locuia acolo. Se spune că ea l-a ucis pe MacKinnon când muzica lui nu i-a plăcut.

Un alt monstru demonic foarte agresiv și neplăcut, o brută extrem de urâtă, a fost raportat de la Grador Rock, lângă Balvaig. Un pescar local s-a aventurat prea aproape de monstruozitate, care l-a ucis imediat.

Se spune că doi pescari au scăpat în mod miraculos când monstrul demonic din Gare Loch s-a ridicat brusc la nouă metri deasupra apei și a înotat rapid spre ei. Au vâslit disperați spre țărm, au sărit din barcă și au alergat spre interiorul continentului. Monstrul nu i-a urmărit, ci a înotat înapoi în centrul lacului și s-a scufundat și a dispărut din vedere.

Un grup de vânători de pe malurile lacului Gare a fost atacat de un monstru demonic feroce care a ucis trei dintre ei cu coada sa grea și a doborât mai mulți copaci din jurul malurilor lacului. Vânătorii supraviețuitori au fugit în interiorul continentului și s-au cățărat în copaci mari care ar fi fost o protecție împotriva loviturilor cozii monstrului.

Lângă Arsura Inbhirinneoin, în Glen Lyon, se află o movilă funerară antică despre care legenda spune că este una dintre porțile către iad. O ființă ciudată, parțial umană, parțial demonică, a fost raportată ocazional în zonă, ca și cum ar fi paznicul porții.

O legendă foarte ciudată este asociată cu mănăstirea de pe Insula Iona, care are o reputație altfel de neegalat pentru sfințenie și sfințenie. Conform legendei, în timpul construirii mănăstirii, lucrările au fost întrerupte în mod constant de diavol. Sfântul Columba a fost consultat și a avut o viziune care l-a informat că singura modalitate de a-l împiedica pe Satana să se amestece în lucrări era să construiască mănăstirea peste trupul unei jertfe umane.

Această legendă seamănă remarcabil cu un hibrid curios între creștinismul timpuriu și vechile idei păgâne. Un adept foarte bun și sfânt al lui Columba, pe nume Odran, s-a oferit voluntar să ajute și a fost îngropat de viu în locul unde urma să fie construită mănăstirea. La trei zile după înmormântare, Columba l-a exhumat - doar pentru a vedea că Odran era încă în viață! Există două versiuni ale legendei. În prima, tovarășii săi încântați îl primesc înapoi în comuniunea lor, unde în cele din urmă atinge un rang înalt în biserică. În a doua versiune, mai întunecată, Odran declară: „Nu există nicio surpriză în moarte - și nu trebuie să ne temem de iad!” Columba îl reîngroapă imediat, asigurându-se că gura îi este plină cu pământ. Mănăstirea este apoi construită fără alte intervenții din partea lui Satan.

Se pare că un alt demon neplăcut se găsește în zona din apropierea Castelului Moy, pe Insula Mull. Creatura, cunoscută sub numele de Beannighe, este văzută spălând haine - dar acesta este un semn rău, deoarece hainele aparțin cuiva condamnat la moarte. Cu o ocazie în Evul Mediu, proprietarul castelului l-a văzut pe Beannighe spălându-și hainele: a murit în luptă a doua zi!

În zona Lochgilphead, o locuitoare s-a trezit noaptea și s-a trezit strangulată de un demon invizibil. Cu mare curaj și prezență de spirit, s-a luptat și spiritul malefic - posibil un incub - a dispărut. A doua zi, un preot a fost chemat să exorcizeze casa.

Pe plaja Cladach-a-Chrogain din zona Tiree, există frecvente relatări despre un câine demonic hidos al infernului. Numele local pentru astfel de entități malefice este Cusith. La fel ca spiritele de la ședințele de spiritism victoriene, Cusith își transmite semnificația numeric. Dacă latră o dată sau de două ori, totul este bine. Totuși, dacă emite trei lătrături înfiorătoare, moartea și dezastrul se apropie. O parte din legenda sa este că poate deveni ocazional parțial uman, iar când se întâmplă acest lucru, avertismentele sale sunt mai teribile decât atunci când le dă în forma sa de câine.

Biserica (kirk) în ruine din Alloway, în Ayrshire, are o reputație foarte sinistră. O ceață ciudată, întunecată și demonică se îndreaptă periodic spre ea, însoțită de un sunet sinistru, ca un butoi rostogolindu-se peste pietre. Biserica în ruine a fost locul unei sinucideri, iar trupul unui om fără adăpost a fost găsit în vecinătate — cauza morții este necunoscută. Există, de asemenea, o relatare despre un copil care a fost ucis în localitate.

Se pare că Castelul Knockdolian din zona Colmonell a fost blestemat de un sinistru demon al apei. Inițial sub forma inofensivă a unei sirene atrăgătoare, acest demon al apei stătea pe o stâncă neagră în apa din apropierea castelului. Dintr-un motiv inexplicabil, proprietarul castelului a ordonat distrugerea stâncii, astfel încât sirena să nu mai poată sta pe ea. Înfuriată de distrugerea stâncii sale, sirena a blestemat familia, declarând că niciun moștenitor de-al lor nu va moșteni Castelul Knockdolian. Din punct de vedere istoric, este interesant de observat că acesta a trecut în mâinile familiei McCubbin. La fel de interesantă este și derivarea numelui pământurilor lor, care erau cunoscute la un moment dat sub numele de Trudonag din gaelica galeză timpurie. Numele Trudonag se traduce prin „Casa Betoniei” - planta Betoniei era folosită pe scară largă ca protecție împotriva demonilor, spiritelor rele și vrăjitoarelor!

Un demon foarte formidabil a fost raportat în zona Castelului Dundonald din Ayrshire. Martorul l-a descris ca având formă umanoidă, peste trei metri înălțime, acoperit de păr des și închis la culoare și cu ochi roșii strălucitori. Cu mare înțelepciune, l-a privit de la o distanță sigură și nu a încercat să se apropie mai mult.

Movila de pietre din Torrylin este un mormânt foarte vechi, cu încăpere închisă, lângă Kilmory, pe Insula Arran. Conform miturilor și legendelor locale, împreună cu relatările martorilor, entități stranii, umbroase, spectrale, demonice stau de pază asupra mormântului și aruncă blesteme diabolice asupra oricui încearcă să scoată ceva din movilă.

Numeroși martori au relatat despre existența unui spirit malefic demonic, odată o vrăjitoare, torturată pentru a-i obține mărturisirea și apoi arsă pe rug în vecinătatea străzii Mag Lane din Hockliffe, Bedfordshire. Conturul ei încețoșat plutește de-a lungul aleii, ca și cum ar căuta martori nervoși pe care să-i sperie.

În 1340, când se construia Biserica Sfânta Maria Fecioară din Marston Moretaine, Bedfordshire, legenda spune că Satana a încercat să fure turnul clopotniță, dar a constatat că era prea greu chiar și pentru puterea sa masivă și a trebuit să-l pună din nou jos. Turnul și biserica rămân separate și în ziua de azi.

Odell din Bedfordshire datează din epoca saxonă, când făcea parte din proprietatea lui Levenot, unul dintre thanii regelui Edward Confesorul. Titlul său original era Wadehelle sau Wadelle și însemna „dealul unde crește țarina". Țărina era o plantă interesantă pentru fabricarea coloranților, pe care britanicii timpurii o foloseau pentru a-și păta corpurile. Iulius Cezar a comentat acest lucru. Planta țarina este cunoscută sub numele de Isatis tinctoria, iar colorantul albastru extras din ea produce ceea ce se numește „cerneală de magician" atunci când este dizolvat în alcool pur. Această așa-numită cerneală de magician este folosită de unele vrăjitoare și vrăjitori pentru a scrie vrăji și incantații. În legendă, Sir Roland Alston din Odell a făcut un pact cu Satana. Când a venit momentul ca diavolul să-i ia sufletul lui Roland, acesta a alergat la Biserica Tuturor Sfinților pentru a încerca să obțină ajutor și a evita această parte a înțelegerii. Diavolul a învins-o, iar Roland a fost târât în iad. Timp de câteva secole după aceea, în pridvorul de piatră al bisericii Tuturor Sfinților au existat cinci urme de târâre, despre care se spune că ar fi fost făcute de Satana trăgându-l pe reticentul Roland. Mai recent, acestea au fost cimentate în timpul lucrărilor de renovare a bisericii.

Biserica Sf. Maria din Aldworth, Berkshire, are o poveste similară de spus. John Everafraid, așa cum era poreclit, a făcut un pact cu Satana și apoi a evitat să-și plătească datoriile. Contractul său cu diavolul prevedea că Lucifer îi putea lua sufletul indiferent dacă era îngropat în interiorul sau în afara bisericii. El a lăsat cu viclenie instrucțiuni ca Lucifer să fie îngropat sub zidul bisericii Sf. Maria, astfel încât, atunci când Belzebub va veni să-l ia, el nu se afla nici în interiorul, nici în afara bisericii - invalidând astfel contractul diabolic.

Diavolul este adesea numit Grim în legende și în denumirile locurilor, iar acesta pare să fie cazul șanțului Grim, lângă Ashampstead Green, în Berkshire. Lungă de peste opt kilometri, această străveche sculptură ar fi

putut fi folosită pentru a demarca granița unei proprietăți sau pentru a fi făcut parte dintr-o fortificație defensivă. Cu toate acestea, „Grim” era folosit și pentru a se referi la Woden sau Odin, precum și la Satan. Woden era un zeu al războiului printre numeroasele sale roluri, iar numele său putea fi tradus și ca „zeul cu mască”. Numirea șanțului după el, mai degrabă decât după Satan sau Lucifer, argumentează în favoarea faptului că a avut cândva un scop militar.

Hoe Benham este aproape de Newbury în Berkshire și se spune că este tulburat de ceea ce martorii au descris odată ca fiind fantoma unui porc spectral mare. Și o oaie fantomatică a fost văzută acolo. Acestea sunt considerate în unele relatări entități demonice și, probabil, în cazul porcului fantomă, există legături cu porcul gadarenean, așa cum este consemnat în Noul Testament (Luca 8:6-39). Isus l-a vindecat pe omul posedat, iar duhurile rele care îl posedaseră au intrat în porci. Apoi au coborât în picioare la vale și s-au înecat.

Legenda Vrăjitoarei de pe Dealul Cottington are legătură cu un sat de lângă Newbury, în Berkshire. Există o legătură misterioasă aici cu legende stranii despre Jack cu călcâiul înalt, teroarea săritoare a Londrei victoriene. În timpul uneia dintre isprăvile sale nebunești, Jack s-a apropiat de o santinelă la Aldershot, unul dintre cele mai mari centre de antrenament militar din Regatul Unit. Soldatul a rezistat și l-a avertizat pe Jack că va trage dacă Jack nu se va opri. Drept răspuns, Jack a izbucnit într-un hohot de râs sălbatic și a sărit peste postul de santinelă. Garda a tras de la distanță, dar Jack a continuat să alerge și a sărit departe, complet nepăsător.

Vrăjitoarea de la Cottington Hill a fost prinsă de gloanțe în mâini când urmăritorii ei - unii dintre cei mai buni Ironside-i ai lui Cromwell - au tras în ea în mod repetat. Pentru a nu fi învins de oameni sau de diavoli, unul dintre neînfricații Ironside-i și-a scos sabia și i-a tăiat capul înainte de a o împușca la baza craniului, pentru o măsură sigură. Asta a oprit-o brusc! Se spune că fantoma ei - sau o entitate demonică malefică sub forma vrăjitoarei spectrale - a fost raportată în zona Cottington Hill.

Un alt eveniment foarte ciudat de la Cottington Hill a avut loc când catargul radio și televiziune de 131 de metri, cunoscut sub numele de Transmițătorul Hannington, a fost preluat sâmbătă, 26 noiembrie 1977, la ora 17:10. O voce care pretindea a fi un extraterestru pe nume Vrillon, care spunea că este comandantul Comandamentului Galactic Ashtar, s-a suprapus peste știrile ITN și un desen animat care le-a urmat. Această emisiune ciudată a durat aproximativ șase minute. În ciuda eforturilor depuse de poliție și

anchetatorii Autorității Independente de Radiodifuziune, autorii nu au fost niciodată prinși.

Satul Welford din Berkshire avea un stâlp magic, cunoscut sub numele de Palmers' Post, care s-ar putea să se fi referit odinioară la un punct de pelerinaj (pelerinii erau numiți Palmers). Vrăjitorul sau înțeleptul local folosea stâlpul pentru a prinde răul de orice fel pentru a-l împiedica să rănească sătenii. Când a fost construită autostrada, faimosul stâlp vechi a trebuit să fie îndepărtat pentru a face loc. Au existat o serie de accidente autostradale în apropierea locului unde se aflase odinioară stâlpul magic, iar sătenii erau convinși că, atunci când muncitorii au demolat stâlpul, au eliberat din greșeală spiritele rele și demonii care erau prinși acolo.

Castelul Hermitage este situat în Hawick, în zona cunoscută sub numele de Lothian and Borders, în Marea Britanie. De-a lungul primilor ani ai secolului al XIV-lea, un personaj deosebit de malefic și neplăcut pe nume William de Soulis a fost Lordul Castelului Hermitage și al zonei înconjurătoare. Era un bărbat mare și puternic, iar forța sa musculară se potrivea cu puterea malefică a magiei negre și a vrăjitoriei sale. Se spune că a răpit copii din zonă și le-a folosit sângele pentru magia neagră pe care o practica în camere secrete din interiorul castelului.

În timp ce își îndeplinea ritualurile malefice, era ajutat de un îngrozitor familiar numit Robin Redcap. Redcap-ii de acest tip erau numiți și „dunters” sau „powries”. Au ceva în comun cu piticii și gnomii malefici din mitologie sau cu elfii și goblinii corupți. Sunt ucigași nemiloși, aleatori, care ucid călători nevinovați pentru a obține sângele proaspăt de care au nevoie pentru a reînnoi petele de pe bonetele lor roșii. Legenda spune că, dacă aceste pete roșii se usucă, boneta moare! Ca în toate miturile și legendele, entitățile malefice au vulnerabilitățile lor specifice. Redcap-ii nu suportă să audă Biblia citată. Fiecare verset citat face ca unul dintre dinți să le cadă.

De Soulis nu prea avea nevoie de complicele său ucigaș, din cauza dimensiunii și forței sale masive și a cunoștințelor sale despre artele infernale. Poftele sale sexuale insațiabile se potriveau cu fizicul său puternic și avea obiceiul de a răpi tinere femei atrăgătoare pentru a-și satisface dorințele.

Într-o incursiune anume în sat, a răpit o tânără fată din clanul Armstrong, al cărei tată a dus o luptă curajoasă pentru a o salva; dar nu a fost în stare să-i facă față lui de Soulis, care l-a ucis pe loc. O mulțime furioasă l-a înconjurat pe de Soulis și, în ciuda forței sale enorme, erau pe punctul de a-l ucide când a sosit Alexander Armstrong, Laird din Mangerton. Foarte

surprinzător - și prostește - și-a calmat oamenii, a insistat ca de Soulis să o lase pe fata îngrozită să plece și apoi i-a permis să plece teafăr. Natura malefică a lui de Soulis era atât de mare încât nu putea accepta că fusese salvat de un om pe care îl considera inferior lui, așa că l-a invitat pe Alexander la o sărbătoare în Hermitage - și l-a înjunghiat imediat în spate!

Vestea acestei ultraje a ajuns la regele Robert Bruce - care a exclamat furios „Fierbeți-l pe Soulis!”. Familia bărbatului ucis a preluat misiunea cu grabă. Au luat cu asalt castelul și l-au târât pe de Soulis în centrul Nine Stane Rig, o veche henge din vecinătatea Castelului Hermitage. Aici au folosit un cazan mare umplut cu plumb clocotit - nu doar apă pentru de Soulis Vrăjitorul! În acest metal clocotit a fost aruncat dușmanul lor - și niciuna dintre magia sa malefică sau familiarul său cu pieptă roșie nu l-au putut salva. Fantoma sa, însă, supraviețuiește, sub forma unei spectre malefice, demonice, care întâlnește un vrăjitor negru la fel de malefic în temnițele Castelului Hermitage.

Biserica Sf. Petru și Pavel din satul West Clandon conține o sculptură în lemn a unui dragon. Aceasta era o creatură demonică deosebit de malefică, care îi îngrozea pe săteni și provoca mari pagube în zona înconjurătoare. A fost ucis, conform legendei, de un soldat condamnat la moarte pentru dezertare. El a spus că, dacă sătenii își vor folosi influența pentru a obține iertare pentru el, el și câinele său se vor confrunta cu dragonul. Promisiunea iertării a fost obținută - condiționată de eliberarea sătenilor de teroarea dragonului demonic. Bătălia a avut loc, iar soldatul a câștigat, în mare parte pentru că câinele său loial și viteaz a sărit asupra dragonului și i-a atras atenția suficient de mult timp pentru ca soldatul să-l distrugă. Sătenii au fost liberi, iar eroul lor a fost iertat.

Dragon demonic în Biserica Sf. Petru și Pavel din West Clandon, Surrey, Anglia.

Satul Frensham din Surrey are o legătură misterioasă cu vrăjitoria și un cazan de vrăjitoare mare și autentic. Mama Ludlam era o vrăjitoare albă, sau o femeie înțeleaptă, care trăia într-o peșteră nu departe de Biserica Sfânta Maria Fecioară din Frensham. Era aproape sigur herborist și vindecător. Conform unei legende, era un suflet bun și generos, care

împrumuta ustensile atunci când săracii aveau nevoie de ele. Aceasta era cea mai bună latură a naturii ei - dar exista și o altă latură a ei! Când acea latură rea ajungea la apogeu, devenea furioasă, ca și cum ar fi fost posedată.

Într-o zi, când un împrumutat nu a returnat cazanul, Maica Ludlam a intrat în furie și l-a îngrozit pe împrumutatul neglijent. În loc să înfrunte furia vrăjitoarei, împrumutatul a alergat la biserică cu cazanul în speranța de a scăpa de Maica Ludlam.

A doua versiune a legendei spune că însuși diavolul a dezaprobat generozitatea și ajutorul ei și a decis să pună capăt. S-a deghizat într-un sătean sărac și a venit să-i ceară Mamei Ludlam împrumutul cazanului ei. Ea, însă, i-a recunoscut urmele de copite despicate în nisip și a refuzat să i-l împrumute - așa că el l-a furat imediat și a încercat să scape. Mama Ludlam a pornit în urmărirea ei. Pentru a încerca să scape de ea, diavolul a făcut salturi mari, iar aterizările și decolările sale au creat dealurile de gresie de lângă Frensham. Aceste repere au devenit mai târziu cunoscute sub numele de Sărituriile Diavolului. Atât de nerăbdător era Satana să scape de Mama Ludlam, încât a aruncat cazanul - care era cunoscut și sub numele de ibric în Evul Mediu - pe ultimul dintre aceste dealuri de gresie. Prin urmare, acesta a căpătat numele de Dealul Kettlebury. Ea l-a găsit și l-a dus la Biserica Sfânta Maria Fecioară, unde știa că va fi perfect în siguranță de Satana.

Există o a treia versiune a legendei cazanului, care spune că, la un moment dat, acesta putea fi împrumutat de la zânele și elfii care aveau grijă de el, dacă cel care îl împrumuta urca pe dealul numit Stony Jump. Persoana trebuia să șoptească printr-o gaură în piatra din vârf omuleților care locuiau în interiorul dealului. Cazanul era apoi împrumutat. O împrumutată neatentă nu l-a returnat, iar zânele au aruncat o vrajă asupra lui, astfel încât să o urmeze oriunde mergea. Acest lucru a devenit atât de obositor încât, nemaiputând suporta, împrumutata neatentă l-a dus la biserica din Frensham și s-a prăbușit acolo în fața altarului, implorând iertarea și protecția lui Dumnezeu. Când s-a îndrăznit să se îndrepte din nou spre ușă, după ce s-a odihnit în biserică, cazanul a rămas nemișcat.

Satul Shebbear se află între Holsworthy și Hatherleigh, în Devon. În fața bisericii satului, dedicată Sfântului Mihail, se află o piatră foarte mare și grea, dintr-un material neobișnuit. Există o tradiție în sat ca în fiecare an, pe 5 noiembrie, clopoțeii bisericii să întoarcă piatra cu susul în jos pentru a-l ține pe diavol departe. Legenda explică faptul că piatra a ajuns acolo când

Cazanul vrăjitoarei păstrat în Biserica Sfânta Maria Fecioară din Frensham.

a căzut din buzunarul lui Satan în timp ce acesta cădea din Rai. Ar putea însemna asta că a fost de fapt un meteorit?

Shebhear este menționat frecvent în Cartea Domesday deoarece sătenii au donat întotdeauna cu generozitate pentru a sprijini cruciadele. Toate acestea sunt în concordanță cu dedicarea bisericii către Sfântul Mihail, care este Arhanghelul războinic căruia i se atribuie creditul de a-l învinge pe Satan. Este de remarcat faptul că acolo unde o biserică creștină - precum turnul Sfântului Mihail din vârful Glastonbury Tor - este dedicată lui Mihail, exista de obicei un vechi altar păgân acolo unde se află acum biserica: indicând simbolic triumful lui Mihail asupra lui Lucifer și cucerirea creștină a „Vechii Religii”.

Un fenomen demonic terifiant este raportat de martori din zona Devon, cunoscută sub numele de Two Bridges, aproape de satul Postbridge. Cunoscut sub numele de „Mâinile Păroase”, acest fenomen deosebit de neplăcut a fost acuzat pentru o serie de accidente rutiere fatale din zonă.

Un motociclist care a avut norocul să supraviețuiască accidentului pe care l-au provocat acestea, a povestit că a văzut și a simțit două mâini uriașe, păroase și fără trup, peste ale sale, pe ghidonul motocicletei sale. Mâinile i-au direcționat motocicleta și l-au făcut să se prăbușească.

Cu o altă ocazie, niște rulotiști erau în vacanță în zonă. Soțul dormea, dar soția lui era complet trează. Spre groaza ei, a văzut mâinile uriașe târându-se pe geamul rulotei și apropiindu-se de soțul ei care dormea. Realizând că erau ceva extrem de rău și nu din această lume, a început să se roage cu ardoare ca Dumnezeu și sfinții îngeri să-l protejeze pe bărbatul pe care îl iubea. În câteva secunde după ce și-a rostit rugăciunile, mâinile păreau să se micșoreze, să-și piardă strânsoarea de pe geam și să cadă. Nu mai era niciun semn al lor.

Wicken Fen, în Cambridgeshire, este faimos pentru relatările despre aparițiile unor câini de vânătoare întunecați, umbroși, spectrali și demonici. Se spune că acești câini-diavoli au ochi de mărimea farurilor unei mașini, iar legenda avertizează trecătorii să nu se uite niciodată direct în acele sfere strălucitoare, portocalii-roșii, deoarece moartea va urma cu siguranță.

Acolo unde se află astăzi ferma Spinney Abbey din Wicken, a existat odată o veche mănăstire, iar martorii susțin că încă pot auzi cântecele și incantațiile călugărilor decedați. Au fost raportate lumini ciudate din tot Wicken Fen-ul, despre care se crede că sunt fie gaze naturale care provoacă efecte de năprasnic, fie entități demonice ciudate care încearcă să-i atragă pe cei neatenți în zone periculoase și mlăștinoase.

Un raport remarcabil de la Berry Well din Yorkshire consemnează prezența unei gâște demonice năzdrăvane, care provoacă doar probleme și iritații minore, mai degrabă decât vreun rău serios. Fântâna însăși care dă numele Berry Well este situată într-un zid nu departe de Hotelul Swinton Park, între satele High și Low Swinton.

Stâncile Cresswell, lângă satul Cresswell, se află la granița dintre Nottinghamshire și Derbyshire, în Anglia. Există un lac în zonă, iar martorii au raportat o formă demonică în forma unui cap plutitor care iese din apă și este apoi văzută sub forma unei vrăjitoare. Această fantomă demonică se îndreaptă spre o peșteră de calcar și apoi dispare în ea. Una dintre peșterile din zonă se numește Salonul Mamei Grundy și a fost locuită timp de mii de ani în timpuri preistorice. Vrăjitoarea a cărei fantomă apare acum în lac a fost odată o femeie pe nume Grundy? Printre artefactele găsite în peșteri s-au numărat os sculptat cu un cap de cal, care este posibil să fi fost folosit pentru magia neagră în trecutul îndepărtat.

Satul Flixton din North Yorkshire este aproape de Scarborough, iar o caracteristică locală interesantă este zona cunoscută sub numele de Flixton Carr. În mezolitic, aceasta era scufundată sub lacul vecin Pickering, dar treptat a devenit o mlaștină înainte de a căpăta forma actuală. Există relatări despre o entitate demonică în zona Flixton care ia forma unui vârcolac uriaș cu ochi roșii strălucitori tradiționali.

Horbury, Wakefield, Yorkshire, este locul unde s-au relatat relatări despre o creatură demonică hidoasă, cunoscută în acea zonă sub numele de „boggart". Doi martori au raportat că au fost atacați de aceasta. Aceștia au descris creatura ca fiind rece ca gheața la atingere, acoperită de păr și având ochi care străluceau într-un mod anormal.

Kirkby Malham, lângă Skipton în Yorkshire, are o biserică dedicată Sfântului Mihail Arhanghelul, ceea ce este adesea un indicator al faptului că răul a fost învins acolo la un moment dat în trecut. Conform legendei tradiționale, Satan pregătește o masă o dată pe an în curtea bisericii din Kirkby Malham pentru a-i atrage pe cei neatenți în iad. Cu o ocazie, se spune că neînfricatul preot paroh local a acceptat invitația pentru a împiedica vreunul dintre enoriașii săi să fie ispitit. El i-a alungat pe Satan și pe demoni de la ospățul lor infernal cerând sare. Sarea este considerată sacră și este frecvent folosită în exorcisme. Lucifer și acoliții săi au decis să nu zăbovească pentru a afla ce plănuia preotul să le facă cu sarea!

Una dintre puținele relatări despre un atac comis de un incubus provine din Stockton-on-Tees, în North Yorkshire. Martorul era o tânără de nouăsprezece ani care locuia acasă cu părinții ei. S-a trezit în miez de noapte și a găsit entitatea demonică cu mâna pe piciorul ei. A țipat de groază, iar părinții ei au alergat în camera ei să o ajute. Entitatea a dispărut apoi. Familia a solicitat un exorcism, care a fost efectuat în mod corespunzător, și nu au fost raportate alte probleme.

În anii vânătorii de vrăjitoare, mai multe vrăjitoare au fost executate în Gloucestershire și îngropate la răscruci în mod tradițional. O astfel de răscruce de drumuri de lângă Poulton, nu departe de Cirencester, este încă denumită Mormântul lui Betty, după o vrăjitoare pe nume Betty care a fost executată și îngropată acolo. Numeroși martori au raportat că au văzut fantoma ei demonică plutind în jurul răscrucii.

Ultimul nostru exemplu provine de la Leckhampton Hill, lângă Cheltenham în Gloucestershire, unde un afloriment de calcar are legende antice care susțin că este o poartă către iad și că cei neatenți pot fi atrași de Satana în regiunile infernale.

16

BISERICA SATANEI ȘI ALTE GRUPURI SATANICE

Biserica lui Satan folosește ca logo ceea ce membrii săi numesc „Sigiliul lui Baphomet”. Acest design prezintă un cap demonic asemănător unei capre în interiorul unei stele cu cinci colțuri, în interiorul unui inel circular — cu litere magice misterioase între cele două cercuri. Autorul și magicianul Alphonse Louis Constant (1810-1875) s-a autointitulat Eliphas Lévi în încercarea de a-și transforma numele francez în ebraică, deși nu era evreu. El a spus că pentagrama, cunoscută și sub numele de steaua strălucitoare, simboliza o vastă capacitate intelectuală și autocrație.

El a spus că sigiliul indica ordinea versus haos; mielul versus țapul; Lucifer împotriva Vesper (stelele dimineții și serii); Sfânta Maria împotriva demonei Lilith. De asemenea, reprezintă victoria versus moartea și simbolizează întunericul opus luminii.

Majoritatea grimoarelor asociază pentagrama cu sigiliul regelui Solomon și puterea pe care i-o dădea de a controla și întemnița demonii. Ocultistul francez Stanislas de Guaita (1861–97) a fost un rozicrucian entuziast și un expert în misticism, magie și ezoterism. El a fost entuziasmat de opera lui Eliphas Lévi și l-a aclamat ca fiind unul dintre cele mai mari genii ale secolului al XIX-lea. Cartea lui Guaita, La Clef de la Magie Noire (Cheia Magiei Negre), a fost publicată în 1897 și conținea o imagine a feței tradiționale de capră-demon în interiorul stelei cu cinci colțuri.

Lévi se referă la Lilith și Sammael în scrierile și ilustrațiile sale, iar unele versiuni ale misteriosului sigiliu includ numele lor. Lévi nu se referă însă la Leviathan în scrierile și desenele sale, în timp ce Guaita o face și îl scrie în forma sa ebraică în asociere cu sigiliul.

Se crede că simbolicul cap de capră își are originea în Egiptul antic, unde este denumit „Capra din Mendes” și este asociat cu o entitate numită Neter Amon, care înseamnă „cel ascuns”. Se crede că cele două cercuri care înconjoară steaua îi reprezintă pe ofiți, numiți și serpentinieni, care au prosperat în Siria și Egipt spre sfârșitul secolului I d.Hr. Aceștia venerau șarpele menționat în narațiunea Edenului din Geneza și îl tratau ca simbol al cunoașterii. Întrucât acest șarpe era considerat, de asemenea, a-l reprezenta pe Satana sau Lucifer, relevanța sa pentru sataniști devine clară.

O posibilă origine a Sigiliului.

Scriitorul, ocultistul și muzicianul Anton Szandor LaVey (1930–1997), inițial Howard Stanton Levey, a devenit fondatorul și Marele Preot al Bisericii lui Satan. Principalele sale principii de viață au fost materialismul, secularismul, individualismul, libertatea și independența.

În copilărie, tatăl lui Levey, Michael Joseph Levey, lucra ca distribuitor de băuturi alcoolice. Era de origine franco-americană din a doua generație, originar din Omaha. Mama lui Howard era Gertrude Augusta Coultron. Ea era fiica unei mame ucrainene și a unui tată rus, ambii devenind cetățeni americani în 1900.

Tânărul Anton a crescut în zona golfului San Francisco, unde părinții săi i-au încurajat interesele muzicale, în special pentru orga cu aburi, cunoscută sub numele de calliopă. De asemenea, a fost un instrumentist iscusit la orgă. Anton a părăsit școala cât de curând a putut și a lucrat într-un circ și

în diverse cluburi de noapte, precum și în câteva teatre burlesque. Cinismul său față de religia ortodoxă a scăzut când a observat că unii bărbați care se considerau stâlpi ai bisericii participau și ei în mod regulat la spectacolele burlesque vulgare.

Anton s-a căsătorit cu Carole Lansing în 1950 și au avut o fiică, Karla LaVey. Au divorțat în 1960, iar Anton a format o relație cu Diane Hegarty, care a devenit mama celei de-a doua fiice a sa, Zeena Galatea LaVey.

Cei care l-au cunoscut și l-au înțeles cel mai bine pe Anton au considerat că acesta nu și-a propus niciodată în mod deliberat să creeze o nouă religie sau o nouă abordare filosofică și teologică a vieții - totuși, se pare că asta a realizat mai mult sau mai puțin cu lucrarea sa „Biserica lui Satan”. LaVey credea că poate discerne o nevoie reală de ceva care să se opună a ceea ce el considera a fi stagnarea creștinismului tradițional, ortodox, așa cum este întruchipat în biserică. În opinia sa, creștinismul era un obstacol în calea oricărui progres social și a oricărui progres științific.

Simțea că nu putea realiza singur aceste schimbări dorite. O ființă umană era prea mică. Avea nevoie de cineva mai mare și cu totul mai puternic decât el. Își dorea o figură emblematică pentru ceea ce considera a fi o căutare a dreptății reale într-o lume nedreaptă. Voia să obțină ajutor de la cineva - sau ceva - care să înțeleagă slăbiciunile umane, indiscrețiile umane și dorințele umane. În analiza lui LaVey asupra istoriei umane și a progresului uman, oamenii care se răzvrătiseră împotriva lui Dumnezeu - așa cum îl reprezenta în mod greșit biserica - erau chiar oamenii care făcuseră cele mai importante descoperiri științifice și aduseseră cele mai mari îmbunătățiri în societatea umană.

LaVey își dorea un lider care să se răzvrătească împotriva societății convenționale. Își dorea un lider care să fie un revoluționar autentic, care să apeleze la partea irepresibilă, imaginativă și creativă a naturii umane în moduri în care biserica nu o făcea. La începutul căutării sale pentru un lider atât de mare, a ajuns la concluzia că exista un singur profil care se potrivea: Satana. Lui Anton i se părea, din lecturile sale istorice și din cercetarea sa introspectivă asupra propriei naturi umane, că Satana era liderul potrivit pentru el. El îl vedea pe Satana ca pe ființa care ispitește ființele umane cu oferte de lucruri încântătoare, disponibile pentru a fi luate - dacă ființele umane ar avea curajul să sfideze convențiile și să le atingă.

LaVey îl vedea pe Satana ca fiind furnizorul de putere și deținătorul cheii secretelor cosmice. Anton susținea că, în loc să enumere păcate și tabuuri pentru a speria omenirea și a o abate într-un fel de subordonare vinovată,

Satana era liderul care susținea cea mai sălbatică indulgență umană ca fiind cea mai sigură cale către fericire și satisfacție. În mintea lui LaVey, Satana era singurul care înțelegea cu adevărat omenirea - și, prin urmare, era cel mai bun lider posibil.

Începând cu anii 1950, LaVey și-a construit o reputație de magician negru, iar alții care împărtășeau unele dintre ideile sale au început să se adune în jurul lui. Unul dintre interesele sale din acea perioadă era geometria demonică, iar adepții săi au început să poarte insigne de identificare negre și roșii, cu forme ciudate. Grupul a devenit cunoscut sub numele de Ordinul Trapezului.

Cititorii din Australia și Marea Britanie ar avea tendința să folosească termenul geometric „trapez” în loc de termenul american „trapez”. Ambele cuvinte indică o figură cu patru laturi și o pereche de laturi paralele. Versiunea normală, tradițională, din manualele de matematică este de a arăta partea superioară mai scurtă decât baza, dar paralelă cu aceasta - astfel încât să arate mai degrabă ca secțiunea transversală a unui podium pe care un vorbitor poate sta pentru a se adresa publicului. Această insignă trapezoidală era decorată cu imaginea unui demon ale cărui aripi asemănătoare unui liliac erau întinse.

Membrii Ordinului Trapezoidului al lui LaVey includeau aristocrați europeni, avocați, doctori în medicină, cineaști, autori, ofițeri de poliție, proprietari de terenuri, antropologi, scafandri, producători, oameni de afaceri și comercianți de toate tipurile. Aceștia formau o secțiune transversală remarcabilă, puternică și bogată.

LaVey, în centrul grupului său de adepți cu aceleași idei, era dedicat noutății și diferențierii. Nu dorea un simplu set de reguli religioase, teorii sau doctrine pe care adepții săi ar fi trebuit să le urmeze. Ura ipocrizia pe care credea că o vede în mare parte din religia tradițională. Detesta tabuurile și restricțiile care însoțeau religia ortodoxă. Simțea că aceste reguli și reglementări religioase duceau la ignoranță socială și reprezentau obstacole serioase în calea oricărei speranțe de dezvoltare socială radicală.

Dacă oamenii ar fi eliberați de legile religioase, susținea el, ar putea aplica și se bucura de vrăjile, farmecele și formulele de magie neagră cu care el și asociații săi se lăudau. Este important să analizăm ce credea LaVey însuși despre magia neagră în acest moment al dezvoltării Ordinului său. Simțea că el și adepții săi învățau cu adevărat despre modalități de a controla evenimentele din mediu, evenimente care nu puteau fi controlate folosind metode tradiționale, ortodoxe.

Ce-ar fi dacă ar exista sâmburi serioase de adevăr în teoriile sale despre magie? Ce-ar fi dacă, folosind ceea ce LaVey considera magie, el și adepții săi ar fi creat de fapt portaluri către enormul potențial de putere ascuns - și în mare parte neglijat - în adâncurile minții umane? Ce-ar fi dacă credința în farmecele de magie neagră, talismane, vrăji și incantații pe care le folosea Ordinul Trapezoidului ar fi deschis uși în minte care în mod normal erau închise ermetic și camuflate?

Efectul placebo este binecunoscut în cercetarea medicală. Pacientul care înghite medicamente inofensive făcute din zahăr și sucuri de fructe inofensive poate adesea învinge o boală, deoarece crede că placebo-ul care i s-a administrat este o terapie puternică, recent dezvoltată - vârful tehnologiei farmaceutice moderne. Fie că este vorba, LaVey și adepții săi erau convinși că magia neagră - așa cum o definiu ei - poate produce într-adevăr efecte pe care știința ortodoxă nu le putea produce.

Anton și adepții săi și-au rafinat artele magice până când au simțit că obțin rezultatele dorite prin direcționarea voinței și a magiei lor către domenii în care doreau să producă schimbări favorabile. Și credeau că magia lor făcea ca aceste schimbări să se întâmple: carierele erau avansate; partenerii sexuali atractivi erau dobândiți; banii se revărsau; rivalii periculoși și dușmanii adevărați erau înlăturați. Pentru membrii Ordinului Trapezoidului, concluzia era aproape inevitabilă: sub îndrumarea și conducerea lui Anton, intraseră într-adevăr în contact cu o stranie Forță Întunecată din Natură și acum foloseau acea forță în propriul lor avantaj.

Pentru Anton și prietenii și colegii săi din Ordinul Trapezoidului, sosise momentul să atingă următoarea etapă. Simțeau că dobândiseră ceva real, rațional și cu picioarele pe pământ. Sistemul lor recunoștea și trăia suficient de fericit cu cele mai joase instincte ale umanității - oricât de egoiste, carnale și pofticioase ar fi fost aceste instincte. Nu se punea problema de a se simți vinovați - sau de a încerca să le impună altora vina. Întreaga idee de păcat era pentru ei ceva artificial, ceva fabricat de biserică. Erau imuni la el!

LaVey a decis că noua organizație pe care plănuia să o creeze trebuia să fie mai mare decât Ordinul său al Trapezului. Ei ar fi nucleul său. Ei ar fi liderii săi. Dar noua organizație ar trebui să fie o biserică adevărată - Biserica lui Satan - apoi ar fi suficient de mare pentru a contesta vechile religii morale și etice precum creștinismul și, sperăm, din punctul de vedere al lui LaVey, să le arunce în iad! El știa suficient de bine că au existat mișcări sataniste secrete subterane timp de milenii - dar acum, pentru prima dată în istorie,

acestea îndrăzneau să iasă la iveală ca o religie oficial organizată și recunoscută.

LaVey a decis să-și întemeieze Biserica Satanei în Noaptea Walpurgis, echinocțiul de primăvară, în noaptea de 30 aprilie/1 mai. Anul 1966 urma să devină Primul An al Domniei lui Satan. Ca parte a pregătirilor pentru inaugurare, LaVey și-a ras capul - cam ca vechii bărbați puternici de circ pe care îi cunoscuse din tinerețe.

La mai puțin de doi ani de la inaugurare, Biserica Satanei a lui LaVey câștiga publicitate la nivel mondial. Doi dintre membrii săi cunoscuți - Judith Case, o femeie din înalta societate, și jurnalistul John Raymond - avuseseră o nuntă satanică. Altarul cu femei goale a atras paparazzi, iar fotografiile lor au apărut în numeroase reviste.

O serie de ritualuri timpurii ale Bisericii lui Satan ale lui LaVey erau pur și simplu Liturghii Negre - inversiuni blasfemice ale Euharistiei creștine. Apoi a început să dezvolte ceea ce el numea „zona gri neexploatată dintre religie și psihiatrie”. Simțea, așa cum făcuse și în primele zile ale Ordinului Trapezoidului, că energia mentală, poate chiar energia bioelectrică a creierului, putea fi colectată și direcționată către slujbele lor. El credea că există magie neagră reală, că are o putere autentică și că poate fi folosită pentru a afecta mediul înconjurător în moduri care să-l favorizeze pe el și pe membrii bisericii sale.

Următorul pas a fost să aranjeze un botez satanic pentru fiica sa de trei ani, Zeena, cu aspect angelic. El a făcut o declarație în care spunea că, în loc să o curețe de păcatul originar, botezul satanic îi va „glorifica instinctele naturale și îi va intensifica pofta de viață”.

Cuvintele acestui serviciu de botez satanic s-au încheiat cu: „Și astfel îți dedicăm viața iubirii, pasiunii, răsfățului și lui Satan și căii întunericului. Trăiască Zeena! Trăiască Satan!”

Având o nuntă satanică și un botez satanic, a fost nevoie doar de o înmormântare satanică pentru a completa principalul ritual al Bisericii lui Satan. Oportunitatea a apărut când Edward Olsen, un marinar, a fost ucis într-un accident rutier în San Francisco. El și tânăra sa soție atrăgătoare, Pat, fuseseră amândoi membri entuziaști ai Bisericii lui Satan, iar ea a fost cea care a cerut autorităților navale sprijinul lor pentru înmormântarea satanică a lui Edward. O gardă de onoare navală a fost prezentă și s-a tras un salv de salut. Militarii navali au stat elegant în poziție de drepți alături de membrii Bisericii lui Satan, îmbrăcați în robe negre.

În unele cercuri se spunea că moartea traumatică a frumoasei vedete de film Jayne Mansfield, survenită într-un oribil accident de mașină în 1967, când avea doar treizeci și patru de ani, a fost legată de Biserica lui Satan. Unele relatări susțineau că LaVey ar fi pus un blestem demonic asupra iubitului ei, avocatul Sam Brody, pentru că Brody îl criticase. Brody a fost ucis în mașină alături de Jayne. Alte relatări susțin că LaVey a tăiat din greșeală fotografia cu Jayne din revista Bild-Zeitung - îndepărtându-i capul - în timp ce decupa un articol despre Biserica lui Satan de pe cealaltă parte a paginii revistei.

LaVey a jucat de fapt rolul lui Satan în filmul din 1968, „Rosemary's Baby”. Filmul a fost un mecanism puternic de recrutare pentru Biserica lui Satan.
Anton a murit pe 29 octombrie 1997, lăsându-și colegii administrativi să continue conducerea Bisericii lui Satan, care funcționează eficient și astăzi de la sediul său din New York. Un grup cunoscut sub numele de Prima Biserică Satanică a fost înființat pe 31 octombrie 1999, sub îndrumarea Karlei LaVey, fiica cea mare a lui Anton. Biserica, a cărei Mare Preoteasă este Karla, are sediul în San Francisco.

Luciferienii îl venerează pe Lucifer ca aducător de lumină și își consideră organizația ca fiind similară, dar nu identică, cu satanismul. Pentru ei, a-l urma pe Lucifer ca sursă de lumină este o formă de închinare și conduită generală mai pozitivă și relaxată decât a fi de fapt sataniști.

Un grup de sataniști ofiți se autointitulează Covenul Doamnei Noastre din Endor, o referință la Vrăjitoarea din Endor din Biblie (prima carte a lui Samuel 28:3-25). Cultul a fost fondat în 1948 de Herbert Arthur Sloane în Toledo, Ohio. Sunt în mare parte un grup gnostic care îl venerează pe Satana sub forma șarpelui din Eden, pe care îl consideră cel înțelept care i-a dat cunoaștere Evei.

Un alt grup este cunoscut sub numele de Templul lui Set. Aceștia pretind că sunt principala organizație religioasă din lume care își trimite adepții pe așa-numita „cale a stângii”. A fost fondată în 1975 de Michael Aquino și câțiva membri ai Bisericii lui Satan a lui LaVey, care nu erau de acord cu modul în care era condusă. Membrii Templului lui Set își fac din ceea ce ei numesc „individualism iluminat” scopul lor principal. Își propun să se perfecționeze prin învățare academică, prin încercări practice și erori și printr-o serie de procese de inițiere în mistere din ce în ce mai înalte. Ei îl venerează pe vechiul zeu egiptean Set, sau Seth, pe care îl concep ca fiind puterea întunecată, secretă din spatele ideii ebraice despre Satan ca adversar.

Ordinul celor Nouă Înghițiri, cunoscut și sub numele de ONA, a fost fondat inițial în Marea Britanie în anii 1960. Se presupune că are înclinații fasciste de extremă dreaptă din punct de vedere politic și este organizat în jurul unor celule mici și secrete de membri. Aceste celule sunt numite nexioni. Trei grupuri - Camlad, Noctulieni și Templul Soarelui - s-au unit pentru a forma ONA. Se crede că există grupuri ale ONA în Canada, Statele Unite, Rusia, Islanda, Australia și Europa.

Există numeroase alte grupuri sataniste contemporane - atât de natură teistă, cât și atee - care pot fi studiate cu ușurință prin intermediul site-urilor lor web.

17

EXISTĂ SATAN?

Cercetarea și analiza satanismului și demonologiei nu seamănă cu speculațiile teologice sau filozofice abstracte - ambele fiind utile. Cercetarea satanismului și demonologiei pune întrebări serioase, pragmatice și realiste despre existența obiectivă - sau nu - a ființelor paranormale descrise ca diavoli și demoni. Există sau nu? Și dacă există, cum sunt? Cum ne-ar putea afecta? Și ce putem face în privința lor?

Marile religii abrahamice — iudaismul, creștinismul și islamul — recunosc în mod tradițional existența lui Satan, Lucifer sau Iblis, deși există diferențe semnificative în modul în care aceste trei credințe îl privesc. Este el doar un slujitor cinstit, ascultător și loial al lui Dumnezeu, care își folosește puterile adverse, așa cum sunt subliniate în cartea lui Iov, pentru a ispiti ființele umane, pentru a vedea dacă suntem capabili să rezistăm ispitelor și lingușirilor sale? Face el parte din planul divin de a ne asigura că ne folosim liberul arbitru și puterea decizională în mod corect, pentru a alege binele mai degrabă decât răul pentru noi înșine?

Ce se întâmplă dacă nu se supune lui Dumnezeu, ci s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și și-a îndreptat toată ura, veninul și disprețul asupra rasei umane, pe care Dumnezeu a creat-o și o iubește? Este oare ca vechea glumă de music-hall din vremea livrărilor trase de cai: „Nu s-a putut lupta cu lăptarul - așa că a lovit calul lăptarului”? Este Satana un înger căzut, iremediabil inferior în putere și tărie arhanghelilor precum Mihail Războinicul - și atât de mult sub Dumnezeu în putere încât abia dacă sunt comparabili? Dacă nu are nicio șansă împotriva lui Dumnezeu sau a puternicilor arhangheli care îndeplinesc porunca lui Dumnezeu, ne lovește cu răutate pe noi - calul lăptarului? Aceasta ridică o întrebare uriașă despre etică, moralitate și dreptate. Dacă este datoria celor puternici să-i protejeze pe cei slabi și să aibă grijă de ei, de ce îi permite Divinul Lăptar lui Satana să-i lovească calul? Teodiceea - domeniul teologiei care încearcă să explice problema cosmică a unui Dumnezeu bun într-o lume a suferinței umane - este un domeniu foarte dificil și complex. Este un câmp minat intelectual.

Un fel de răspuns va apărea dacă pornim de la premisa că iubirea este cea mai dezirabilă componentă a întregului univers și că natura perfectă a lui Dumnezeu este iubirea personificată. Iubirea nu poate exista decât dacă avem liber arbitru autentic. Nu poate fi cumpărată. Nu poate fi constrânsă

prin frică. Poate fi dată doar liber și de bunăvoie. Dacă cea mai mare bucurie pe care o poate oferi Raiul este să trăim în relații de iubire adevărate și profunde cu Dumnezeu și unul cu celălalt pentru totdeauna, atunci liberul arbitru este o condiție prealabilă a acelei bucurii eterne deosebite. Dacă există liber arbitru autentic - și suntem convinși că există - atunci trebuie să existe alături de el și oribila posibilitate a răului în toate formele sale: crimă, furt, cruzime, egoism...

Dar cum rămâne cu problema puterii relative a unei ființe care are liber arbitru? Un vierme malefic nu poate face mare lucru. Un șoarece sau o pasăre malefică pot face relativ mult mai mult decât un vierme - dar foarte puțin în comparație cu animale mai mari și mai puternice. O pisică sau un câine malefic pot fi o problemă reală. Ființele umane variază în mărime și putere. Un artist marțial de gradul al treilea Dan, cum ar fi co-autorul Lionel, își poate înfige pumnul printr-un panou de ușă sau poate ucide un adversar cu o singură lovitură. Acest tip de putere de luptă letală nu ar trebui niciodată folosită pentru rău. Un leu, un tigru sau un elefant care alege răul poate provoca daune enorme și poate provoca mari suferințe. O ființă malefică cu acces la un cuțit, o armă, o bombă, gaz otrăvitor sau bacterii toxice poate provoca daune mult mai mari decât un elefant rebel. Ce se întâmplă dacă o astfel de ființă umană rău intenționată are acces la arme nucleare? Ce se întâmplă dacă un extraterestru malefic are acces la arme laser sau raze mortale mult dincolo de tehnologia noastră terestră a armelor? Cu cât ești mai puternic, cu atât poți provoca mai multe daune dacă alegi să-ți folosești puterea în scopuri malefice. Ce fel de puteri supraomenești ar putea avea un înger - chiar și un înger căzut - dacă îngerii există?

Dacă ne putem imagina că Satana, sau Lucifer, a fost într-adevăr un înger care a făcut o alegere morală greșită, cât de mult rău poate face o astfel de ființă? Câtă suferință poate provoca?

Dacă Dumnezeu sau unul dintre Arhangheli intervine pentru a distruge îngerul malefic căzut sau pentru a-i lua toate puterile, ce s-a întâmplat cu liberul arbitru autentic? Teodiceea este într-adevăr o junglă academică dificilă prin care teologii și filosofii trebuie să încerce să-și croiască drum. Este complicată și mai mult de vasta problemă a consecvenței în întregul univers: legile energiei și materiei care par să nu se modifice niciodată.

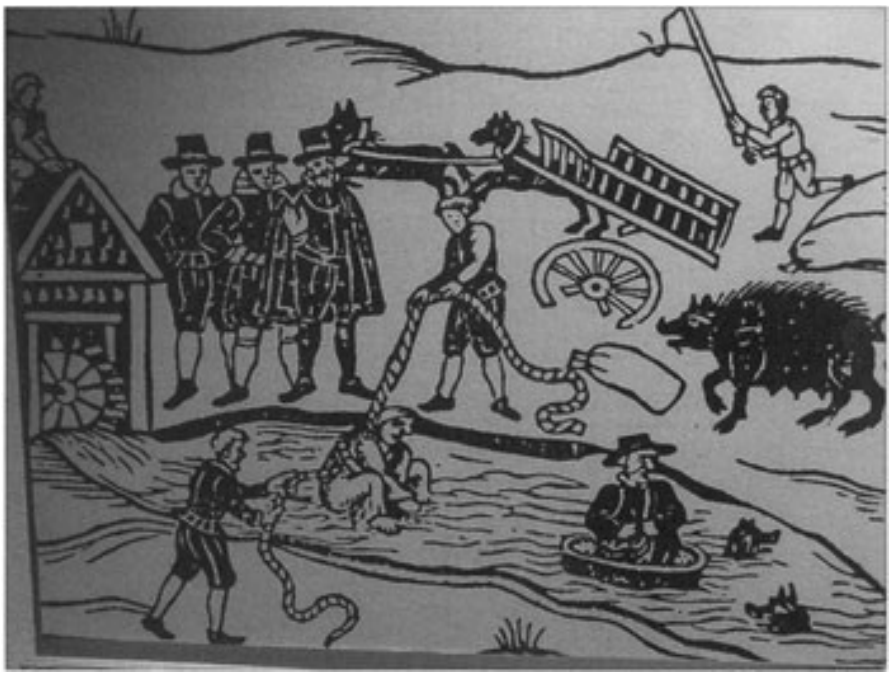

Câte femei nevinovate au suferit din cauza vânătorii de vrăjitoare?

Această consecvență a comportamentului materiei și energiei are sens, desigur. Dacă roșul ar fi verde atunci când ni se pare că are nevoie, dacă caldul s-ar putea transforma în rece la un moment dat, dacă suprafețele dure și moi s-ar schimba precum vremea, dacă dragostea și ura s-ar roti nesigur precum un vârf care se învârte pe piatră cubică, atunci nu ar trebui să putem niciodată să înțelegem universul - și știm suficient de puțin despre misterele sale acum, când majoritatea lucrurilor par a fi consecvente.

Ajută ipoteza consistenței la teodicee? Să presupunem că face parte din planul și designul lui Dumnezeu ca materia și energia să se comporte constant în spațiu și timp în universul său - atunci, când răul este săvârșit folosind materie și energie, efectele fizice vor fi exact aceleași ca atunci când o persoană bună folosește materie și energie pentru a vindeca bolnavii, pentru a hrăni cei flămânzi sau pentru a adăposti persoanele fără adăpost. Un medic iubitor și grijuliu poate folosi un ac hipodermic pentru a salva un pacient injectându-i antibiotic. Un traficant de droguri malefic poate folosi același echipament pentru a înrobi un dependent. Legile fizicii din spatele injecției funcționează exact la fel în ambele cazuri.

Se poate argumenta că nu face niciodată parte din voința sau intenția unui Dumnezeu iubitor ca oamenii neajutorați să se înece într-o inundație, să fie

zdrobiți când un cutremur dărâmă clădiri sau să moară într-un incendiu de pădure rapid. Inundația, cutremurul și incendiul se comportă toate în mod constant, conform legilor fizicii. Dacă nu ar face-o, bărbații și femeile curajoși și ingenioși nu ar putea învăța cum să-i protejeze pe cei vulnerabili atunci când se produce un dezastru. Așadar, atunci când ne întrebăm de ce oamenii neajutorați și nevinovați suferă în astfel de dezastre, trebuie să ne întrebăm de ce trăiesc în locuri periculoase: în zone inundabile, pe zone cutremure, pe pantele fertile de sub un vulcan fumegând. Erau poate ignoranți cu privire la potențialele pericole ale zonei? Dacă cineva mai bine informat, un lider puternic sau un politician aflat la putere, ar fi ales să facă ceva pentru a-i ajuta sau a-i convinge pe acei oameni vulnerabili, suferința și moartea lor s-ar putea să nu se fi întâmplat.

Așadar, dacă un Satana nefericit există ca o ființă malefică ce caută să ne facă rău tuturor, consecvența esențială a legilor naturii funcționează la fel de eficient pentru el, precum o face pentru un înger al milei care alină durerea și suferința umană.

Cine este Satana? Ce fel de ființă este el și care sunt motivele sale? Poate exista în formă personală, poate nu. În ce alte forme ar putea exista?

Să presupunem că răul nu este personificat într-un înger căzut răutăcios și malefic precum Satana: atunci de unde vine? Poate că, la urma urmei, totul se află în adâncurile minții umane. Cei mai nobili și mai amabili bărbați și femei pot fi încă capabili de gânduri întunecate ocazional. Cei josnici și nepoliticoși își savurează gândurile întunecate de cele mai multe ori! Dacă răul nu este întruchipat în persoana lui Satana, nu ar putea fi ascuns în noi toți? Egoismul, lăcomia și ambiția nemiloasă și nestăvilită îi pot determina chiar și pe cei mai buni bărbați și femei să gândească, să vorbească și să facă rău. Dacă aceasta este adevărata soluție la problema existenței lui Satana - și este foarte posibil să fie așa - atunci el poate fi considerat o personalitate subordonată care trăiește în interiorul fiecărei ființe umane. Unele personaje cu adevărat bune îl țin strâns înlănțuit și imobilizat. Majoritatea dintre noi îl lăsăm să iasă din când în când când suntem serios provocați. Câțiva oameni cu adevărat egoiști și răi îl lasă să-i conducă ca și cum ar fi câini neajutorați care îi aparțin! Răul este la putere - personalitatea umană a unor astfel de oameni a devenit subordonată impulsurilor lor malefice.

În cursul acestei cercetări și analize, am luat în considerare numeroase posibilități privind existența și natura lui Satan și a demonilor. Este dificil, dacă nu chiar imposibil, să ajungem la o concluzie definitivă. Per total, răul

pare mai degrabă a fi un produs nedorit al minții umane decât o entitate în sine - dar nu poate fi dovedit în mod absolut în niciuna dintre direcții.

Cel mai important este cum ne descurcăm cu situația. Fie că luptăm împotriva entităților malefice sau împotriva gândurilor malefice pe care noi înșine le-am creat, bunătatea o poate învinge. Un efort de voință poate ține răul în frâu. Când depunem acest efort de voință, ne îndreptăm spre lumină și ne îndepărtăm de întuneric. Este un efort care merită depus.

BIBLIOGRAFIE

Anonim. Hamel, omul Obeah. Jamaica: Macmillan Caribbean Publishing, 2008.

Blavatsky, HP Articole din lucrarea sa Lucifer: A Theosophical Magazine (1887–91) retipărite în The Dennis Wheatley Library of the Occult. Londra: Sphere Books Ltd., 1974.

Brookesmith, Peter, ed. Cult și ocultism. Londra: Guild Publishing, 1985.

Carey, Margret. Mituri și legende ale Africii. Londra: Hamlyn, 1970.

Carroll, Latrobe. Moartea și misterele sale. Londra: T. Fisher Unwin Ltd., 1923.

Clayton, Peter A. Cronica faraonilor. Londra: Thames and Hudson Ltd., 1994.

Cottrell, L. Faraonii pierduți. Londra: Pan Books Ltd., 1960.

David-Neel, Alexandra. Inițieri și inițiați în Tibet. New York: University Books, 1959.

_____. Tradițiile orale secrete în sectele tibetane. San Francisco: City Lights Publishing, 1964.

_____. Cu mistici și magicieni în Tibet. New York: Dover Publications, 1971.

Dodson, Aidan. Monarhii Nilului. Londra: Rubicon Press, 1995.

Enciclopedia Britannica: Britannica Online: Referințe diverse, după cum este necesar, www.eb.com, 2008.

Fairley, John și Welfare, Simon. Lumea puterilor ciudate de Arthur C. Clarke. Londra: W. Collins Sons & Co Ltd., 1985.

Fanthorpe, Patricia și Lionel. Sfântul Graal dezvăluit. California de Sud: Newcastle Publishing Co. Inc., 1982.

_____. Secretele orașului Rennes-le-Château. York Beach, ME: Samuel Weiser Inc., 1992.

_____. Misterul de pe Insula Stejarului. Toronto: Hounslow Press, 1995.

_____. Cele mai mari mistere nerezolvate ale lumii. Toronto: Hounslow Press, 1997.

_____. Cei mai misterioși oameni din lume. Toronto: Hounslow Press, 1998.

_____. Cele mai misterioase locuri din lume. Toronto: Hounslow Press. 1999.

_____. Misterele Bibliei. Toronto: Hounslow Press, 1999.

_____. Moartea, misterul final. Toronto: Hounslow Press, 2000.

_____. Cele mai misterioase obiecte din lume. Toronto: Hounslow Press, 2002.

_____. Cele mai misterioase crime din lume. Toronto: Hounslow Press, 2003.

_____. Misterele nerezolvate ale mării. Toronto: Hounslow Press, 2004.

_____. Misterele comorii templiere și ale Sfântului Graal. York Beach, ME: Samuel Weiser Inc., 2004.

_____. Cele mai misterioase castele din lume. Toronto: Hounslow Press, 2005.

_____. Misterele și secretele templierilor: Povestea din spatele Codului Da Vinci. Toronto: Hounslow Press, 2005.

_____. Misterele și secretele masonilor. Toronto: Hounslow Press, 2006.

_____. Misterele și secretele timpului. Toronto: Hounslow Press, 2007.

_____. Misterele și secretele voodoo-ului. Toronto: Dundurn Press, 2008.

_____. Secretele comorilor nedescoperite ale lumii. Toronto: Dundurn Press, 2009.

Faraone, Christopher A. „Legarea și îngroparea forțelor răului: utilizarea defensivă a «păpușilor voodoo» în Grecia antică.” California: Classical Antiquity Magazine, vol. 10, nr. 2, 1991.

Frazer, James George Sir. Creanga de aur. New York: The Macmillan Co., 1922.

Gettings, Fred. Enciclopedia ocultismului. Londra: Guild Publishing, 1986.

_____. Simbolismul secret în arta ocultă. New York: Harmony Books, 1987.

Graves, Robert (Introducere). Enciclopedia Larousse de mitologie. Londra: Paul Hamlyn, 1959.

Grimal, Nicolas. O istorie a Egiptului antic. Oxford: Blackwell, 1988.

Guerber, HA Mituri și legende ale Evului Mediu. Londra: Studio Editions Ltd., 1994.

Haining, P. Vrăjitorie și magie neagră. Londra: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1971.

Harrison, Michael. Rădăcinile vrăjitoriei. Londra: Tandem, 1975.

Hougham, Paul. Atlasul minții, corpului și spiritului. Londra: Octopus Publishing Group, 2006.

King, Dragonii RC. Londra: Penguin Books Ltd., 1979.

Lewis, V. Amanta lui Satan. Shepperton, Middlesex, Marea Britanie: Nauticalia Ltd., 1997.

Lloyd, Gwynedd, ed. Loțiuni și poțiuni. Londra: Federația Națională a Institutelor Femeilor, 1968.

MacCall, A. Lumea subterană medievală. New York: Barnes and Noble, 1979.

Martin, Lois. Istoria vrăjitoriei. Harpenden, Marea Britanie: Pocket Essentials, 2007.

Newton, Toyne. Cultul întunecat. Londra: Vega, 2002.

Ogden, Daniel. Magie, vrăjitorie și fantome în lumea greacă și romană: o carte de surse. Oxford: Oxford University Press, 2002.

Playfair, Guy Lyon. Puterea necunoscută. St. Albans, Hertfordshire, Marea Britanie: Granada Publishing Ltd., 1977.

Reeves, Nicholas și Richard H. Wilkinson. Valea Regilor completă (Mormintele și comorile celor mai mari faraoni ai Egiptului). Londra: Thames & Hudson Ltd., 1966.

Schwartz, Gary ER și Linda GS Russek. Universul energiei vii. Charlottesville, VA: Hampton Roads Publishing, 1999.

Sharper Knowlson, T. Originile superstițiilor și obiceiurilor populare. Londra: Studio Editions Ltd., 1995.

Shaw, Ian. Istoria Egiptului Antic la Oxford. Oxford: Oxford University Press, 2000.

Singer, Marian. Tot ce trebuie să știi despre vrăjitorie. Newton Abbot, Marea Britanie: David și Charles, 2005.

Spence, Lewis. Mituri și legende egiptene antice. New York: Dover Publications Inc., 1990.

_____. Enciclopedia ocultismului. Londra: Bracken Books, 1988.

St. Clair, David. Tobă și lumânare. New York: Bell Publishing, 1971.

Tucker, R. Evanghelii ciudate. Londra: HarperCollins, 1989.